

सत्र २ : घटक १
भारतीय राज्यघटना परिचय

अनुक्रमणिका

१.० उद्दिष्टे

१.१ प्रास्ताविक

१.२ विषय विवेचन

१.२.१ भारतीय संविधानाची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी

अ) भारत कौन्सिल कायदा - १९०९

ब) भारत सरकार विषयक कायदा - १९१९

क) भारत सरकार विषयक कायदा - १९३५

१.२.२ भारतीय राज्यघटनेची निर्मिती : घटना समिती

२.२.३ भारतीय राज्यघटनेची वैशिष्ट्ये

१.३ सारांश

१.४ पारिभाषिक शब्द, शब्दार्थ इ.

१.५ स्वयं-अध्ययन प्रश्न व उत्तरे

१.६ सरावासाठी स्वाध्याय

१.७ अधिक वाचनासाठी संदर्भग्रंथ

१.० उद्दिष्टे :

- भारतीय संविधानाची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी समजून घेणे.
- भारतीय संविधानाची निर्मिती व त्यामधील घटना समितीचे योगदान यांची माहिती घेणे.
- भारतीय राज्यघटनेची प्रमुख वैशिष्ट्ये समजून घेणे.

१.१ प्रास्ताविक :

भारतीय संविधान हा या देशाचा सर्वश्रेष्ठ कायदा असून भारतीयांच्या मनात त्याच्याबद्दल पवित्र भावना आहे. जगातील अनेक देशांची संविधाने गडगडली पण भारताचे संविधान मात्र टिकून आहे. प्रत्येक देशाचा राज्यघटनेवर त्या देशाच्या सामाजिक, राजकीय, आर्थिक तसेच ऐतिहासिक पार्श्वभूमीचा खोलवर परिणाम झालेला असतो. भारताच्या राज्यघटनेवरही भारताच्या ऐतिहासिक पार्श्वभूमीचा परिणाम झालेला आहे. खऱ्या अर्थाने भारताची राज्यघटना भारताच्या राजकीय प्रक्रियेचा प्रदीर्घ इतिहास म्हणावा लागेल. भारतीय लोकांनी १८५७ च्या स्वातंत्र्ययुद्धापासून १९४७ पर्यंत ब्रिटीश सत्तेच्या विरुद्ध लढा उभा करून स्वातंत्र्य प्राप्त केले. या स्वातंत्र्य लढ्याचा भारतीय राज्यघटनेच्या ऐतिहासिक पार्श्वभूमीचा आपण अभ्यास करणार आहोत. त्यामध्ये प्रामुख्याने १९०९ ते १९३५ पर्यंतच्या महत्वाच्या कायद्यांचा विचार करावा लागेल. भारतीय स्वातंत्र्यासाठी राष्ट्रीय चळवळ ब्रिटीश सरकारविरुद्ध कशी उभी राहिली व त्याचा भारतीय राज्यघटनेवर कसा प्रभाव पडला याचाही अभ्यास करावा लागेल. त्यानंतर भारताची राज्यघटना निर्माण करण्यासाठी स्थापन करण्यात आलेली घटना समिती, तिचे स्वरूप व कार्य तसेच भारतीय राज्यघटनेच्या प्रमुख वैशिष्ट्यांचा अभ्यास या प्रकरणामध्ये करता येईल.

१.२ विषय विवेचन

१.२.१ भारतीय संविधानाची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी

भारतीय संविधानाचा ऐतिहासिक आढावा घेताना ब्रिटीश कालखंडातील काही ठळक घडामोडींचा विचार करावा लागेल. कारण त्या सर्वांचाच प्रभाव भारतीय राज्यघटनेवर झालेला आहे. १६ व्या शतकात भारताच्या समृद्ध, सुपिक अशा भूमीवर फ्रेंच, पोर्तुगीज, डच, ब्रिटीश व्यापाऱ्यांचा डोळा होता त्यांनी व्यापाराच्या निमित्ताने भारतात हातपाय पसरण्यास सुरुवात केली. १७ व्या शतकात ब्रिटीश व्यापाऱ्यांना इंग्लंडच्या राणीकडून भारतात व्यापार करण्याचा परवाना मिळाला. म्हणजेच इ. स. १६०० मध्ये इंग्लंडची राणी पहिली इलिझाबेथ यांनी ब्रिटीश ईस्ट इंडिया कंपनीला हिंदुस्थानात व्यापाराची परवानगी दिली. इ. स. १६०० ते १७६५ पर्यंत या कंपनीचे स्वरूप व कार्य पूर्णपणे व्यापारी होते. भारतात या कालखंडात मुघल सम्राट औरंगजेबाचे साम्राज्य बळकट असल्यामुळे ब्रिटीशांना आपला व्याप व्यापारापुरताच मर्यादित ठेवणे भाग पडले.

● ईस्ट इंडिया कंपनीची सत्ता

इ. स. १७५७ साली ईस्ट इंडिया कंपनीने प्लासीच्या लढाईत विजय मिळवून भारतात ब्रिटीश सत्तेचा पाया घातला. कंपनीचा भारतातील गव्हर्नर रॉबर्ट क्लाइव्ह याने प्लासीच्या लढाईत बंगालच्या नवाबाचा पराभव करून भारतात इंग्रजी सत्तेचा पाया घातला. त्यानंतर इ. स. १७६५ पासून ब्रिटीशांनी व्यापाराबरोबर राजकारण करण्यास सुरुवात केली. ईस्ट इंडिया कंपनीने पंजाब, म्हैसूर, झाशी असे भारतातील प्रदेश जिंकून सत्ता स्थापन केली. ईस्ट इंडिया कंपनी ही व्यापारी कंपनी असल्याने तिने भारतात स्थापन केलेल्या राज्यांवर

नियंत्रण ठेवण्यासाठी कायदा करण्याची आवश्यकता ब्रिटीश संसदेला वाटू लागली. इ. स. १७७३ मध्ये ब्रिटीश पार्लमेंटने ईस्ट इंडिया कंपनीच्या कारभारावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी 'रेग्युलेटिंग ॲक्ट' किंवा 'नियामक कायदा' केला. या कायदानुसार ब्रिटीश पार्लमेंटने कंपनीच्या कारभारावर काही बंधने घातली. रेग्युलेटिंग ॲक्टनुसार बंगालचा गव्हर्नर हा कंपनीच्या ताब्यातील संपूर्ण भारतीय प्रदेशाचा गव्हर्नर बनला. भारतातील सर्व प्रदेशांचे एकीकरण करण्यात आले. याच कायद्याने भारतासाठी एका सर्वोच्च न्यायालयाची स्थापना करण्यात आली. गव्हर्नर जनरलला मदत करण्यासाठी चार प्रतिनिधींचे एक कार्यकारी मंडळ निर्माण करणेत आले. ईस्ट इंडिया कंपनीच्या अधिकारी व नोकरवर्गाकडून जो भ्रष्टाचार होत होता त्याला प्रतिबंध घालण्याचे कार्य या कायद्याद्वारे सुरू झाले.

रेग्युलेटिंग ॲक्ट या कायद्यातील दोष दूर करण्यासाठी ब्रिटीश पार्लमेंटने इ. स. १७८४ मध्ये 'पिट्स इंडिया ॲक्ट' नावाचा कायदा पास केला. या कायदानुसार सर्वोच्च न्यायालयाचे कार्यक्षेत्र अधिक व्यापक केले. रेग्युलेटिंग ॲक्ट मधील तरतुदीनुसार ईस्ट इंडिया कंपनीच्या कारभाराची दर २० वर्षांनी फेरतपासणी करण्यात आली.

● ईस्ट इंडिया कंपनीच्या राज्यकारभाराचा शेवट

लॉर्ड डलहौसी गव्हर्नर झाल्यानंतर त्याच्या अधिपत्याखाली अनेक संस्थाने खालसा करित १८५७ मध्ये भारताच्या अर्ध्यापेक्षा जास्त भागावर ब्रिटीशांनी आपली सत्ता प्रस्थापित केली. १८५७ मध्ये भारतीय लोकांनी कंपनीच्या विरोधात फार मोठा उठाव केला. उठाव मोडण्यात कंपनीला यश आले पण इंग्लंडमध्ये कंपनीच्या हातातून राज्यकारभार काढून घ्यायला चालना मिळाली. भारताच्या राज्यकारभारातही परिवर्तन करण्याच्या दृष्टीने ब्रिटीश पार्लमेंटने इ. स. १८५८ चा भारत शासन अधिनियम मंजूर केला. ईस्ट इंडिया कंपनीकडून सत्ता काढून ती ब्रिटीश सरकारच्या नियंत्रणाखाली आणली अशा रितीने कंपनीच्या भारतातील राज्यकारभाराचा शेवट झाला.

भारतीय जनतेने सत्तेच्या विकेंद्रीकरणाची मागणी केली होती. गव्हर्नर जनरलने ती भारतमंत्र्याला कळविली होती त्यादृष्टीने इ. स. १८६१ चा कोन्सील कायदा मंजूर झाला. या कायदानुसार भारतीय व्यवस्थेत संसदिय पद्धतीची सुरुवात झाली. कायदेमंडळ व कार्यकारीमंडळात बदल सूचविणेत आले. कायदेमंडळाचे स्वरूप अधिक व्यापक करण्याचा प्रयत्न करण्यात आला. कायदे करण्याचा कार्यात काही भारतीयांची मदत घ्यावी अशीही तरतूद करण्यात आली.

● राष्ट्रवादी विचारांचा उदय व राष्ट्रीय सभेची (काँग्रेस) स्थापना

इंग्रजी राजवटीने भारताला पारतंत्र्यात जावे लागते परंतु त्याचे काही कायदेही झाले आहेत. कंपनी सरकारने भारतात इंग्रजी शिक्षणाची सुरुवात केली. इंग्रजी शिक्षणामुळे पाश्चिमात्य विचारातील उदारमतवाद, राष्ट्रवाद, लोकशाही, व्यक्तीस्वातंत्र्य यासारख्या विचारप्रणाली भारतीय लोकांना समजू लागल्या. भारतात विविध भाषा बोलणारे लोक इंग्रजी भाषेतूनही संपर्क साधू लागले. त्यामुळे त्यांच्यात एकतेची, एकात्मतेची भावना निर्माण झाली यातूनच भारतात राष्ट्रवादी विचारांचा उदय झाला. भारतातील तरुणांच्या अपेक्षा

उंचावल्या त्या अपेक्षा इंग्रज सरकार पूर्ण करू शकले नाही. इंग्रज सरकारने वांशिक, धार्मिक, भेदभाव सुरू केला या इंग्रजांच्या धोरणांमुळे भारतीय सुशिक्षित वर्गात असंतोष निर्माण झाला त्यातून भारतीय राष्ट्रवादाला चालना मिळाली.

परकीय राज्यकर्त्यांच्या अन्यायाला विरोध करण्यासाठी संघटीत होण्याची गरज भारतीय लोकांना वाटू लागली. अॅलन ह्यूम व वेडरबर्न या ब्रिटीश अधिकाऱ्यांच्या पुढाकाराने इ. स. १८८५ साली राष्ट्रीय सभेची म्हणजेच राष्ट्रीय काँग्रेसची स्थापना झाली. काँग्रेसमार्फत आवेदन पत्र, अर्ज, विनंती पत्रे ब्रिटीशांना जावू लागली त्यातून ब्रिटीशांनी १८९२ मध्ये कौन्सिल कायदा पास केला. दादाभाई नौरोजी, न्या, रानडे, फिरोजशाहा मेहता, ना. गोखले यासारखे काही भारतीय नेते इंग्रजांकडून न्यायाची आशा बाळगून होते परंतु इंग्रज सरकारने भारतीयांच्या लहान-लहान मागण्यांकडेही दुर्लक्ष केले. १८९२ च्या केंद्रीय कायद्याने केंद्रीय कायदेमंडळाच्या सदस्य संस्थेत वाढ करणेत आली, प्रांतिक कायदेमंडळाची सदस्य संस्था वाढविणेत आली परंतु त्यातून भारतीयांचे समाधान झाले नाही. त्यातील तरतुदी भारतीयांना अपुऱ्या वाटल्या, त्याचा परिणाम इंग्रजांविरुद्ध राष्ट्रीय सभेत असंतोष निर्माण झाला. इ. स. १८९९ ते १९०५ या काळातील गव्हर्नर जनरल लॉर्ड कर्झन याच्या धोरणांमुळे भारतीय लोकांच्या असंतोषात भरच पडली. त्याची धोरणे प्रतिगामी स्वरूपाची, दडपशाहीची होती त्याच्या कारकीर्दीत असे अनेक कायदे संमत झाले त्याचा भारतीय जनतेला अपमान सहन करावा लागला. १९०५ साली झालेल्या बंगालच्या फाळणीमुळे तर भारतीय जनमत फारच प्रक्षुब्ध बनले. याच काळात आपल्या मागण्या मान्य करवून घेण्यासाठी, सरकारशी संघर्षाची भूमिका घेणाऱ्या गटाची स्थापना राष्ट्रीय काँग्रेसमध्ये झाली हा गटच जहालवादी गट म्हणून ओळखला जातो. भारतीय जनतेचा असंतोष दूर करण्यासाठी इंग्रजांना विविध कायदे करावे लागले त्यातील १९०९, १९१९, १९३५ आणि १९४७ चे इंग्रज सरकारने केलेले कायदे महत्त्वपूर्ण आहेत.

अ) १९०९ चा कौन्सिल कायदा (मोर्ले- मिंटो सुधारणा कायदा)

राष्ट्रीय सभेत लोकमान्य टिळक, लाला लजपतराय, बिपीनचंद्र पाल, अरविंद घोष अशा जहालमतवाद्यांचे प्राबल्य वाटू लागले होते. त्याच दरम्यान इ. स. १९०५ मध्ये लॉर्ड मिंटो हा गव्हर्नर जनरल भारतात आला. १९०५ साली बंगालची फाळणी करण्यात आली होती उघडपणे हिंदू-मुस्लिमांमध्ये फूट पाडण्याचा प्रयत्न ब्रिटीशांनी केला. त्यामुळे संपूर्ण भारतात संतापाची लाट उसळली. काँग्रेसचे पुढारपण जहालमतवादी नेतृत्वाकडे गेले. १८८५ ते १९०५ या काळात लॉर्ड लेन्सडाऊन, लॉर्ड एलिंगन व लॉर्ड कर्झन हे तीन व्हाईसरॉय भारतात येऊन गेले होते त्यांच्या काळात तर भारतीय जनतेवर अन्याय, जुलुमाने कळस केला होता. एकंदरीत भारतीय जनतेत ब्रिटीश सत्तेविषयी असंतोष वाढत चाललेला होता तेव्हा भारतीय जनतेला काही प्रमाणात खूप करण्यासाठी तत्कालीन व्हाईसरॉय लॉर्ड मिंटो आणि सेक्रेटरी ऑफ स्टेट लॉर्ड मोर्ले यांनी भारतीयांसाठी कायदा केला. १९०९ चा कौन्सिल कायदा किंवा मोर्ले-मिंटो सुधारणा कायदा म्हणून ओळखले जाते.

● १९०९ च्या कायद्यातील काही प्रमुख तरतुदी / वैशिष्ट्ये

१) केंद्रीय व प्रांतीय विधिमंडळाचा विस्तार

१९०९ च्या भारत कौन्सिल कायद्याने केंद्रीय व प्रांतीय विधिमंडळाच्या सदस्य संस्थेत वृद्धी करण्यात आली. केंद्रीय विधिमंडळातील सदस्य संख्या १६ वरून ६९ करण्यात आली. तसेच मद्रास, मुंबई, उत्तरप्रदेश या प्रांतातील विधिमंडळाची सदस्य संख्या २० पासून ५० पर्यंत आणि इतर प्रांतातील सदस्य संख्या ३० पर्यंत वाढविणेत आली. कायदेमंडळाच्या अधिकारातही वाढ करणेत आली.

२) सदस्यांचे वर्गीकरण

विधिमंडळ सदस्यांची संख्या वाढवून त्यांचे तीन प्रकारात वर्गीकरण करणेत आले. निर्वाचीत सदस्य, सरकारी सदस्य आणि गैरसरकारी सदस्य.

३) गव्हर्नर जनरलच्या कार्यकारी मंडळात हिंदी सभासदांचा समावेश

ब्रिटिश पार्लमेंटने १ मार्च १९०९ रोजी विधेयक मंजूर करून गव्हर्नर जनरलच्या कार्यकारी मंडळात हिंदी सभासदांची नियुक्ती करण्यास संमती दिली. त्यानुसार बंगालचे अॅडव्होकेट जनरल लॉर्ड एस. पी. सिन्हा यांची नियुक्ती केली.

४) निर्वाचीत पद्धतीला मान्यता

या कायद्याने निवडणूक प्रक्रियेला मान्यता देण्यात आली. केंद्रीय कायदेमंडळातील प्रतिनिधींची निवड प्रांतिक विधिमंडळातील सदस्यांचेकडून केली जात असे, प्रांतिक कायदेमंडळासाठी नगरपालिका व जिल्हा बोर्डातील प्रतिनिधी मतदान करित असत. म्हणजेच आजच्याप्रमाणे प्रत्यक्ष मतदान पद्धतीचा स्विकार न करता अप्रत्यक्षपणे प्रतिनिधी निवडले जात. परंतु वर्गीय व खास मतदारसंघातील निवडणूक प्रत्यक्ष पद्धतीने होत असे.

५) जमातीय मतदानाचा प्रारंभ

१९०९ च्या कायद्याने जमातीय मतदानाच्या तत्वाला मान्यता दिली होती. भारतीय राजकारणाचे जमातवादाच्या दिशेने पडलेले हे पहिले पाऊल होते. मुस्लिमांना स्वतंत्र मतदारसंघाची तरतूद करून मुस्लिम प्रतिनिधींची निवड मुस्लिम मतदारांनी करण्याचा नवा पायंडा या कायद्याने रुढ केला. त्यातूनच पुढे द्विराष्ट्रवादाचा जन्म झाला.

६) विधिमंडळाच्या अधिकारात वाढ

या कायद्याने विधिमंडळातील सदस्यांना सभागृहात प्रश्न, उपप्रश्न विचारणेचा अधिकार मिळाला. अर्थसंकल्पावर चर्चा करणे, सरकारला सूचना करणे, सार्वजनिक प्रश्नासंबंधी प्रस्ताव मांडणे असे अधिकार विधिमंडळ सदस्यांना मिळाले मात्र अंतिम निर्णय घेण्याचा अधिकार सरकारला होता.

● १९०९ च्या कायद्यातील दोष

ब्रिटीश सरकारने काँग्रेसच्या मागणीनुसार १९०९ चा भारत कौन्सिल कायदा पास केला परंतु त्यात अनेक त्रुटी होत्या त्या पुढीलप्रमाणे-

- १) प्रांतीय व केंद्रीय कायदेमंडळातील प्रतिनिधींची निवड स्थानिक स्वराज्य संस्थामधून केली जात होती. सामान्य जनतेला व स्त्रीयांना मतदानाचा अधिकार नव्हता.
- २) केंद्रीय व प्रांतिक कायदेमंडळाच्या निवडणूकीस उभे राहणाऱ्या प्रतिनिधींची पात्रता ठरविण्याचा अधिकार सरकारला होता त्यामुळे ते कोणत्याही व्यक्तीला अपात्र ठरवू शकत होते.
- ३) लॉर्ड मिंटो म्हणतात, “भारतात ब्रिटनच्या धर्तीवर संसद स्थापन करणेची माझी इच्छा नसून सरकारला सल्ला देण्यासाठी सल्लागार मंडळाची स्थापना करण्याचा माझा उद्देश आहे” यावरून सुधारणा करण्यामागील सरकारची स्वार्थी भूमिका दिसून येते.
- ४) या कायद्याने लोकशाहीचा केवळ देखावा केला होता. बिनसरकारी प्रतिनिधींना अधिकार दिले असले तरी त्यांची नियुक्ती सरकार करित होते त्यामुळे ते सरकारशी एकनिष्ठ असत.
- ५) मुस्लिम समाजासाठी स्वतंत्र मतदार संघाची तरतूद केल्यामुळे ख्रिश्चन, शिख समाजही स्वतंत्र मतदारसंघाची मागणी करू लागला. त्यातून जातीय प्रतिनिधीच्या मागणीने जोर धरला.

१९०९ च्या मोर्ले-मिंटो कायद्याने झालेल्या सुधारणा फक्त प्रमाणात्मक होत्या, गुणात्मक नव्हत्या. तरीसुद्धा भारतातील प्रतिनिधिक सरकारच्या दिशेने उचललेले ते पहिले पाऊल होते असे म्हणावे लागेल.

ब) १९१९ चा भारत प्रशासन कायदा (मॉटॅग्यू – चेम्सफोर्ड सुधारणा कायदा)

१९०९ चा कायदा असमाधानकारक असल्यामुळे लो. टिळक, श्रीमती अंनी बेझंट यांनी १९१६ मध्ये होमरूल चळवळ सुरू केली. सुरुवातीस या कायद्यास अनुकूल असणारे ना. गोखलेसारखे नेतेही नाराज झाले. सरकारने चौफेर दडपशाहीचे धोरण अंमलात आणले, अनेक कडक कायदे मंजूर केले. वृत्तपत्र कायद्याने स्वातंत्र्याचा गळा घोटला सरकारने अधिप्रतिनिधीत आणि स्वतंत्र मतदारसंघ दिल्याने हुरळून गेलेल्या मुस्लिम लिंगच्या नेत्यांचा नंतरच्या घडामोडींमुळे भ्रमनिरास झाला. १९११ साली वंगभंगाचा निर्णय सरकारने मागे घेतल्यामुळे मुस्लिम समाजाचा सरकारवरचा विश्वास उडाला. मोर्ले-मिंटो सुधारणा कायदा भारतीयाना संतुष्ट करण्यासाठी केला होता परंतु तो अयशस्वी ठरला. त्यामुळे पुढील दहा वर्षांच्या आत ब्रिटीश पार्लमेंटला सुधारणा कायदा करणे भाग पडले.

भारत मंत्री मॉटॅग्यू आणि व्हाईसरॉय लॉर्ड चेम्सफोर्ड यांनी भारतातील राजकीय परिस्थितीचे निरीक्षण करून एक अहवाल तयार केला पुढे त्या अहवालाच्या आधारे भारत सरकारच्या प्रशासन कायद्यासंबंधीचे एक विधेयक तयार करणेत आले व ते इंग्लंडच्या पार्लमेंटमध्ये मांडण्यात आले. इ. स. १९१९ मध्ये ब्रिटीश पार्लमेंटने त्यास मंजुरी दिली यालाच मॉटॅग्यू- चेम्सफोर्ड सुधारणा कायदा किंवा भारत सरकारविषयक कायदा म्हटले जाते.

● १९१९ च्या कायद्यातील तरतूदी / वैशिष्ट्ये

१९१९ च्या भारत प्रशासन कायद्यातील प्रमुख तरतूदीनुसार या कायद्याची काही प्रमुख वैशिष्ट्ये सांगता येतील ती पुढीलप्रमाणे-

१) संघराज्य पद्धतीची सुरुवात

या कायद्यान्वये भारतात केंद्रीय आणि प्रांतिक प्रशासनाच्या अधिकाराविषयी प्रथमच वाटणी केल्यामुळे संघराज्य पद्धतीचा प्रारंभ झाला. त्यात केंद्रसरकारचे अधिकार अत्यंत व्यापक होते. केंद्रसूची व राज्यसूचीमध्ये त्या विषयांचा समावेश केला होता.

२) द्विगृहात्मक विधीमंडळ

या कायद्याने भारतात प्रथमच द्विसदनात्मक संसदेची तरतूद करण्यात आली. कौन्सिल ऑफ स्टेट (राज्यसभा) या वरिष्ठ गृहात ६० सदस्य होते. या गृहाची मुदत पाच वर्षे करणेत आली या सदस्यांमध्ये २६ सरकारनियुक्त व ३४ निर्वाचीत, (२० सर्वसामान्य मतदारसंघातून, १० मुस्लिम, ३ युरोपीयन, १ शीख) सभासदांचा समावेश होता. विधीसभा हे कनिष्ठ सभागृह होते त्यात एकूण १४४ सभासद होते. ४१ सरकार नियुक्त तर १०३ लोकनियुक्त प्रतिनिधींचा समावेश त्यात होता. त्यांची मुदत तीन वर्षे होती.

३) द्विदल शासन पद्धती

प्रांतिक कार्यकारी मंडळात द्विदल शासन पद्धतीचा स्विकार करणेत आला. प्रांतिक प्रशासनाच्या अधिकाराविषयी दोन भागात वर्गीकरण करण्यात आले. आरक्षित आणि हस्तांतरित. यालाच 'राखीव' व 'सोपीव' असे म्हटले जाते. आरक्षित विषयांमध्ये जमिन महसूल, दुष्काळी मदत, न्याय, पोलीस, तुरुंग, छापखाने, सिंचन, पाणीपुरवठा, खाणी, वीज, गॅस, मोटार वाहने इ. चा समावेश होता तर हस्तांतरित अधिकारामध्ये स्थानिक स्वराज्य संस्था, शिक्षण, ओराग्य, शेती, पशुधन, मासेमारी सहकारी संस्था, औद्योगिक विकास यांचा समावेश होता. प्रांताचा गव्हर्नर त्याच्या कार्यकारी परिषदेसह आरक्षित विषयांचा प्रभार सांभाळित तर हस्तांतरित विषयांचे प्रशासन गव्हर्नर त्याच्या मंत्र्यांकरवी करत होता.

४) प्रांतिक कायदेमंडळे

प्रांतात कायदेमंडळातील सदस्य संख्या वाढविणेत येऊन ७०% सभासद निवडणुकीने घेण्याची तरतूद करणेत आली, जातवार व वर्गवार मतदार संघ निश्चित करणेत आले. सदस्यांना भाषण स्वातंत्र्य देण्यात आले. सदस्यांनी विधेयक मंजूर केले तरी ते नाकारून अध्यादेश काढण्याचा अधिकार गव्हर्नरला होता.

५) जबाबदार शासन पद्धतीचा विकास

भारतीयांचे सहकार्य राज्यकारभाराच्या प्रत्येक क्षेत्रात घेतले जाईल. प्रशासनाच्या प्रत्येक शाखेत, स्थानिक स्वराज्य संस्थात भारतीयांना सामावून घेऊन जबाबदार शासन पद्धतीला महत्व दिले. त्यामुळे लोकशाहीची जबाबदार शासनपद्धतीची सुरुवात झाली.

● १९१९ च्या कायद्यातील दोष / त्रुटी

- १) १९१९ च्या कायद्याने द्विदल शासन पद्धतीची सुरुवात केली परंतु त्यातील अधिकार विभागणी असमाधानकारक होती, मंत्र्यांवर खरीखुरी जबाबदारी नव्हती, कार्यकारी परिषद व मंत्रीमंडळ यांच्यात समन्वय नव्हता. गव्हर्नर जनरल स्वतः निर्णय घेत होता.
- २) गव्हर्नर जनरलला अमर्याद अधिकार प्राप्त झाले त्याच्या परवानगीशिवाय कायद्यात रुपांतर होत नव्हते त्यामुळे तो पक्षपाती धोरण स्विकारू लागला.
- ३) कार्यकारी मंडळ कायदेमंडळाचा जबाबदार नव्हते. कायदेमंडळाने त्यांच्याविरुद्ध अविश्वास ठराव दर्शविला तरी त्याला राजीनामा द्यावा लागत नव्हता.
- ४) मतदानाचा अधिकार श्रीमंत व संस्थानिकांनाच असल्यामुळे कायदेमंडळातील प्रतिनिधी सर्व सामान्यांचे प्रतिनिधी नव्हते.
- ५) जातीय, वर्गीय तत्वांवर प्रांतिक विधीमंडळाची निवड होत होती त्यामुळे सदस्य अनेक गटात विभागले जात असत. मंत्री गव्हर्नरच्या मर्जीवर अवलंबून राहत असत.

१९१९ च्या कायद्याने जबाबदार शासन पद्धती, निर्वाचीत सदस्यांच्या संस्थेत वाढ, केंद्रीय कायदेमंडळ द्विगृही, प्रांतात द्विदल राज्यपद्धती, गव्हर्नर जनरलच्या अधिकारावर मर्यादा, कायदेमंडळात विविध प्रश्नांवर चर्चा करण्याचा अधिकार अशा अनेक महत्त्वपूर्ण तरतूदी करण्यात आल्या असल्या तरी त्यात बऱ्याच उणीवाही राहून गेल्या होत्या.

क) १९३५ चा भारत सरकार विषयक कायदा

१९२० मध्ये म. गांधीजींच्या नेतृत्वाखाली असहकार चळवळ सुरू झाली. १९१९ च्या कायद्याने भारतात जबाबदार शासन पद्धती निर्माण करणेचा प्रयत्न केला होता त्याची प्रगती पाहण्यासाठी १९२७ मध्ये ब्रिटीशांनी सायमन कमिशन भारतात पाठविले. त्याला लोकांनी विरोध केला. १९२९ मध्ये लाहोर काँग्रेस अधिवेशनात संपूर्ण स्वातंत्र्याचा ठराव काँग्रेसने पास केला. १९३० ते १९३२ या काळात ब्रिटीश सरकारने तीन गोलमेज परिषदा घेतल्या त्याही अपयशी ठरल्या. १९३० साली गांधीजींनी संपूर्ण भारतभर सविनय कायदेभंगाची चळवळ सुरू केली. असहकार, परकीय मालावर बहिष्कार, सरकारी कामावर बहिष्कार या मार्गांनी गांधीजींनी लढा सुरू केला.

इ. स. १९३३ मध्ये ब्रिटीश सरकारने एक श्वेतपत्रिका प्रसिद्ध केली आणि संयुक्त संसदीय समितीमार्फत संपूर्ण प्रश्नाचा सखोल विचार करण्याचा निर्णय घेतला. त्या समितीने सादर केलेल्या शिफारशींच्या आधारे विधेयक तयार करून ब्रिटीश पार्लमेंटपुढे मांडण्यात आले. पार्लमेंटने १९३५ मध्ये हे विधेयक संमत केले आणि त्याचे कायद्यात रुपांतर झाले. या कायद्यात ३२१ कलमे आणि १९ परिशिष्टे होती, ३ जुलै १९३५ पासून ती लागू करण्यात आली.

● १९३५ च्या कायद्यातील तरतुदी / वैशिष्ट्ये

१) संघराज्याची निर्मिती व प्रांतिक स्वायत्तता

१९३५ च्या कायद्याने भारतासाठी ज्या संघराज्याची तरतूद केली होती त्यात सर्व प्रांत सक्तीने समाविष्ट केले होते तसेच संस्थानांनी सामील व्हायचे की नाही हे त्यांच्या मर्जीवर सोडले होते. कायद्याच्या ८ व्या सूचीत केंद्र व प्रांत यांच्यात अधिकारांची विभागणी करण्यात आली होती केंद्रसूचीत ५९ विषयांचा तर प्रांतिक सूचीत ५४ विषयांचा समावेश करणेत आला होता. तिसरी सामाईक सूची तयार करून त्यात ३६ अधिकार विषयांचा समावेश करून उर्वरित अधिकार किंवा शेषाधिकार गव्हर्नर जनरलकडे सुपूर्द केले होते. प्रांतिक सूचीतील सर्व अधिकारविषय प्रांतिक मंडळाच्या अधिन केले होते. प्रांतांना स्वायत्तता देण्यात आली होती.

२) संघराज्याचा आकृतीबंध

१९३५ च्या कायद्याने हिंदुस्थानात संघराज्य निर्माण होणार होते. गव्हर्नर जनरल हा राजाचा प्रतिनिधी म्हणून काम करणार होता. भारतात संघीय व प्रांतिक कायदेमंडळे निर्माण झाल्यामुळे ब्रिटीश संसदेवर मर्यादा येणार होत्या. भारतमंत्री हा ब्रिटनच्या मंत्रीमंडळातील वरिष्ठ मंत्री असून तो संसदेचा सदस्य होता. त्याच्या मदतीला १५ लोकांचे भारत मंत्रीमंडळ होते. भारत मंत्राला सल्ला देण्यासाठी सल्लागार मंडळाचीही तरतूद केली होती. ३ ते ६ लोकांचे सल्लागार मंडळ तयार केले होते व त्यांची मुदत पाच वर्षे होती. एकंदरीत भारतीय संघराज्याचा आकृतीबंध तयार करण्यात आला. भारतमंत्र्याचे राज्यकारभारावर नियंत्रण ठेवले होते.

३) केंद्रासाठी द्विदल शासन पद्धती

१९३५ च्या कायद्याने प्रांतिक द्विदल शासन पद्धती नष्ट करून ती केंद्रासाठी लागू करण्यात आली. मध्यवर्ती सरकारच्या विषयांची दोन विभागणी करण्यात आली. आरक्षित किंवा राखीव विषय आणि हस्तांतरित किंवा सोपीव विषय असे दोन विभाग करून राखीव विषय गव्हर्नर जनरलसह कार्यकारिणीकडे तर हस्तांतरित विषय मंत्रीमंडळाकडे सोपविणेत आले.

४) ब्रिटीश पार्लमेंटचे सार्वभौमत्व

राज्यघटना बदलण्याचा सर्वस्वी अधिकार ब्रिटीश पार्लमेंटला देऊन या कायद्याने संसदेचे सार्वभौमत्व स्पष्ट केले. भारतातील केंद्रीय तसेच प्रांतिक विधीमंडळांना याबाबतीत काहीही अधिकार नव्हते.

५) द्विगृही केंद्रीय कायदेमंडळ

१९३५ च्या कायद्याने केंद्रासाठी द्विगृही विधीमंडळ पद्धती स्विकारण्यात आली. राज्यसभा (Council of State) हे विधीमंडळाचे द्वितीय किंवा वरिष्ठ सभागृह असून ते घटकराज्यांचे प्रतिनिधीत्व करित होते त्याच्या एकूण २६० सभासदांपैकी ब्रिटीश इंडियातून १५०, गव्हर्नर जनरलकडून ०६ तर संस्थानिकांकडून १०४ सदस्य निवडले जात होते. हे सभागृह स्थायी असून सदस्यांचा कार्यकाल ९ वर्षांचा होता. दर ३

वर्षांनी १/३ सदस्य निवृत्त होत व त्यांच्या जागी तेवढेच सदस्य नवीन निवडले जात. त्यांच्यातूनच अध्यक्ष व उपाध्यक्षांची निवड केली जात.

संघीय सभा (Federal Assembly) हे केंद्रीय विधीमंडळाचे प्रथम व कनिष्ठ सभागृह होते. हे सभागृह संघराज्याचे प्रतिनिधीत्व करित होते त्याची सदस्य संख्या ३७५ असून २५० सदस्यांची निवड प्रत्यक्ष जनतेकडून न होता प्रांतातील विधीमंडळाच्या कनिष्ठ गृहातील सदस्यांकडून होत असे तर १२५ सदस्यांची निवड देशी राज्यांकडून होत होती.

६) सांघिक न्यायालयाची स्थापना

१ ऑक्टोबर १९३७ रोजी भारतात फेडरल कोर्ट स्थापन करणेत आले. या कोर्टात एक प्रमुख न्यायाधीश व इतर न्यायाधीशांची नियुक्ती करण्यात आली. त्यांची नियुक्ती, बडतर्फी ब्रिटनच्या राजाकडून होत असे. कायद्याचा अर्थ लावणे, केंद्र व प्रांत यांच्यातील वाद मिटविणे, व्यक्तीस्वातंत्र्याचे रक्षण करणे, गव्हर्नर जनरलला कायदेविषयक सल्ला देणे अशाप्रकारचे कार्य संघ न्यायालय करित असे.

७) आणीबाणी विषयीचे अधिकार गव्हर्नर जनरलला

युद्ध किंवा अंतर्गत उठावांमुळे भारताच्या सुरक्षेला धोका निर्माण झाल्यास आणीबाणी जाहीर करण्याचा अधिकार गव्हर्नर जनरलला होता. आणीबाणी जाहीर केल्यास प्रांतिक सूचीतील कोणत्याही विषयासंबंधी गव्हर्नर जनरलला पूर्वसंमतीने केंद्रीय विधीमंडळ कायदे करू शकत असे.

या तरतुदीबरोबरच लोकसेवा आयोगाची स्थापना, रेल्वे व रिझर्व्ह बँकेची स्थापना, प्रांतिक प्रशासन व्यवस्था, प्रांतिक कायदेमंडळे, प्रांतिक कार्यकारी सत्ता, प्रांतिक गव्हर्नर याविषयी विविध तरतुदी १९३५ च्या कायद्याने केल्या होत्या.

● १९३५ च्या कायद्यातील त्रुटी / दोष

१९३५ च्या कायद्याविषयी पं. नेहरू म्हणतात ही, “अनेक नियंत्रणे असलेले पण इंजिन नसलेले यंत्र.” तर पं. मदनमोहन मालविय म्हणतात की, “१९३५ च्या कायद्याने गव्हर्नर जनरल ची हुकुमशाही आमचेवर लादली आहे.” यावरून १९३५ च्या कायद्याचे स्वरूप समजून येते. या कायद्यामध्ये सुद्धा अनेक त्रुटी दिसून येतात त्या पुढीलप्रमाणे-

- १) गव्हर्नर जनरलकडे महत्वाची जबाबदारी सोपविणेत आली होती, तो कायदेमंडळाला जबाबदार नव्हता त्यामुळे त्याचा मनमानी कारभार सुरू झाला.
- २) या कायद्याने हुकुमशाही संस्थानिकांना केंद्रीय विधीमंडळाच्या दोन्ही सभागृहांमध्ये प्रमाणापेक्षा जास्त प्रतिनिधीत्व दिले होते ते कोणलाच जबाबदार नव्हते.
- ३) विधीमंडळाचे अधिकार फारच मर्यादित स्वरूपाचे होते. ते ब्रिटीश राज्यसत्तेला धक्का लावू शकत नव्हते. त्यांना डावलून गव्हर्नर जनरल वटहुकूम काढू शकत होता.

- ४) प्रांतिक स्वायत्तता केवळ नाममात्र होती. प्रांतावर केंद्राचे अनेक मार्गांनी वर्चस्व होते. प्रांताना दिलेली उत्पन्नाची साधने तुटपुंजी होती.
- ५) १९१९ च्या कायदानुसार अपयशी ठरलेली द्विदल शासन पद्धती पुन्हा केंद्रीय शासनामध्ये सुरू करण्यात आली.
- ६) या कायदाने संघराज्याची निर्मिती होणार होती परंतु यात संस्थानिक सामील न झाल्याने संघराज्य स्थापन झालेच नाही.

अशाप्रकारे १९३५ च्या कायद्यात काही दोष असले, टीका होत असली तरी प्रांतिक स्वायत्तता, संघीय शासन निर्माण करण्याचा प्रयत्न, केंद्र व प्रांत यांच्यातील अधिकारांची सुस्पष्ट विभागणी, मतदानाच्या अधिकाराचा विस्तार, संघीय न्यायालयाची स्थापना द्विगृही कायदेमंडळाची प्रांतात आणि केंद्रात झालेली सुरुवात, संसदीय शासनाचा पाया अशा विविध तरतुदी १९३५ च्या कायद्याची उपयुक्तता सिद्ध करतात.

१९३७ मध्ये राज्यव्यवस्थेसाठी प्रांतात निवडणुका घेण्यात आल्या. या निवडणुकांमध्ये साधारणपणे १७% जनतेला मतदानाचा अधिकार प्राप्त झाला होता. उत्तर प्रदेश, बिहार, ओरिसा, मध्यप्रदेश, मुंबई व मद्रास या सहा प्रांतात राष्ट्रीय सभेची सरकारे सत्तेवर आली तर वायव्य सरहद्द प्रांत व आसाम या ठिकाणी इतर पक्षांचे सहकार्य घेऊन राष्ट्रीय सभेने संमिश्र सरकार स्थापन केले. काही ठिकाणी मुस्लिम लिग व राष्ट्रीय सभा यांच्यात संघर्ष होता. एकूण आठ प्रांतांमध्ये राष्ट्रीय काँग्रेसची जबाबदार मंत्रीमंडळे अधिकारावर येऊन प्रांतिक स्वायत्ततेच्या १९३५ च्या कायदानुसार राज्यकारभार सुरू झाला. १९३९ मध्ये दुसरे महायुद्ध सुरू झाले त्यामुळे प्रांतिक स्वायत्तता तहकूब करण्यात आली.

१.२.२ भारतीय राज्यघटनेची निर्मिती- घटना समिती

● भारतीय घटना निर्मितीचा पूर्व इतिहास

भारतात लोक नियुक्त घटना समितीची कल्पना प्रथम १९२७ मध्ये सायमन कमिशनपुढे मानवेंद्रनाथ रॉय यांनी मांडली. १९३०-३१ च्या गोलमेज परिषदेमध्ये घटना निर्मितीबाबत चर्चा करण्यात आली. १९३४ मध्ये काँग्रेसच्या कार्यकारणीने ही मागणी उचलून धरली, १९३६ च्या फैजपूर काँग्रेस अधिवेशनात पं. नेहरूंच्या पुढकाराने काँग्रेसने ठराव पास केला. दुसऱ्या महायुद्धाच्यावेळी भारतीयांचे सहकार्य मिळविण्याच्या हेतूने लॉर्ड लिनलिथगोने ८ ऑगस्ट १९४० रोजी भारतीयांना स्वतःची राज्यघटना बनविणेचा अधिकार आहे अशी घोषणा केली. यालाच 'ऑगस्ट घोषणा' म्हटले जाते. ही घोषणा सुद्धा कोरा चेक ठरला.

● क्रिप्स योजना

ऑगस्ट घोषणेच्या अपयशानंतर मार्च, १९४२ मध्ये ब्रिटीश सरकारने भारतीय जनतेतील असंतोष वाढू नये म्हणून सर स्टॅफर्ड क्रिप्स यांच्या नेतृत्वाखाली एक मंडळ भारतात पाठविले. क्रिप्स यांनी भारतात येऊन विविध नेत्यांशी विचारविनिमय करून एक योजना तयार केली त्यात पुढील सूचनांचा समावेश होता.

- १) युद्ध संपल्यानंतर भारताला वसाहतीचा (डोमिनियन) दर्जा देण्यात येईल.
- २) भारतासाठी संघराज्य स्थापन करणेत येईल. संघराज्यासाठी घटना निर्माण करण्यासाठी एक घटना समिती नियुक्त करण्यात येईल.
- ३) राष्ट्रकुलात भारताला समान स्थान देणेत येईल व आवश्यक वाटल्यास राष्ट्रकुलातून बाहेर पडण्याची मुभा भारतास राहिल.
- ४) घटना समितीत प्रांताबरोबरच संस्थानानाही प्रतिनिधीत्व दिले जाईल. घटना समितीने केलेली घटना स्विकारण्याचे बंधन ब्रिटीश सरकारवर राहिल.
- ५) युद्धकाळात भारताच्या संरक्षणाची जबाबदारी ब्रिटीश सरकारवर राहिल.

अशाप्रकारे क्रिप्स योजनेत भारताच्या भावी स्वातंत्र्याची कल्पना होती पण सत्तांतर केव्हा करणेत येईल याची निश्चित तारीख नव्हती. त्यामुळे 'बुडणाच्या बँकेवरील पुढील तारखेचा चेक' अशा शब्दात म. गांधींनी क्रिप्स योजनेचा निषेध केला. राष्ट्रीय काँग्रेस व मुस्लिम लिग या दोन्हीही पक्षांनी ही योजना अमान्य केली. त्यामुळे क्रिप्स यांना हात हालवित इंग्लंडला परत जावे लागले.

क्रिप्स योजनेच्या योजनेच्या अपयशानंतर काँग्रेसने अधिक ताठर भूमिका घेतली. ब्रिटीश सरकार भारताला पूर्ण स्वातंत्र्य सहजासहजी देणार नाही त्यामुळे मुंबई काँग्रेस अधिवेशनात ८ ऑगस्ट १९४२ रोजी 'चले जाव' चा ठराव मंजूर करणेत आला आणि स्वातंत्र्यासाठी प्रखर राष्ट्रव्यापी आंदोलन सुरू केले. १९४५ साली या परिस्थितीतून मार्ग काढण्यासाठी गव्हर्नर जनरल वेव्हेल यांनी एक योजना तयार केली व सिमला येथे सर्वपक्षीय परिषद बोलविणेत आली परंतु ती ही अयशस्वी ठरली.

● कॅबिनेट मिशन योजना (त्रिमंत्री योजना)

१० जुलै १९४५ रोजी ब्रिटनमध्ये क्लेमेंट अटली यांच्या नेतृत्वाखाली मजूर पक्षाचे सरकार सत्तेवर आले. अटली यांनी हिंदुस्थानच्या स्वातंत्र्याबाबत एक घोषणा केली, "हिंदुस्थानला शक्य तितक्या लवकर स्वातंत्र्य दिले जाईल" त्यासाठी विचारविनिमय करण्यासाठी लॉर्ड पॅथिक लॉरेन्स, सर स्टॅफर्ड क्रिप्स आणि अल्बर्ट अलेक्झांडर या तीन मंत्र्यांचे शिष्टमंडळ भारतात पाठविले हेच शिष्टमंडळ कॅबिनेट मिशन म्हणून ओळखले जाते. त्यांनी काँग्रेस व मुस्लिम लिगच्या नेत्यांशी चर्चा करून १६ मे १९४६ रोजी आपली योजना जाहीर केली यालाच त्रिमंत्री योजना असे म्हटले जाते. त्यात पुढील महत्वाच्या शिफारशींचा समावेश होता.

- १) ब्रिटीशांच्या नियंत्रणाखाली भारत आणि संस्थाने यांचे संघराज्य स्थापन करणेत यावे. संघराज्याकडे परराष्ट्र व्यवहार खाते, दळणवळण आणि संरक्षण अशी तीन महत्वाची खाती असावीत.
- २) संघराज्यासाठी स्वतंत्र कायदेमंडळ व कार्यकारीमंडळ निर्माण केले जावून त्यामध्ये ब्रिटीश प्रांत व संस्थाने यांचे प्रतिनिधी असावेत.

- ३) प्रांतिक कायदेमंडळांनी एक घटना समिती निर्माण करावी. घटनासमितीत एकूण ३८९ सदस्य असावेत.
- ४) घटना तयार होईपर्यंत हे हंगामी सरकार स्थापन करावे.
- ५) भारताला ब्रिटीश राष्ट्रमंडळातून बाहेर पडण्याचा अधिकार देण्यात आला.
- ६) भारतातील प्रांतांचे 'अ', 'ब' व 'क' असे तीन गटात वर्गीकरण करून प्रत्येक गटाने आपल्या प्रांतासाठी राज्यघटना तयार करावी नंतर गटांच्या प्रतिनिधींनी एकत्र येऊन संघराज्यासाठी घटना तयार करावी.

त्रिमंत्री योजनेनुसार भारतातील प्रत्येक गटाला आपल्या मागण्या पूर्ण झाल्याचे समाधान मिळाले. त्यामुळे सर्वांनी या योजनेचा स्विकार केला तरीही या योजनेतील काही त्रुटी दाखवून दिल्या त्या पुढीलप्रमाणे-

- १) त्रिमंत्री योजनेमुळे केंद्रशासन दुबळे होणार होते, संघराज्यात फुटीरवृत्ती वाढीस लागणार होती. त्यामुळे संघराज्य धोक्यात येणार होते.
- २) अल्पसंख्यांक मुस्लिमांचा विचार केला होता परंतु इतर अल्पसंख्य समाजाचा विचार केला नव्हता.
- ३) पाकिस्तानच्या मागणीचा विचार न केल्यामुळे मुस्लिम लीग नाराज होता.
- ४) कॅबिनेट मिशनच्या गटाराज्याची भूमिका स्पष्ट नव्हती.

अशारितीने या योजनेत काही त्रुटी राहिल्या असल्या तरी काही फायदे ही होते ते पुढीलप्रमाणे-

- १) पाकिस्तानची मागणी फेटाळली व अखंड हिंदुस्थानची योजना सुचविली.
- २) घटना समितीचे सर्व सभासद भारतीय होते व त्यांना घटना बनविण्याचा अधिकार प्राप्त होणार होता.
- ३) अल्पसंख्यांकांच्या बाबतीत बहुमताने निर्णय घ्यावा या लोकशाही तत्वाचा स्विकार करणेत आला होता.
- ४) सर्व पक्षीय हंगामी सरकार बनविणेत येणार होते व घटना निर्माण होईपर्यंत सत्तांतर होणार नव्हते.

● हंगामी सरकारची स्थापना

कॅबिनेट मिशन योजनेनुसार देशात घटना समितीच्या निवडणुका झाल्या. काँग्रेसला प्रचंड प्रमाणात बहुमत मिळाले. मुस्लिम लिंगला केवळ ७३ जागा मिळाल्या. शीख समाजाने बहिष्कार टाकला. काँग्रेस व मुस्लिम लिंगने एकत्र हंगामी सरकार निर्माण करावे अशी सूचना गव्हर्नर जनरल वेव्हेल यांनी केली. दोन्हीही पक्षांनी हंगामी सरकारात भाग घेण्यास नकार दिला. त्यामुळे व्हाईसरॉयने १४ प्रतिष्ठित व्यक्तींची हंगामी सरकारमध्ये सहभागाची घोषणा केली. ती ही या दोन्ही पक्षांनी अमान्य केली. २२ जुलै १९४६ रोजी हंगामी सरकारबाबतची एक योजना गव्हर्नर जनरलने दोन्ही पक्षांच्या नेत्यांकडे विचारासाठी पाठविली.

मुस्लिम लिंगने ती फेटाळून लावली तेव्हा ब्रिटीश सरकारने काँग्रेस व इतर पक्षांच्या सहकार्याने हंगामी सरकार स्थापन करण्याचा निर्णय घोषित केला व मुस्लिम लिंग शिवाय हंगामी सरकार स्थापन करणेत आले.

२४ ऑगस्ट १९४६ रोजी व्हाईसरॉय लॉर्ड वेव्हेल यांनी पं. नेहरूंच्या नेतृत्वाखाली सरदार वल्लभभाई पटेल, डॉ. राजेंद्र प्रसाद, सरदार बलदेवसिंह, शरच्चंद्र बोस, राजगोपालाचारी, जगजीवनराम, सर शफत अहमद, सय्यद अली जहीर, के. एच. भाभा, डॉ. जॉन मथाई, असणु अली अशा बारा लोकांचे मंत्रीमंडळाची घोषणा केली. नंतर मुस्लिम लीग ही हंगामी सरकारात सामील झाले. बॅ. जीना अर्थ खात्याचे मंत्री झाले त्यांनी अडणुकीचे धोरण स्विकारले. दोन्ही पक्षातील संघर्ष वाढत गेले. २० फेब्रुवारी १९४७ रोजी प्रधानमंत्री अटली यांनी हाऊस ऑफ कॉमन्स या ब्रिटीश पार्लमेंटच्या कनिष्ठ गृहात असे घोषित केले की, “जून १९४८ पर्यंत संपूर्ण सत्ता आणि जबाबदारी हिंदुस्थानला देणेत येईल. व्हाईसरॉय लॉर्ड वेव्हेल यांच्या जागी लॉर्ड माऊंटबॅटन यांची नेमणूक करून सत्तांतराची संपूर्ण जबाबदारी त्यांच्यावर टाकली.”

● लॉर्ड माऊंटबॅटन योजना (१९४७)

लॉर्ड वेव्हेल यांच्या जागी लॉर्ड माऊंटबॅटन आले. त्यांनी सूत्रे स्विकारल्यानंतर काँग्रेस व मुस्लिम लिंगच्या प्रमुख नेत्यांशी सत्तांतरासंबंधी चर्चा केली. सर्व परिस्थितीचा अभ्यास करून हिंदुस्थानचे अखंडत्व कायम ठेवून सत्तांतर करणे कठीण आहे हे ओळखून हिंदुस्थानच्या फाळणीची योजना तयार केली व ती ब्रिटीश मंत्रीमंडळाच्या पूर्वसंमतीने ३ जून १९४७ रोजी जाहीर केली. त्यातील तरतुदी पुढीलप्रमाणे-

- १) पंजाब, बंगाल, सिंध व बलुचिस्तान या प्रांतातील लोकांनी भारतात सामील व्हायचे की पाकिस्तानमध्ये सामील व्हायचे ते त्यांनी ठरवावे.
- २) वायव्य सरहद्द प्रांत व आसाम प्रांतातील सिल्हेट जिल्हा यांना सार्वमताचा अधिकार देण्यात येईल.
- ३) फाळणी झाल्यास सीमाप्रश्न सोडविण्यासाठी एक सीमा आयोग नेमण्यात येईल.
- ४) देशी राज्यांनी स्वतंत्र राहायचे की कोणत्या राज्यात सामील व्हायचे याचे स्वातंत्र्य त्यांना दिले जाईल.
- ५) १५ ऑगस्ट १९४७ पूर्वी सत्तांतराचे कार्य पूर्ण केले जाईल. ब्रिटीश सरकार सत्तांतरासाठी जून १९४८ पर्यंत वाट पाहणार नाही.

राष्ट्रीय काँग्रेस व मुस्लिम लिंग या दोन्ही पक्षांनी लॉर्ड माऊंटबॅटन योजनेला तत्वतः मान्यता दिली.

● १९४७ चा भारतीय स्वातंत्र्याचा कायदा

४ जुलै १९४७ रोजी फाळणीसंबंधीचे विधेयक ब्रिटीश पार्लमेंटपुढे ठेवण्यात आले. १८ जुलै १९४७ रोजी या विधेयकास पार्लमेंटने मंजूरी दिली. या कायद्यालाच भारतीय स्वातंत्र्याचा कायदा असे म्हणतात. त्यातील काही प्रमुख तरतुदी-

- १) १५ ऑगस्ट १९४७ पासून भारत व पाकिस्तान ही दोन्ही स्वतंत्र राज्ये उदयास येतील.
- २) दोन्ही राज्यांना सार्वभौमत्व प्रदान करणेत येईल. त्यांना त्यांची घटना निर्माण करता येईल.

- ३) भारत व पाकिस्तान या दोन्ही राज्यांवर ब्रिटीश सरकारचे कोणतेही नियंत्रण असणार नाही. भारत मंत्री या पदाची समाप्ती होईल.
- ४) नवीन घटना निर्माण होईपर्यंत दोन्ही देशांचा राज्यकारभार १९३५ च्या कायदानुसार चालेल.
- ५) प्रत्येक देशासाठी स्वतंत्र गव्हर्नर जनरलची नियुक्ती केली जाईल परंतु त्याचे विशेषाधिकार रद्द केले जातील. तो घटनात्मक प्रमुख या नात्याने मंत्रीमंडळाच्या सल्ल्याने कार्य करेल.
- ६) दोन्ही देशांची कायदेमंडळे स्वतंत्र राहतील त्यांना कायदेनिर्मितीचा व कायदेदुरुस्तीचा अधिकार असेल.
- ७) भारतामधील देशी राज्यांवर असलेली ब्रिटीशांची सत्ता संपुष्टात येऊन त्यांच्यातील पूर्वी झालेले करार, तह रद्द केले जातील. त्यांना कोणत्या राज्यात जायचे याबाबत स्वातंत्र्य असेल.

अशाप्रकारे १९४७ च्या कायदाने ब्रिटीशांची सत्ता संपुष्टात येऊन भारत व पाकिस्तान या दोन स्वतंत्र, सार्वभौम राज्यांची निर्मिती झाली. १५ ऑगस्ट १९४७ रोजी भारत देश स्वतंत्र झाला. लॉर्ड माऊंटबॅटन यांनी स्वतंत्र भारताचे पहिले गव्हर्नर जनरल म्हणून शपथ घेतली व पं. नेहरूजींच्या नेतृत्वाखाली स्वतंत्र भारताच्या मंत्रीमंडळाचा शपथविधी पार पडला. स्वतंत्र भारताचे पहिले पंतप्रधान म्हणून नेहरूंनी शपथ घेतली.

● घटना समितीची निर्मिती

कॅबिनेट मिशन योजनेनुसार जुलै १९४६ मध्ये घटना समितीच्या निवडणुका झाल्या होत्या. ३८९ सदस्यसंख्या निश्चित करण्यात आली होती. ब्रिटीश भारतातील २९२, देशी संस्थानातील ९३ आणि चीफ कमिशनच्या प्रांतातील ४ प्रतिनिधी अशी ३८९ सदस्य संख्या निश्चित करण्यात आली होती. ब्रिटीश प्रांतातील २९२ पैकी २११ जागा काँग्रेसने जिंकल्या आणि मुस्लिम लिगने मुस्लिमांना राखून ठेवलेल्या ७८ जागांपैकी ७३ जागा जिंकल्या होत्या त्याठिकाणी काँग्रेसला केवळ तीनच जागा मिळाल्या म्हणजेच मुस्लिम समाजाचा मुस्लिम लिगला पूर्ण पाठिंबा होता. संस्थानिकांच्या ९३ जागा पूर्ण भरल्या नाहीत. १९४६ च्या निवडणुकीने अखंड भारताच्या घटना समितीने प्रतिनिधी निवडले होते. परंतु हिंदुस्थानचे विभाजन झाल्यामुळे भारत आणि पाकिस्तान ही दोन स्वतंत्र राज्ये निर्माण झाली.

पाकिस्तानच्या निर्मितीमुळे घटना समितीच्या ६९ जागा कमी झाल्या. त्यात ५० मुसलमान, २ शीख व १४ इतर धर्मियांचा समावेश होता. उरलेल्या सदस्यांनी भारतीय घटना निर्मितीचे काम केले.

● घटना समितीचे स्वरूप

घटना परिषदेच्या निवडून आलेल्या सदस्यांची ९ डिसेंबर १९४६ रोजी दिल्ली येथे बैठक घेण्यात आली. या बैठकीस २०७ प्रतिनिधी हजर होते. ही घटना समिती सार्वभौम नव्हती तिचे कार्य कॅबिनेट मिशन योजनेनुसार चालणार होते. तसेच घटना समितीतील प्रतिनिधी जनतेने प्रत्यक्ष निवडणूक पद्धतीने निवडले नव्हते. त्यांची निवड प्रांताच्या विधीमंडळ सदस्यांकडून झाली होती. घटनासमितीत विविध पक्षांचे, हितसंबंधी गटांचे प्रतिनिधी होते. या घटनासमितीच्या बैठकीचे तात्पुरते अध्यक्ष म्हणून डॉ. सच्चिदानंद सिन्हा

यांची निवड करण्यात आली तर सदस्यांमध्ये डॉ. राजेंद्र प्रसाद, पंडित जवाहरलाल नेहरू, सरदार वल्लभभाई पटेल, मौलाना आझाद, गोपाळ स्वामी अय्यंगार, अब्दुल गफार खान, के. एम. मुन्शी, पी. डी. टंडन, टी. टी. कृष्णाम्माचारी, अलादी कृष्णास्वामी अय्यर, के. टी. शहा, आचार्य कृपलानी, डॉ. राधाकृष्णन, डॉ. बी. आर. आंबेडकर, डॉ. श्यामाप्रसाद मुखर्जी, डॉ. जयकर, हृदयनाथ कुंजरू, विजयालक्ष्मी पंडित, सरोजिनी नायडू, दुर्गाबाई देशमुख, बेगम रसूल, बाबू जगजीवन राव, चक्रवर्ती राजगोपालाचारी, एन माधवराव, पट्टभी सितारामय्या, डी. पी. खेतान इत्यादि समाजातील नामवंत, प्रसिद्ध व अनुभवी प्रतिनिधींचा समावेश होता.

११ डिसेंबर १९४६ रोजी डॉ. राजेंद्र प्रसाद यांची घटना परिषदेचे स्थायी अध्यक्ष म्हणून निवड झाली ते घटना समितीचे काम पूर्ण होईपर्यंत अध्यक्ष होते. घटना समितीचे उपाध्यक्ष म्हणून डॉ. एच. सी. मुखर्जी यांची तर सल्लागार म्हणून बी. एन. राव यांची नियुक्ती करण्यात आली.

- घटना समितीचे कामकाज
- पहिले अधिवेशन

घटना परिषदेचे पहिले अधिवेशन ९ डिसेंबर १९४६ ला सुरू होऊन ते २३ डिसेंबर १९४६ रोजी संपले. या अधिवेशनात ९ डिसेंबर रोजी डॉ. सच्चिदानंद सिन्हा यांची अस्थायी / तात्पुरते अध्यक्ष म्हणून निवड झाली. ११ डिसेंबर रोजी डॉ. राजेंद्र प्रसाद यांची घटना परिषदेचे कायम स्वरूपी / स्थायी अध्यक्ष म्हणून निवड करण्यात आली. मुस्लिम लिंगने या अधिवेशनावर बहिष्कार टाकला होता. डॉ. जयकर यांनी स्थगन प्रस्ताव मांडला. मुस्लिम लिंग, संस्थानिक यांनी सहभागी व्हावे व तोपर्यंत अधिवेशनाचे कामकाज स्थगित करावे असा प्रस्ताव होता. डॉ. आंबेडकरांनी अल्पसंख्याकांकडे बहुसंख्याकांनी व्यापक भूमिकेतून पहावे हा मुद्दा प्रभावीपणे मांडला व सर्व सभागृह त्यांच्या भाषणाने प्रभावित झाले.

या अधिवेशनातील महत्वाचे कामकाज म्हणजे पंडित जवाहरलाल नेहरूंनी १३ डिसेंबर १९४६ रोजी मांडलेला “उद्दीष्टांचा ठराव” होय. भारत हे स्वतंत्र, सार्वभौम, गणराज्य असून त्यात ब्रिटीश प्रांत व संस्थाने यांचा समावेश होतो असे ठरावात म्हटले होते.

- दुसरे अधिवेशन

घटना समितीचे दुसरे अधिवेशन २० जानेवारी १९४७ ते २५ जानेवारी १९४७ पर्यंत चालले. नेहरूजींनी मांडलेला उद्दीष्टांचा ठराव दुरुस्त्यांसह २२ जानेवारीला मंजूर करणेत आला. मुस्लिम लीगचा बहिष्कार गृहीत धरून मुस्लिम समाजाच्या भावना दुखाविणार नाहीत याची काळजी घेण्यात आली. या अधिवेशनात सभागृहातील कामकाज समिती, अल्पसंख्याकांबाबत सल्लागार समिती, संघ सरकार अधिकार समिती, मुलभूत अधिकार समिती आदिवासी सीमा प्रदेश समिती अशा काही उपसमित्या स्थापन करण्यात आल्या.

- **तिसरे अधिवेशन**

तिसरे अधिवेशन २२ एप्रिल १९४७ ते २ मे १९४७ या दरम्यान घेण्यात आले. मुस्लिम लीग घटना समितीच्या कामकाजात सामील होत नाही हे स्पष्ट झाल्यामुळे घटना निर्मितीच्या कामकाजाला थेट सुरुवात करणेत आली २८ एप्रिल १९४७ रोजी नेहरूंनी संघ सरकार अधिकार समितीचा अहवाल सभागृहाला सादर केला. दुसरे दिवशी सरदार पटेल यांनी अल्पसंख्यांक व हक्कविषयक समितीचा अहवाल सादर केला. त्याबाबत अधिवेशनात चर्चा करण्यात आली.

- **चौथे अधिवेशन**

१४ जुलै १९४७ ते ३१ जुलै १९४७ पर्यंत घटना समितीचे चौथे अधिवेशन पार पडले. विविध समित्यांचे अहवाल या अधिवेशनात अध्यक्षानी सादर केले. भारतीय संघराज्याच्या शासन व्यवस्थेच्या रचनेसंबंधी विचारविनिमय करण्यात आला. २२ जुलै १९४७ रोजी घटना समितीने भारताचा राष्ट्रध्वज मान्य केला. चिफ कमिशनरच्या प्रांताविषयी व आर्थिक संबंधाबाबत तंज्ञाची समिती नेमण्यात आली.

- **पाचवे अधिवेशन**

१९४७ च्या भारतीय स्वातंत्र्याच्या कायद्याने घटना समितीला सार्वभौमत्व प्राप्त झाले त्यामुळे घटना समितीच्या कामकाजात आमूलाग्र बदल झाला. १४ ऑगस्ट १९४७ घटना समितीचे पाचवे अधिवेशन सुरू झाले. लॉर्ड माऊंटबॅटन यांची गव्हर्नर जनरल या पदी व पंडित जवाहरलाल नेहरू यांची पंतप्रधानपदी निवड करणेत आली.

२९ ऑगस्ट १९४७ रोजी घटनेचा मसुदा तयार करण्यासाठी डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांचे अध्यक्षतेखाली एक मसुदा समिती स्थापन करण्यात आली. या समितीचे सदस्य म्हणून सर्वश्री के. एम. मुन्शी, गोपाल स्वामी अय्यंगार, अल्लादी कृष्णास्वामी अय्यर, सय्यद महम्मद सादुल्ला, व्ही. टी. कृष्णाम्माचारी, एन माधवराव, डी. पी. खेतान इ. ची नियुक्ती करणेत आली. मसुदा समितीने आतापर्यंतच्या समित्या, उपसमित्या यांच्या अहवालांचा व सदस्यांनी मांडलेल्या मतांचा आढावा घेऊन भारतीय संविधानाचा मसुदा तयार करण्याचे काम सुरू केले.

- **सहावे अधिवेशन**

सहावे अधिवेशन फक्त एकच दिवस चालले. त्यामध्ये घटनेच्या कलमांवर कशारितीने चर्चा व्हावी व ती कलमे कशाप्रकारे मंजूर व्हावीत याबाबतची प्रक्रिया निश्चित करण्यात आली. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी व समितीने मसुदा तयार करण्याचे काम पूर्ण केले व २६ फेब्रुवारी १९४८ पासून पुढील आठ महिने तो मसुदा जनतेची मते अजमावण्यासाठी खुला करणेत आला. त्यावर घटना समितीच्या सदस्यांनी व लोकांनी विविध प्रकारची मते या कालावधीत व्यक्त केली.

- सातवे अधिवेशन

४ नोव्हेंबर ते १३ डिसेंबर १९४८ पर्यंत नंतर १५ दिवसांनी सुट्टी घेऊन पुन्हा २७ डिसेंबर १९४८ पासून ८ जानेवारी १९४९ पर्यंत सातवे अधिवेशन सुरू होते. या अधिवेशनात मसुदा समितीचे अध्यक्ष डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांनी सर्व शंकांची योग्य उत्तरे दिली. या अधिवेशनात मसुद्यावर सर्वसाधारण चर्चा होऊन कलमवार चर्चेला सुरुवात झाली.

१८ मे १९४९ ते २६ नोव्हेंबर १९४९ या काळात चार अधिवेशने होऊन, कलमवार चर्चा करून घटनेला अंतिम स्वरूप देण्याचे कार्य करण्यात आले.

- घटना समितीच्या कार्याचा आढावा

घटना समितीची पहिली बैठक ९ डिसेंबर १९४६ ला भरली व त्या दिवसापासून घटना निर्मितीचे कामकाज सुरू होऊन ते २६ नोव्हेंबर १९४९ ला पूर्ण झाले. म्हणजे एकूण २ वर्षे ११ महिने १८ दिवस कामकाज चालले. एकूण ११ अधिवेशने झाली. प्रत्यक्ष १६५ दिवस काम चालले व त्यातील ११४ दिवस केवळ घटनेच्या मसुद्यावर विचारविनिमय करणेत खर्ची पडले. घटनेवर एकूण ६३ लाख ९६ हजार ७२९ रुपये खर्च आला. घटनेचा अंतिम मसुदा तयार झाला तेव्हा ३९५ कलमे व ८ परिशिष्टे होती. २६ नोव्हेंबर १९४९ रोजी डॉ. राजेंद्र प्रसाद यांची घटना परिषदेचे अध्यक्ष म्हणून स्वाक्षरी झाली. २६ जानेवारी १९५० पासून भारतीय राज्यघटनेचा प्रत्यक्ष अंमल सुरू झाला. २६ जानेवारी १९५० रोजी गव्हर्नर जनरलचे पद संपुष्टात येऊन संविधान सभेचे अध्यक्ष डॉ. प्रसाद यांनी भारताचे पहिले राष्ट्रपती म्हणून शपथ घेतली.

- भारतीय राज्यघटनेची उगमस्थाने

भारतीय राज्यघटना निर्माण करित असताना विविध देशांच्या राज्यघटनांचा, शासनपद्धतींचा अभ्यास करावा लागला व त्यातील चांगल्या गोष्टींचा स्विकार करण्यात आला तसेच भारतीय इतिहास, देशाची सामाजिक, राजकीय परिस्थिती, देशापुढील समस्या, देशाची आर्थिक स्थिती, देशातील नागरिक या सर्व बाबींचा विचार करून भारतीय राज्यघटना निर्माण करण्यात आली.

ब्रिटीशांनी भारतावर जवळपास दीडशे वर्षे राज्यकारभार केला त्यामुळे इंग्लंडच्या राज्यघटनेचा विशेष प्रभाव भारतीय घटनेवर पडला. इंग्लंडची पार्लमेंट, नामधारी राष्ट्रपती, पंतप्रधान, मंत्रीमंडळाची सामुहिक जबाबदारी, संसदिय शासन पद्धती इ. पद्धती इंग्लंडच्या राज्यघटनेवरून घेण्यात आल्या. लिखित राज्यघटना, राज्यघटनेची उद्देशपत्रिका, मुलभूत अधिकार, संघराज्य शासनपद्धती, न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा अधिकार, सर्वोच्च न्यायालय, राष्ट्रपतीचे आणीबाणीविषयक अधिकार, उपराष्ट्रपती, घटना दुरुस्ती इ. गोष्टींचा समावेश अमेरिकेच्या राज्यघटनेचा अभ्यास करून आपल्या घटनेत करणेत आला. कॅनडाच्या राज्यघटनेचा प्रभाव पडून संघराज्य शासन, प्रभावी मध्यवर्ती सरकार, शेषाधिकाराची सत्ता संघसरकारकडे देणे इत्यादी तरतुदी करण्यात आल्या. आयर्लंडच्या राज्यघटनेवरून राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्वे, राष्ट्रपतींची निर्वाचन मंडळाची पद्धती घेण्यात आली. ऑस्ट्रेलियाच्या राज्यघटनेवरून

संसदेच्या दोन्ही गृहांची संयुक्त बैठक घेण्याची पद्धती, सामाईक सूची आणि त्यामध्ये केंद्राचे कायदे घटन राज्यांपेक्षा श्रेष्ठ मानण्याची पद्धती स्विकारण्यात आली. सोव्हिएत रशियाच्या राज्यघटनेचा प्रभाव पडून मुलभूत कर्तव्ये आणि पंचवार्षिक योजनांचा स्विकार भारतीय राज्यघटनेत करणेत आला.

विविध देशांच्या राज्यघटनांप्रमाणेच १९३५ चा भारत सरकारविषयक कायदा, भारतीय संसदेने वेळोवेळी केलेले कायदे, घटनादुरुस्त्या, न्यायालयाने वेळोवेळी दिलेले निर्णय, घटना परिषद व घटनेची मसुदा समिती यांमधील विविध क्षेत्रातील नामवंत, हुशार, अनुभवी, तज्ञ व्यक्तींचा प्रभाव, राज्यघटनेवरील टीकाकारांनी केलेले भाष्य आणि भारतीय जनतेने वेळोवेळी व्यक्त केलेल्या इच्छा या सर्व घटना भारतीय राज्यघटनेच्या उगमस्थान किंवा आधारस्तंभ आहेत. या सर्व बाबींचा विचार करून भारतीय राज्यघटना निर्माण करणेत आली आहे.

१.२.३ भारतीय राज्यघटनेची वैशिष्ट्ये

जगात कोणत्याही दोन व्यक्ती पूर्णपणे सारख्या असत नाहीत त्याप्रमाणेच कोणत्याही देशाच्या राज्यघटना समान व सारख्याच सापडत नाहीत. प्रत्येक व्यक्तीची जशी काही वेगळी वैशिष्ट्ये असतात तशीच भारतीय राज्यघटनेची सुद्धा वैशिष्ट्ये सांगता येतील.

१) लिखित व विस्तृत राज्यघटना

भारतीय राज्यघटना जगातील सर्वात लिखित व मोठी राज्यघटना आहे. भारतीय राज्यघटनेत ३९५ कलमे (सध्या ४४८) व ०८ परिशिष्टे (सध्या १२) जोडण्यात आली होती. त्यामुळे भारतीय राज्यघटना जगातील इतर सर्व देशांच्या राज्यघटनांपेक्षा मोठी व विस्तृत राज्यघटना समजली जाते. भारतीय राज्यघटनेत मध्यवर्ती सरकार व घटक राज्य सरकार यांच्यातील अधिकार क्षेत्रांची विभागणी, नागरिकांना देण्यात आलेले मुलभूत अधिकार, राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्वे, संसदिय शासनपद्धती, राष्ट्रपतीचे अधिकार व निवडणूक पद्धती, नागरिकत्व, सनदी सेवा, निवडणुका, अल्पसंख्याकांच्या हितासाठी केलेल्या तरतुदी, भाषा आयोग, लोकसेवा आयोग, आर्थिक आयोग, महालेखापरीक्षक व महान्यायवादी यांची तरतूद, घटना दुरुस्तीची पद्धती इत्यादी सर्व भाग तपशीलवार व स्पष्टपणे लिहून ठेवलेला आहे. त्यामुळेच भारतीय राज्यघटना आधिक विस्तृत व मोठी बनली आहे व ती विशिष्ट वेळेत घटनासमितीकडून लिहिली आहे.

२) अंशतः परिवर्तनीय व अंशतः परिदृढ राज्यघटना

भारताची राज्यघटना अमेरिका आणि इंग्लंड या दोन देशांच्या तुलनेतून अंशतः परिदृढ व अंशतः परिवर्तनीय समजली जाते. संविधान दुरुस्तीच्या पद्धतीवरून संविधानाचे परिवर्तनीय व परिदृढ असे प्रकार पडतात. ज्या संविधानात सहजासहजी साध्या व सोप्या पद्धतीने दुरुस्ती किंवा बदल करता येतो त्यास परिवर्तनीय राज्यघटना असे म्हणतात. उदा. इंग्लंडची राज्यघटना. ज्या संविधानामध्ये दुरुस्ती करण्यासाठी विशिष्ट व कठीण पद्धतीचा अवलंब करावा लागतो त्याशिवाय घटनेमध्ये बदल करता येत नाही त्यास परिदृढ स्वरूपाची राज्यघटना असे म्हणतात. उदा. अमेरिकेची राज्यघटना.

भारताची राज्यघटना परिदृढही नाही व परिवर्तनीय नाही. भारतीय घटनेत दुरुस्ती करताना तीन पद्धतीने केली जाते. घटनेच्या काही भागात संसदेच्या उपस्थित सदस्यांच्या साध्या बहुमताने घटना दुरुस्ती करता येते उदा. घटकराज्यांची नावे बदलणे, केंद्रशासीत प्रदेशांना घटक राज्याचा दर्जा देणे अशा दुरुस्त्या साध्या पद्धतीने करता येतात. संविधानातील काही कलमांत संसदेच्या $\frac{2}{3}$ बहुमताने बदल घडवून आणावा लागतो. उदा. मुलभूत हक्क, राज्याची मार्गदर्शक तत्वे यामध्ये बदल करण्यासाठी संसदेचे विशेष बहुमत लागते. तिसरी पद्धती म्हणजे संसदेचे विशेष बहुमत व घटक राज्यांची मान्यता घेतल्याशिवाय घटना दुरुस्ती होऊ शकत नाही. उदा. केंद्र- राज्य संबंध, केंद्रीय कार्यकारी मंडळाचे अधिकार, राष्ट्रपतीची निवडूक पद्धती यामध्ये दुरुस्ती करताना संसदेच्या दोन्ही गृहात $\frac{2}{3}$ बहुमत मिळाल्यानंतर निम्न्यापेक्षा जास्त घटक राज्यांच्या विधीमंडळांनी मान्यता दिली तरच घटना दुरुस्ती होऊ शकते. अशाप्रकारे भारताने अमेरिकेच्या राज्यघटनेप्रमाणे परिदृढ/ ताठर तसेच इंग्लंडच्या राज्यघटनेप्रमाणे अति लवचीक/परिवर्तनीय घटना दुरुस्तीची पद्धती न स्विकारता अंशतः परिदृढ व अंशतः परिवर्तनीय अशी पद्धती स्विकारली आहे.

३) संसदिय शासन पद्धतीचा स्विकार

भारताने इंग्लंडच्या शासन पद्धतीप्रमाणे संसदिय शासन पद्धतीचा स्विकार केला आहे. भारतीय राज्यघटना निर्माण होण्याअगोदर १९०९, १९१९ व १९३५ च्या कायद्याने भारतात संसदिय पद्धतीचा पाया घातला होता. कायदेमंडळ व कार्यकारी मंडळ यांच्या संबंधाबाबत केलेल्या तरतुदीवरून शासन पद्धतीचे स्वरूप ठरत असते. भारतात संसदेच्या लोकसभा या कनिष्ठ गृहात ज्या राजकिय पक्षाला सार्वत्रिक निवडणुकीत बहुमत प्राप्त होते त्या पक्षाचा नेता पंतप्रधान बनतो व आपले मंत्रीमंडळ निर्माण करतो. पंतप्रधान व मंत्रीमंडळ सामुदायिकरित्या लोकसभेला जबाबदार राहून कार्य करते. म्हणजेच संसदिय शासन पद्धतीत कार्यकारी मंडळ कायदेमंडळाला सामुदायिकरित्या जबाबदार राहून कार्य करते तसेच संसदिय शासन पद्धतीत दोन कार्यकारी प्रमुख असतात. पंतप्रधान हा खरा व वास्तववादी कार्यकारी प्रमुख म्हणून ओळखला जातो तर राष्ट्रपती हा घटनात्मक व नामधारी प्रमुख असतो. भारतात घटनेच्या ७४ व ७५ व्या कलमात पंतप्रधान व मंत्रीमंडळाबाबत तरतुद केलेली आहे. मंत्रीमंडळ कायदेमंडळाला व कायदेमंडळ जनतेला जबाबदार राहून कार्य करीत असते. अशा काही महत्वाच्या तरतुदी घटनेमध्ये केलेल्या आहेत त्यावरून भारतात संसदिय शासन पद्धतीचा स्विकार केल्याचे दिसून येते.

४) मुलभूत हक्कांचा समावेश

भारतीय राज्यघटनेच्या तिसऱ्या विभागात कलम १२ ते ३५ मध्ये मुलभूत अधिकार भारतीय नागरिकांना बहाल केलेले आहेत. पूर्वी ७ मुलभूत अधिकार होते सध्या ६ मुलभूत अधिकार आहेत.

- १) समतेचा किंवा समानतेचा अधिकार (कलम नं. १४ ते १८)
- २) स्वातंत्र्याचा अधिकार (कलम नं. १९ ते २२)
- ३) शोषणाविरुद्ध किंवा पिळवणुकीविरुद्ध लढण्याचा हक्क (कलम नं. २३ व २४)

- ४) धार्मिक स्वातंत्र्याचा हक्क (कलम नं. २५ ते २८)
- ५) सांस्कृतिक व शैक्षणिक अधिकार (कलम नं. २९ व ३०)
- ६) मालमत्तेचा अधिकार (कलम नं. ३१- १९७८ च्या ४४ व्या घटनादुरुस्तीने रद्द)
- ७) घटनात्मक उपाययोजना अधिकार (कलम नं. ३२)

याशिवाय २००२ च्या ८६ व्या घटनादुरुस्तीने ६ ते १४ वर्षांच्या वयोगटातील मुलांना सक्तीचे व मोफत शिक्षण देण्याचा हक्क दिला आहे त्याचाही समावेश मुलभूत हक्कांत केला जातो. भारतात स्वातंत्र्य, समता, न्याय व बंधुता या तत्वांची जोपासना करून लोकशाही यशस्वी करण्यासाठी मुलभूत अधिकारांचा समावेश केला आहे. भारतीय घटनेने मुलभूत अधिकारांना कायदेशीर पाठबळ दिलेले आहे. एखाद्या व्यक्तीच्या मुलभूत हक्कावर अन्य व्यक्ती, संस्था किंवा सरकार यांचेकडून आक्रमण झाल्यास संबंधीत व्यक्तीला त्याविरुद्ध न्यायालयात दाद मागण्याचा अधिकार आहे. त्यासाठी घटनेत घटनात्मक उपाय योजनेचा अधिकार दिलेला आहे.

५) मार्गदर्शक तत्वांचा समावेश

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ३६ ते ५१ मध्ये राज्याच्या धोरणासंबंधी नितीनिर्देशक किंवा मार्गदर्शक तत्वांचा समावेश केलेला आहे. शासनाने धोरणांची अंमलबजावणी करित असताना कोणत्या तत्वांचा अवलंब करावा यासंबंधी शासनास मार्गदर्शन करणारी तत्वे घटनेत समाविष्ट केलेली आहेत. आर्थिक, सामाजिक, राजकिय व आंतरराष्ट्रीय संबंधविषयक अशा चार प्रकारच्या मार्गदर्शक तत्वांचा घटनेत समावेश केला आहे. परंतु मार्गदर्शक तत्वांना कायदेशीर मान्यता नसल्यामुळे ती स्विकारलीच पाहिजेत असे शासनावर बंधन नाही. मार्गदर्शक तत्वांचा स्विकार केला नाही म्हणून शासनाविरोधी न्यायालयात दाद मागता येत नाही. स्त्री-पुरुषांना समान कामासाठी समान वेतन, १४ वर्षांखालील मुलामुलींना सक्तीचे व मोफत शिक्षण, भौतिक साधनांची मालकी व नियंत्रण, मागासवर्गीय लोकांना आर्थिक व शैक्षणिक सवलती, कामगारांना वेतन, त्यांच्या आरोग्याची काळजी, निवृत्ती वेतन, गरिबांना कायदेशीर मोफत सल्ला, सार्वजनिक ओरग्य सुधारणा, शेतीमध्ये शास्त्रीय व आधुनिकता आणणे, आंतरराष्ट्रीय क्षेत्रात शांतता व सुव्यवस्था निर्माण करणे इत्यादी काही महत्वपूर्ण मार्गदर्शक तत्वांचा भारतीय घटनेत समावेश केला आहे. देशाच्या व जनतेच्या विकासाच्या दृष्टीने न्यातील काही तत्वांचा अंगीकार आतापर्यंत शासनाने केला आहे.

६) जनतेचे सार्वभौमत्व

भारतीय राज्यघटनेने जनतेचे सार्वभौमत्व मान्य केले आहे. ज्या शासन पद्धतीत देशाची सर्वोच्च सत्ता एका व्यक्तीच्या किंवा व्यक्तीसमुहाच्या हाती सोपविली नसून ती सत्ता सर्व जनतेकडे सोपविली जाते त्या पद्धतीला जनतेचे सार्वभौमत्व असे म्हटले जाते. भारतीय राज्यघटनेच्या उद्देशपत्रिकेत “आम्ही भारतीय जनता.... ही घटना आमच्यासाठी तयार करून मान्य व स्वीकृत करित आहोत” असा उल्लेख करून भारतीय जनतेचे सार्वभौमत्व मान्य केले आहे. ‘आम्ही भारतीय जनता’ अशी राज्यघटनेची सुरुवात करून

या घटनेची निर्मिती, मान्यता व स्वीकृती यांची जबाबदारी घटनाकारांनी भारतीय जनतेवर टाकली आहे. भारतातील सर्व नागरिकांना प्रौढ मताधिकार देऊन प्रातिनिधीक पद्धतीचा स्विकार केला आहे. जनतेने निवडून दिलेल्या प्रतिनिधीकडे राज्याची सत्ता सोपविली आहे.

७) सार्वभौम, समाजवादी, धर्मनिरपेक्ष, लोकशाही, गणराज्याची निर्मिती

भारतीय राज्यघटनेच्या उद्देशपत्रिकेत भारत हे सार्वभौम, समाजवादी, धर्मातीत, लोकशाही, गणराज्य निर्माण करण्याचे ठरविण्यात आले आहे. भारत परकीय सत्तेपासून मुक्त होऊन आंतरराष्ट्रीय राजकारणात एक स्वतंत्र राष्ट्र आहे. भारत अंतर्गत किंवा बहिर्गत असे कोणतेही निर्णय घेण्यास स्वतंत्र आहे असा सार्वभौम शब्दाचा अर्थ होतो. भारतावर कोणाचेही नियंत्रण असणार नाही. भारतातील जनतेचा सर्वांगीण विकास घडवून आणण्यासाठी समाजवादी धोरणाचा स्विकार केलेला आहे. जनतेचा सामाजिक, आर्थिक व शैक्षणिक विकास घडवून आणण्यासाठी समाजवादाचे धोरण उपयुक्त आहे. भारतीय घटनेने सर्व धर्मांना समान मानले असून प्रत्येकाला आपल्या धर्माचे आचरण व प्रचार करण्याचे स्वातंत्र्य बहाल केले आहे. घटनेत नागरिकांना धार्मिक स्वातंत्र्य दिले आहे. भारत हे कोणत्याही एका धर्माचे राज्य नाही तसेच ते धर्मबाह्य राज्यही नाही तर ते धर्मनिरपेक्ष राज्य आहे. भारतीय घटनेने आपल्या देशासाठी लोकशाही शासन व्यवस्थेचा स्विकार केला आहे. शासनकर्ते निवडण्याचा, त्यांच्यावर, नियंत्रण ठेवण्याचा, त्यांना बदलण्याचा पूर्ण अधिकार भारतीय जनतेला दिला आहे. त्याचबरोबर प्रजासत्ताक गणराज्य स्थापन करून जनतेने निवडून दिलेल्या प्रतिनिधींच्या हातात सत्ता दिलेली आहे. या देशाचा राज्यप्रमुख हा लोकनियुक्त असेल अशी तरतूद करून देशाची अंतिम व सर्वोच्च सत्ता जनतेच्या हाती सोपविली आहे. सुरुवातीला सार्वभौम, लोकशाही, गणराज्य असा उल्लेख उद्देशपत्रिकेत होता. परंतु १९७६ साली ४२ वी घटनादुरुस्ती करून समाजवादी व धर्मनिरपेक्ष या दोन शब्दांची भर उद्देशपत्रिकेमध्ये राज्यघटनेत घालण्यात आली.

८) एकात्मतेकडे झुकलेले संघराज्य

भारतीय राज्यघटनेत 'संघराज्य' (Federation) असा कोठेही उल्लेख नाही. त्याऐवजी 'राज्यांचा संघ' (Union of States) असा उल्लेख आढळतो असे जरी असले तरी संघराज्यात्मक शासनाची सर्व वैशिष्ट्ये भारतीय राज्यव्यवस्थेत आढळून येतात. केंद्र आणि घटकराज्ये यांच्यातील अधिकारांची विभागणी, लिखित राज्यघटना आणि सर्वोच्च न्यायालय अशी संघराज्याची वैशिष्ट्ये भारतीय राज्यघटनेत समाविष्ट आहेत त्यामुळे भारत हे एक संघराज्य आहे असे स्पष्ट होते. केंद्रीय सत्ता व घटक राज्ये यांच्यात तीन सूचीमध्ये अधिकारांची विभागणी केली आहे. सध्या घटनादुरुस्तीनुसार केंद्रयादीत ९९ विषय, राज्ययादीत ६१ विषय व सामाईक यादीत ५२ विषयांचा समावेश केलेला आहे. भारतीय घटना लिखित स्वरूपाची आहे त्यामुळे नागरिकांचे अधिकार व घटकराज्यांची स्वायत्तता व अधिकार सुरक्षित राहिलेले आहेत तसेच केंद्र सरकार व घटक राज्य सरकारे यांच्यातील संघर्ष, तंटे मिटविण्यासाठी सर्वोच्च न्यायालयाची तरतूद केलेली आहे. त्यामुळे भारतात संघराज्यात्मक व्यवस्था आहे.

परंतु प्रत्यक्षात एकात्म शासनाची वैशिष्ट्ये जास्त दिसून येतात केंद्रयादीतील विषय राज्ययादीपेक्षा जास्त व महत्वाचे आहेत त्यामुळे केंद्र सरकारला जास्त अधिकार प्राप्त झाले आहेत तसेच सामाईक यादीतील विषयासंबंधी दोन्हीही सरकारना कायदा करता येतो. एकाचवेळी एखाद्या विषयासंबंधी केंद्र सरकार व घटक राज्य यांनी कायदा केला तर त्यावेळी केंद्र सरकारचा कायदा ग्राह्य मानला जातो. तसेच घटक राज्यांत आणीबाणी जाहीर करून घटकराज्याचे सर्व अधिकार केंद्र सरकार स्वतःकडे घेऊ शकते. भारतात एकेरी नागरिकत्वाची पद्धती स्विकारली आहे नागरिकांना अमेरिकेप्रमाणे घटकराज्याचे वेगळे नागरिकत्व दिले जात नाही. घटक राज्यांना स्वतंत्र राज्यघटना निर्माण करता येत नाही. अशा विविध कारणांमुळे मध्यवर्ती सरकार प्रबळ व शक्तीशाली बनले आहे त्यामुळे भारत हे संघराज्यात्मक असले तरी प्रत्यक्षात एकात्म स्वरूपाचे वाटते.

९) प्रौढ मताधिकार

भारताने प्रातिनिधीक लोकशाही शासन पद्धतीचा स्विकार केलेला आहे. भारतातील सर्व स्त्री, पुरुष नागरिकांना प्रौढ मतदानाचा अधिकार दिला आहे. ब्रिटीश राजवटीत मतदानाचा अधिकार मर्यादित स्वरूपाचा होता. १९१९ च्या कायद्याने ३% लोकांना व १९३५ च्या कायद्याने १४% लोकांना मतदानाचा अधिकार दिलेला होता. भारताला स्वातंत्र्य मिळाल्यानंतर २१ वर्षे पूर्ण असणाऱ्या प्रत्येक भारतीय स्त्री, पुरुषांना मतदानाचा अधिकार दिला. १९८९ च्या ६१ व्या घटना दुरुस्तीने वयाची १८ वर्षे पूर्ण असणाऱ्या स्त्री-पुरुषांना मतदानाचा अधिकार बहाल केला आहे. म्हणजेच संपत्ती, शिक्षण, जात, धर्म, लिंग असा कोणताही भेदभाव न करता सर्व भारतीयांना प्रौढ मतदानाचा अधिकार बहाल केलेला आहे फक्त वयाची अट घातली आहे. घटना समितीसमोर भाषण करताना डॉ. राजेंद्र प्रसाद म्हणाले होते की, “या संविधानाद्वारे आम्ही मोठी उडी मारली आहे आणि ती म्हणजे प्रौढ मताधिकाराची होय.” प्रौढ मताधिकारामुळे जनतेच्या इच्छेतून प्रतिनिधी निवडले जातात. कायदेमंडळात जनमताचे खरेखुरे प्रतिबिंब उमटते. प्रौढ मताधिकाराचा स्विकार करून घटनाकारांनी सर्वासामान्य लोकांच्या निर्णयशक्तीवर टाकलेला विश्वास भारतीय जनतेने सार्थ ठरविला आहे.

१०) स्वातंत्र्य, समता, बंधुता व न्याय

भारतीय राज्यघटनेच्या सुरुवातीलाच उद्देशपत्रिकेत स्वातंत्र्य, समता, बंधुता व न्याय या लोकशाही तत्वांचा पुरस्कार केलेला आहे. भारतातील लोकशाही यशस्वी करावयाची असेल तर नागरिकांना सामाजिक, आर्थिक, राजकिय अशा सर्व क्षेत्रात समानतेची वागणूक मिळाली पाहिजे कायद्यासमोर सर्वांना समान मानले पाहिजे म्हणून समानतेची वागणूक मिळाली पाहिजे कायद्यासमोर सर्वांना समान मानले पाहिजे म्हणून समानतेच्या तत्वाचा अंगीकार केलेला आहे. समतेबरोबरच नागरिकांना स्वातंत्र्याचा हक्क दिलेला आहे व स्वातंत्र्याच्या रक्षणासाठी विविध तरतुदी घटनेत केलेल्या आहेत परंतु स्वातंत्र्य म्हणजे स्वैराचार या प्रवृत्तीने नागरिकांनी वागू नये म्हणून व्यक्ती स्वातंत्र्यावर काही मर्यादा घातलेल्या आहेत. व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि राष्ट्राचे ऐक्य राखणारी बंधुत्वाची भावना नागरिकांत निर्माण झाली पाहिजे या उद्देशाने बंधुता तत्वाचाही

उल्लेख घटनेत केला आहे तसेच समाजातील सर्व लोकांना सामाजिक, आर्थिक व राजनैतिक न्यायाची हमी भारतीय राज्यघटनेने दिली आहे. भारतातील जाती, धर्म, प्रांत व भाषा यामधील विविधता दूर करून सर्वांनी ऐक्याने, बंधुत्वाच्या भावनेने एकत्रित रहावे या दृष्टीने न्याय, स्वातंत्र्य, समता व बंधुता ही लोकशाहीची तत्वे उपयुक्त ठरतात.

११) न्यायालयीन स्वातंत्र्य

भारतीय राज्यघटनेने न्यायालयाचे स्वातंत्र्य व श्रेष्ठत्व मान्य केलेले आहे. न्यायालयीन स्वातंत्र्य सुरक्षित ठेवण्यासाठी घटनेत विविध तरतुदी केल्या आहेत. न्यायाधीशांच्या नेमणुका, त्यांच्या अधिकारांची व सेवेची शाश्वती, वेतन, भत्ते, सुरक्षितता इत्यादी अनेक तरतुदी केलेल्या आहेत. त्यामुळे भारतीय न्यायालये स्वतंत्र आहेत. न्यायमंडळ हे कायदेमंडळ व कार्यकारीमंडळ यांच्या नियंत्रणापासून मुक्त ठेवले आहे. घटनेचा अर्थ लावणे, न्यायालयीन पुनर्विलोकन, न्यायालयीन सक्रियता अशा जबाबदाऱ्या न्यायालय पार पाडीत आहे. लोकशाहीत न्यायालयाचे स्वातंत्र्य, अलिप्तता टिकविणे लोकशाहीच्या रक्षणासाठी व यशासाठी आवश्यक आहे.

१२) धर्मनिरपेक्ष राज्याचा पुरस्कार

ब्रिटीशांनी धर्मा-धर्मात तेढ निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला. 'फोडा व राज्य करा' या पद्धतीने ब्रिटीशांनी राज्यकारभार केला. धर्मातील वादामुळे राज्यास धोका निर्माण होतो याची जाणीव घटनाकारांना होती. त्यामुळे भारतात कोणत्याही एका धर्माला महत्त्व दिलेले नाही, सर्व धर्मांना समान मानले आहे. भारत हे पाकिस्तानप्रमाणे धर्माधिष्ठित राज्य नाही तसेच ते धर्मबाह्य राज्यही नाही. भारतात हिंदू, मुसलमान, बौद्ध, शीख, जैन, पारशी, ख्रिश्चन इत्यादी विविध धर्मांचे लोक राहतात म्हणून सर्व धर्मसमभाव या दृष्टीने प्रत्येकाने राहले यासाठी धर्मनिरपेक्ष राज्याचा पुरस्कार केला आहे. घटनाकारांनी सुरुवातीला तसा उल्लेख घटनेत केला नव्हता परंतु १९७६ साली झालेल्या ४२ व्या घटनादुरुस्तीने 'धर्मनिरपेक्ष' या शब्दाचा सरनाम्यात समावेश केला. धर्म ही वैयक्तिक बाब मानून प्रत्येक नागरिकाला स्वेच्छेने कोणताही धर्म स्विकारण्याचा, स्विकारलेल्या धर्माची पूजा, अर्चा करण्याचा किंवा स्विकारलेल्या धर्माचा त्याग करण्याचा, प्रचार व प्रसार करण्याचा अधिकार प्राप्त झाला आहे.

१३) अल्पसंख्यांक व मागासवर्गीयांना विशेष सवलती

भारतात सामाजिक न्याय व समता प्रस्थापित करण्याच्या उद्देशाने घटनाकारांनी अल्पसंख्यांक व मागासवर्गीय जाती-जमातींना काही खास सवलतीच्या तरतुदी केलेल्या आहेत. लोकसभेत व राज्यांच्या विधीमंडळात त्यांच्यासाठी राखीव जागांची तरतूद केलेली आहे. केंद्र सरकार व राज्यसरकारच्या नोकऱ्यांत अल्पसंख्यांक व मागासवर्गीय जाती-जमातींच्या लोकांना खास सवलती दिल्या जातात. वन्य जाती-जमाती, अल्पसंख्यांक व मागास वर्गीय जाती-जमातींच्या विशेषता अनुसूचीत जाती व अनुसूचीत जमातींच्या आर्थिक, सामाजिक व शैक्षणिक विकासासाठी घटनेत विशेष तरतुदींचा समावेश केलेला आहे. त्यांच्या विकासाच्या दृष्टीने आयोग नेमण्याचा अधिकार राष्ट्रपतींना दिला आहे मागासवर्गीयांच्या

आरक्षणाची तरतूद मूळ राज्यघटनेत १० वर्षांसाठी होती. परंतु आजही आरक्षणाचे धोरण चालू आहे. अल्पसंख्यांक व मागासवर्गीयांना दिलेल्या विशेष सवलतींमुळे त्यांना सामाजिक न्याय व समता प्रस्थापित होण्यास मदत झाली आहे.

१४) एकेरी नागरिकत्व व एकच राज्यघटना

भारतीय राज्यघटनेने अमेरिकेच्या राज्यघटनेप्रमाणे दुहेरी नागरिकत्व व दुहेरी राज्यघटनांचा स्विकार न करता एकेरी नागरिकत्व व एकच राज्यघटना या पद्धतीचा स्विकार केला आहे. भारतात विविध धर्मांचे, जातीपंथाचे, भाषांचे लोक राहतात. तेव्हा त्या सर्वांच्यात राष्ट्रीय ऐक्य व एकात्मता राहण्याच्या दृष्टीने सर्वांना एकच म्हणजेच भारताचे नागरिकत्व बहाल केले आहे. सर्व नागरिकांना समान राजकिय हक्क, नागरी हक्क याद्वारे एकत्र आणणे हे राष्ट्रहिताच्या दृष्टीने उपयुक्त आहे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी एकेरी नागरिकत्वाचे समर्थन करताना असे म्हटले आहे की, “प्रत्येक भारतीय व्यक्तीला, मग ती कोणत्याही प्रदेशाची रहिवाशी असो तिला नागरिकत्वाचा अधिकार असेल, तसेच भारतीय नागरिकत्व प्राप्त झालेल्या व्यक्तीला कायद्यासमोर समानता व कायद्याचे समान संरक्षण नाकारले जाणार नाही.” त्यामुळे अमेरिकेप्रमाणे संघराज्याचे व घटकराज्याचे असे दुहेरी नागरिकत्व न देता सर्वांना भारतीय नागरिकत्वाचा दर्जा दिला आहे.

घटनाकारांनी भारतासाठी एकच राज्यघटना निर्माण केली आहे. अमेरिकेत संघराज्याची वेगळी आणि प्रत्येक घटक राज्यासाठी वेगळी अशी दुहेरी घटना पद्धती आहे परंतु भारतात मात्र एकेरी राज्यघटनेचा स्विकार केलेला आहे. भारतीय घटनेने घटकराज्यांना वेगळी राज्यघटना, वेगळा ध्वज निर्माण करण्याचा अधिकार दिलेला नाही. अशा गोष्टीतून घटकराज्यांचे फुटीरता वाढण्याचा धोका असतो. त्यामुळे भारतीय घटनाकारांनी

अतिशय दूरदृष्टीकोनातून सर्वांच्यासाठी एकच नागरिकत्व व एकच राज्यघटना हे तत्त्व स्विकारले आहे.

१५) विविध देशांच्या राज्यघटनांचा प्रभाव

भारतीय राज्यघटनेवर विविध देशांच्या राज्यघटनांचा प्रभाव पडलेला आहे. घटना समितीने विविध देशांच्या राज्यघटनांचा, तेथील शासन पद्धतींचा अभ्यास करून आपल्या देशासाठी जे योग्य आहे अशाच तत्वांचा स्विकार केलेला आहे. सरनामा, मुलभूत अधिकार, संघराज्य पद्धती, न्यायालयीन पुनर्विलोकन, राष्ट्रपतीचे आणीबाणीविषयक अधिकार, घटना दुरुस्तीची पद्धती इत्यादी अमेरिकेच्या राज्यघटनेमधून घेतला आहे. राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्वे, राष्ट्रपतीची निर्वाचन मंडळाची पद्धती आयर्लंडच्या राज्यघटनेतून, ऑस्ट्रेलियाच्या राज्यघटनेतून संसदेच्या दोन्ही गृहांची संयुक्त बैठक, सामाईक सूची, कॅनडाच्या राज्यघटनेतून शेषाधिकाराची पद्धती, इंग्लंडच्या राज्यघटनेचा प्रभाव पडून संसदीय शासनपद्धती, मंत्रीमंडळाची सामुदायिक जबाबदारी, पंतप्रधान, नामधारी कार्यकारीप्रमुख इत्यादी तसेच सोव्हिएत रशियाच्या राज्यघटनेवरून मुलभूत कर्तव्यांचा समावेश भारतीय राज्यघटनेत केला आहे. अशाप्रकारे जगातील काही चांगल्या गोष्टींचा स्विकार भारतीय राज्यघटनेमध्ये केलेला आहे. विविध देशांच्या राज्यघटनांचा प्रभाव पडून आपल्या देशाला अनुरूप होतील अशाच पद्धतींचा स्विकार घटनाकारांनी केला आहे.

१६) द्विगृहात्मक कायदेमंडळ पद्धती

भारतीय राज्यघटनेने भारतासाठी द्विगृहात्मक कायदेमंडळ पद्धतीचा स्विकार केलेला आहे. घटनेच्या कलम ७९ मध्ये असे म्हटले आहे की, 'संघराज्यासाठी एक संसद असेल आणि ती राष्ट्रपती व राज्यसभा, लोकसभा या दोन सभागृहांची मिळून बनलेली असेल. म्हणजेच भारतीय कायदेमंडळाला संसद असे म्हटले जाते. संसदेची दोन सभागृहे आहेत' राज्यसभा द्वितीय व वरिष्ठ सभागृह असून या सभागृहात २५० सदस्य असतात त्यापैकी १२ सभासदांची नियुक्ती राष्ट्रपतींकडून साहित्य, कला, शास्त्र, समाजसेवा, शेती अशा विविध क्षेत्रातील नामवंत, तज्ञ व्यक्तीतून होते. २३८ सभासद घटकराज्यांच्या विधानसभा सदस्यांकडून लोकसंस्थेच्या प्रमाणात निवडले जातात.

लोकसभा हे भारतीय संसदेचे प्रथम व कनिष्ठ सभागृह असून या गृहातील सदस्यांची निवड जनतेकडून प्रत्यक्ष, गुप्त व प्रौढ मतदान पद्धतीने होत असते. लोकसभेत ५४५ सदस्य असतात. लोकसभेची मुदत पाच वर्षे असते तर राज्यसभा हे कायमस्वरूपी सभागृह असून ते कधीही बरखास्त होत नाही मात्र त्यातील सभासदांची मुदत ६ वर्षे असते. दर २ वर्षांनी $\frac{1}{3}$ सभासद निवृत्त होतात व तेवढेच नवीन घेतले जातात. द्विगृहात्मक कायदेमंडळ पद्धतीमुळे कायदेनिर्मितीचे कार्य उत्तमप्रकारे होते. तसेच लोकसभेच्या जुलमी कारभारावर नियंत्रण ठेवण्याचे कार्य राज्यसभा करित असते.

अशाप्रकारे भारतीय राज्यघटनेची प्रमुख वैशिष्ट्ये आहेत. भारतीय राज्यघटना ही वैशिष्ट्यपूर्ण राज्यघटना आहे. २६ जानेवारी १९५० पासून राज्यघटनेची अंमलबजावणी झालेली आहे. आतापर्यंत झालेल्या सार्वत्रिक निवडणुका, त्यातील जनतेचा सहभाग, संसदेचे कामकाज, न्यायालयाचे निर्णय, केंद्र राज्य संबंध, राष्ट्रपतीचे आणीबाणीविषयक अधिकार, वित्त आयोग, भाषा आयोग इत्यादी कार्यांचा परामर्श घेतला तर जनतेने घटना मान्य केलेली आहे हे दिसून येते. भारतीय लोकच घटनेचे खरे संरक्षक आहेत. राज्यघटना हे साध्य नसून साधन आहे. कायदेमंडळ, कार्यकारीमंडळ व न्यायमंडळ यांचे कार्य स्वतंत्रपणे होणे आवश्यक आहे. सर्व जनतेने जाणीवेने, जबाबदारीने व सेवावृत्तीने प्रजासत्ताक लोकशाहीची उभारणी केल्यानंतर भारतीय राज्यघटना यशस्वी ठरणार आहे. आजही लोकशाहीत पाहिजे तेवढ्या प्रमाणात राजकिय स्थैर्य निर्माण झालेले नाही. देशापुढे विविध प्रकारच्या समस्या उभ्या आहेत. प्रतिनिधींच्याकडून व्यवस्थितपणे राज्यकारभार पार पाडला जात नाही. जनतेने निवडून दिलेले प्रतिनिधी कार्यक्षम, चारित्र्यवान आणि प्रामाणिक असतील तर राज्यघटनेची योग्य रितीने अंमलबजावणी होईल, असे प्रतिनिधी निवडण्याची जबाबदारी जनतेची आहे. आजही समाजात आर्थिक, सामाजिक व राजकिय न्यायाची नितांत गरज आहे.

१.३ सारांश

भारतीय राज्यघटनेच्या निर्मितीबाबत विचार केला असता भारतीय राज्यघटनेवर इतिहासातील विविध घटनांचा प्रभाव पडलेला आहे. ईस्ट इंडिया कंपनीची सत्ता, पार्लिमेंटचे नियंत्रण, रेग्युलेटिंग अॅक्ट, १८५८ चा कायदा, १८६१ चा कायदा, राष्ट्रीय सभा यांचाही प्रभाव घटनेवर झालेला आहे. १९०९ चा मोर्ले-मिंटो सुधारणा कायदा, १९१९ चा मॉटिंग्यू चेम्सफोर्ड सुधारणा कायदा व १९३५ चा भारत प्रशासन

कायदा या तीन कायद्यामधील विविध तरतुदींचा व योजनांचा विशेष प्रभाव भारतीय घटनेवर पडलेला आहे. सत्तेचे विकेंद्रीकरण, द्विदल शासनपद्धती, निर्वाचन पद्धती, मतधिकार, संघराज्य पद्धती, केंद्र व प्रांत यांच्यातील अधिकार विभागणी, न्यायालयीन स्वातंत्र्य, पार्लमेंटचे सार्वभौमत्व इत्यादी विविध तरतुदी या कायद्यामधून घटनेत केलेल्या आहेत. याबरोबरच क्रिप्स योजना, कॅबिनेट मिशन योजना, लॉर्ड मार्ऊटबॅटन योजना अशा विविध योजनेतील महत्वाच्या शिफारशींचा विचार घटना निर्मितीमध्ये झालेला दिसून येतो.

घटना समितीमधील अनुभवी, तज्ञ व्यक्तींनी ९ डिसेंबर १९४६ पासून २६ नोव्हेंबर १९४९ पर्यंत अहोरात्र कष्ट घेऊन, विविध देशांच्या राज्यघटनांचा अभ्यास करून आपल्या देशातील परिस्थितीला योग्य अशाच तरतुदींचा दूरदृष्टीकोनातून घटनेत स्विकार केला त्यामुळे भारतीय राज्यघटना स्थिर व यशस्वी झालेली दिसून येते.

स्वातंत्र्यप्राप्तीनंतर देशापुढे अनेक आव्हाने होती, स्वातंत्र्यामुळे लोकांच्या अपेक्षा उंचावल्या होत्या. भारतातील दारिद्र्य, बेकारी, बेरोजगारी, शेतजमिनीची नापिकता, प्रादेशिक असमतोल अशा विविध आव्हानांना सामोरे जात देशाचा राज्यकारभार चालू आहे. घटनाकारांनी भारतीय राज्यघटनेमध्ये केलेल्या महत्त्वपूर्ण तरतुदी त्यास कारणीभूत आहेत. भारतातील सर्व नागरिकांना मुलभूत अधिकार देऊन स्वातंत्र्य, समानता, न्याय यांची हमी राज्यघटनेने दिली तसेच राज्यांनी कशाप्रकारे राज्यकारभार करावा यासाठी त्यांना योग्य मार्ग दाखविण्याचा प्रयत्न मार्गदर्शक तत्वांमुळे झालेला दिसून येतो. त्याचबरोबर प्रौढ मताधिकार सर्वोच्च न्यायालय, केंद्र व घटक राज्ये यांच्या संबंधाबाबत विविध तरतुदी, जनतेचे सार्वभौमत्व, अल्पसंख्याकांची सुरक्षितता, धर्मनिरपेक्षता अशा विविध तरतुदीमुळे भारतीय राज्यव्यवस्था स्थिर व यशस्वी झालेली आहे.

१.४ पारिभाषिक शब्द

- स्वायत्तता- राज्यकारभाराचे स्वातंत्र्य
- प्रांतिक - प्रादेशिक
- शेषाधिकार - उर्वरित/ शिल्लक अधिकार
- धर्मनिरपेक्ष - सर्व धर्मांना समान महत्व
- लिखित - लिहून ठेवलेली
- संघराज्य- मध्यवर्ती सरकार व घटकराज्य सरकारे अशी विभागणी

१.५ स्वयं-अध्ययन प्रश्न उत्तरे

प्रश्न- खालील पर्यायामधून योग्य पर्याय निवडून वाक्ये पूर्ण करा.

१) ब्रिटीश पार्लमेंटने मोर्ले-मिटो सुधारणा कायदा साली मंजूर केला.

- अ) १९०९ ब) १९१९ क) १९३५ ड) १९४७
- २) मॉटैग्यू- चेम्सफोर्ड सुधारणा कायदा साली मंजूर झाला.
अ) १९११ ब) १९१५ क) १९१९ ड) १९३५
- ३) भारतीय संविधानात सुरुवातीला कलमे होती.
अ) २५० ब) ३६५ क) ३८९ ड) ३९५
- ४) १९४६ च्या त्रिमंत्री योजनेनुसार सदस्यांची घटना समिती स्थापन करण्यात आली होती.
अ) ३७९ ब) ३८९ क) ३९० ड) ३९१
- ५) भारतीय घटना परिषदेचे तात्पुरते अध्यक्ष..... हे होते.
अ) पंडित नेहरू ब) सरदार वल्लभभाई पटेल
क) डॉ. सच्चिदानंद सिन्हा ड) डॉ. राजेंद्र प्रसाद
- ६) भारतीय घटना समितीचे कायमचे अध्यक्ष हे होते.
अ) डॉ. राजेंद्र प्रसाद ब) डॉ. सच्चिदानंद सिन्हा
क) पंडित नेहरू ड) डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर
- ७) भारतीय राज्यघटनेच्या मसुदा समितीचे अध्यक्ष हे होते.
अ) म. गांधी ब) के. एम. मुन्शी
क) डॉ. राजेंद्र प्रसाद ड) डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर
- ८) भारत हे स्वरूपाचे राज्य आहे.
अ) धार्मिक ब) धर्माधिष्ठीत क) धर्मनिरपेक्ष ड) धर्मबाह्य
- ९) भारतीय राज्यघटना रोजी मान्य करण्यात आली.
अ) २६ नोव्हेंबर १९४९ ब) १५ ऑगस्ट १९४७
क) ९ डिसेंबर १९४६ ड) यापैकी नाही
- १०) घटना समितीची पहिली बैठक रोजी घेण्यात आली होती.
अ) २४ ऑगस्ट १९४६ ब) ९ डिसेंबर १९४६
क) २६ नोव्हेंबर १९४९ ड) २६ जानेवारी १९५०

- ११) साली ईस्ट इंडिया कंपनीने प्लासीच्या लढाईत विजय मिळवून भारतात ब्रिटीश सत्तेचा पाया घातला.
- अ) इ. स. १६०० ब) इ. स. १७५७ क) इ. स. १७७३ ड) इ. स. १८५७
- १२) भारतीय राज्यघटनेत देशाच्या राज्यघटनेवरून मुलभूत अधिकारांचा समावेश करण्यात आला आहे.
- अ) अमेरिका ब) रशिया क) ऑस्ट्रेलिया ड) कॅनडा
- १३) राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्वे देशाच्या राज्यघटनेतून स्विकारणेत आली आहेत.
- अ) कॅनडा ब) अमेरिका क) आयर्लंड ड) सो. रशिया
- १४) हे भारतीय राज्यघटनेचे वैशिष्ट्य नाही.
- अ) जनतेचे सार्वभौमत्व ब) संसदिय शासन क) अध्यक्षीय शासन ड) न्यायालयीन स्वातंत्र्य
- १५) १९७६ च्या ४२ व्या घटनादुरुस्तीने हा शब्द घटनेच्या उद्देशपत्रिकेत समविष्ट करणेत आला.
- अ) सार्वभौम ब) प्रजासत्ताक क) लोकशाही ड) धर्मनिरपेक्ष

● स्वयं-अध्ययन प्रश्नांची उत्तरे

१) १९०९ (अ)	२) १९१९ (क)
३) ३९५ (ड)	४) ३८९ (ब)
५) डॉ. सच्चिदानंद सिन्हा (क)	६) डॉ. राजेंद्र प्रसाद (अ)
७) डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर (ड)	८) धर्मनिरपेक्ष (क)
९) २६ नोव्हेंबर १९४९ (अ)	१०) ९ डिसेंबर १९४६ (ब)
११) इ. स. १७५७ (ब)	१२) अमेरिका (अ)
१३) आयर्लंड (क)	१४) अध्यक्षीय शासन (क)
१५) धर्मनिरपेक्ष (ड)	

१.६ सरावासाठी स्वाध्याय

● टीपा लिहा.

- अ) मोर्ले-मिटो सुधारणा कायदा
- ब) मॉंटग्यू-चेम्सफोर्ड सुधारणा कायदा

- क) घटना समिती
- ड) १९३५ च्या कायद्याची वैशिष्ट्ये
- इ) धर्मनिरपेक्ष राज्य
- फ) भारतीय घटनेची उगमस्थाने

● खालील प्रश्नांची सविस्तर उत्तरे लिहा.

- अ) १९०९ च्या मोर्ले-मिंटो सुधारणा कायद्याचे विस्तृत विवेचन करा.
- ब) भारतीय राज्यघटनेची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी थोडक्यात स्पष्ट करा.
- क) भारतीय घटनासमितीचे स्वरूप व कामकाज थोडक्यात सांगा.
- ड) १९३५ च्या कायद्यातील प्रमुख तरतुदी स्पष्ट करा.
- इ) भारतीय राज्यघटनेची प्रमुख वैशिष्ट्ये स्पष्ट करा.

१.७ अधिक वाचनासाठी संदर्भ पुस्तके

- १) डॉ. भोळे भा. ल. - भारतीय गणराज्याचे शासन आणि राजकारण, पिंपळापुरे, नागपूर, २००३.
- २) डॉ. भोगले शांताराम - भारतीय राज्यघटना - विकास, स्वरूप आणि राजकारण
- ३) मुठाळ राम, भारतीय शासन आणि राजकारण, अंशुल, पुणे
- ४) प्रा. पाटील बी. बी., उर्मिला चव्हाण - भारतीय शासन, फडके प्रकाशन, कोल्हापूर, २०१३
- ५) डॉ. कारेकर शोभा, डॉ. घोडके शरद - भारतीय शासन आणि राजकारण, डायमंड, पुणे
- ६) कुलकर्णी बी. वाय. - भारतीय शासन आणि राजकारण, पिंपळापुरे, नागपूर, २०००

सत्र २ : घटक २

भारतीय संविधान : तात्विक अधिष्ठान

अनुक्रमणिका

२.० उद्दिष्टे

२.१ प्रास्ताविक

२.२ विषय विवेचन

२.२.१ भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा/उद्देशपत्रिका

२.२.२ मूलभूत अधिकार/हक्क

२.२.३ राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे

२.२.४ मार्गदर्शक तत्त्वाच्या अंमलबजावणीमधील समस्या किंवा अडथळे

२.२.५ मूलभूत कर्तव्ये

२.३ सारांश

२.४ पारिभाषिक शब्द, शब्दार्थ इ.

२.५ स्वयं-अध्ययन प्रश्नांची उत्तरे

२.६ सरावासाठी स्वाध्याय

२.७ अधिक वाचनासाठी संदर्भग्रंथ

२.० उद्दिष्टे :

प्रस्तुत घटकाची खालील उद्दिष्टे आहेत :

- भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा किंवा उद्देशपत्रिका समजावून घेणे.
- राज्यघटनेने भारतीय नागरीकास दिलेल्या मूलभूत अधिकारांचा अभ्यास करणे.
- राज्यघटनेमधील राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे तसेच नागरिकांची मूलभूत कर्तव्ये समजून घेणे.

२.१ प्रास्ताविक :

राजकीय समाजाला एकत्रित ठेवणारी आणि तिच्या विकासाची दिशा निश्चित करणारी मुख्य व्यवस्था म्हणजेच त्या समाजाची चौकट होय. समाजातील विविध संस्था त्याचे अंतरसंबंध व्यक्ती व संस्थांचे संबंध त्यांना अर्थ आणि संदर्भ अशा चौकटीने प्राप्त होतो. भारतीय राज्यघटनेची अशी चौकट म्हणजे 'राज्यघटनेचा सरनामा' होय. प्रत्येक देशाच्या राज्यघटनेत काही निश्चित उद्दिष्टे ध्येये असतात त्या ध्येयाचा उद्दिष्टाचा उल्लेख त्या देशांच्या संविधानाच्या सरनाम्यात करण्यात आलेला असतो. भारतीय घटना निमात्यांनी ज्या उद्दिष्टांना प्रेरणास्थानी ठेवून उद्दिष्टाची निर्मिती केली ती उद्दिष्टे साध्य करण्याच्या उद्देशाने आणि संविधानाचा थोडक्यात आशय स्पष्ट करण्याच्या दृष्टीने महत्वाची ठरेल अशी उद्देशपत्रिका संविधानाच्या प्रारंभी जोडण्यात आलेली आहे. या उद्देश पत्रिकेलाच संविधानाचा प्राण किंवा आत्मा असेही म्हणतात.

विविधतेने नटलेल्या भारतीय समाजात समतेच्या तत्वानुसार राज्यव्यवस्था स्थापन करण्याच्या हेतूने घटना निर्मात्यांनी ज्या मुख्य तरतुदी करण्यात आल्या त्यात -

- १) संविधानाच्या प्रारंभी लोकशाही गणराज्याची मुद्देसुद मांडणी करणारी प्रास्ताविका जोडलेली आहे.
- २) लोकशाही मूल्यावर आधारीत शासन संरचना सर्वच पातळीवर राहिल असे नियम तयार केले.
- ३) राज्यघटनेत नागरिकांचे अधिकार आणि कर्तव्ये समाविष्ट केली.
- ४) कोणत्याही राजकीय पक्षाचे शासन सत्तेवर असतांना त्यांच्या शासन कारभारात उपयुक्त ठरतील अशी धोरण निदेशक तत्वे भारतीय संविधानात समाविष्ट करण्यात आली.

“सरनामा म्हणजे सारांश रूपाने वर्णन केलेली घटनाच होय” असे डॉ. एम. व्ही. पायली या विचारवंताने म्हटले आहे. इतक्या मोजक्या शब्दात इतके सुंदर विचार श्रेष्ठतम आदर्श लिहिलेले अपवादानेच आढळतात.

भारतीय नागरिकांना सरनाम्याद्वारे स्वातंत्र्य, समता, बंधुत्व व न्यायाची शाश्वती देण्यात आली आहे. पंडित जवाहरलाल नेहरूंनी मांडलेल्या उद्दिष्टांच्या ठरावानुसार सरनाम्याची शब्दरचना करण्यात आली असून सन १९७६ साली ४२ व्या घटनादुरुस्तीने सरनाम्यात 'समाजवादी व धर्मनिरपेक्ष' आणि 'राष्ट्रीय एकात्मता' हे शब्द नव्याने समाविष्ट करण्यात आलेले आहेत.

२.२ विषय विवेचन

२.२.१ भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा/उद्देशपत्रिका/प्रास्ताविका

“आम्ही भारतीय जनता, भारताचे एक सार्वभौम, समाजवादी, धर्मनिरपेक्ष, लोकशाही गणराज्य निर्माण करण्याचे प्रतिज्ञापूर्वक ठरवून आणि भारतातील सर्व नागरिकांना,

न्याय : समाजिक, आर्थिक व राजकीय

स्वातंत्र्य : विचार, आचार व समजुती श्रद्धा व उपासना यांचे

समता : दर्जा आणि संधी याबाबत

बंधुता : व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि राष्ट्रीय ऐक्य, एकात्मता आणि अखंडता राखणारी

यांची शाश्वती देण्याचे आमच्या या घटना परिषदेने आज २६ नोव्हेंबर १९४९ रोजी ठरवून आम्ही तिचा विचारपूर्वक स्वीकार करित आहोत”.

सरनामा हा राज्यघटनेचा भाग नसला तरी घटनात्मक तरतुदीचा अर्थ लावण्यासाठी न्यायाधीशांना उपयुक्त ठरतो म्हणून सरनाम्यास घटनेची गुरुकिल्ली असे म्हटले जाते.

सरनाम्याचे महत्व :

- १) सरनाम्यातून देशाच्या शासन व्यवस्थेचे स्वरूप लक्षात येते.
- २) शासनाचे तात्विक आधार सरनाम्यात स्पष्ट केले आहेत. याच आधारावर राज्यघटना तयार झालेली आहे.
- ३) नैतिक व राजकीय दृष्टीकोनातून सरनामा शासनकर्त्यांची जबाबदारी स्पष्ट करतो.
- ४) राज्यघटनेच्या अंमलबजावणीमध्ये सरनामा मार्गदर्शकाची भूमिका बजावतो.

आपल्या देशाची शासनव्यवस्था, राज्याची ध्येय धोरणे, राज्याची कार्ये, नागरिकांचे अधिकार आणि कर्तव्ये, व्यक्ती स्वातंत्र्य इत्यादी गोष्टी सारांश रूपाने सांगण्याचे काम सरनामा करित असतो. राज्यघटनेच्या सरनाम्यातील काही संज्ञांचा अर्थ स्पष्ट केला तर राज्यघटनेचे अंतरंग समजून येईल.

भारतीय राज्यघटनेच्या वरील सरनाम्यावरून पुढील बाबी स्पष्ट होतात.

- अ) भारतीय राज्यघटनेचे उगमस्थान
- ब) भारतीय राज्यव्यवस्थेचे स्वरूप
- क) राज्यव्यवस्थेचे उद्देश

सरनाम्याचे महत्व स्पष्ट करताना सर्वोच्च न्यायालयानेच ‘राज्यघटनेची प्रस्तावना म्हणजे संविधान निर्मात्यांचा आशय स्पष्ट करणारी चावी आहे’ अशा शब्दात वर्णन केलेले होते.

सरनाम्याचे तत्वज्ञान :

१) जनता घटनेचा आधार :

आम्ही भारतीय जनता या शब्दानी भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्याची सुरुवात झालेली आहे. भारतीय राज्यघटना घटनापरिषदेने केलेली असली तरी या घटनापरिषदेला भारतीय जनतेने घटनानिर्मितीचे अधिकार

दिलेले होते. तसेच या घटना समितीने वेळोवेळी जनतेची मते, इच्छा, सूचना विचारात घेऊन घटना निर्माण करण्यात आलेली आहे. भारतीय जनता सार्वभौम आहे याचा अर्थ असा की, भारतीय जनतेने घटनापरिषद निर्माण करून त्याद्वारे घटनेची निर्मिती करण्यात आली असून व राज्यघटनेला मान्यता दिली आणि प्रतिज्ञापूर्वक तिचा स्वीकार करण्यात आलेला आहे. अंतिम सत्ता जनतेच्या हाती आहे हे यातून स्पष्ट होते. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकराच्या मते 'सरनामाद्वारे हे स्पष्ट होते की, या घटनेचा आधार जनता आहे. यात समाविष्ट करण्यात आलेले कायदे व सत्ता सर्व जनतेस दिलेले आहेत.'

२) सार्वभौमत्व (Sovereign) :

भारत हे सार्वभौम राज्य आहे. १५ ऑगस्ट १९४७ पूर्वी भारतावर ब्रिटीशांची सत्ता होती. १५ ऑगस्ट १९४७ ला भारताला स्वातंत्र्य मिळाले. १५ ऑगस्ट १९४७ ते २६ जानेवारी १९५० या कालावधीत भारत हे वसाहतींचे राज्य समजले गेले. पण २६ जानेवारी १९५० पासून भारत हे सार्वभौम राज्य बनले. भारत हे स्वतंत्र राष्ट्र असून अंतर्गत व्यवहाराच्या बाबतीत ते सर्वश्रेष्ठ सार्वभौम राज्य आहे. बाहेरील कोणत्याही देशाच्या प्रत्यक्ष अगर अप्रत्यक्ष नियंत्रणात असणार नाही. अंतर्गत अथवा परकीय संबंध प्रस्थापित करण्यास भारत पूर्णपणे स्वतंत्र आहे. ब्रिटीश राष्ट्रकुल संघाचा भारत सदस्य असला तरी ते सदस्यत्व सार्वभौमत्वाच्या विरोधी नाही. पंडित नेहरू म्हणाले "भारत ब्रिटीश सम्राटाला आता जबाबदार असणार नाही. केवळ मित्रत्वाचे संबंध प्रस्थापित करण्याकरिता भारताने राष्ट्रकुल परिषदेचे सभासदत्व स्वीकारलेले आहे." म्हणून भारताचे सार्वभौमत्व आबाधित आहे.

३) समाजवादी (Socialist) :

भारतीय राज्यव्यवस्था समाजवादी असावी या दृष्टीने भारतीय राज्यघटनेत १९७६ च्या ४२ व्या घटना दुरुस्तीने समाजवादी हा नवीन शब्द समाविष्ट करण्यात आला. समाजवाद्याला खाजगी मालकीला प्राधान्य असलेली भांडवलशाही अर्थव्यवस्था मान्य नाही. यातून भारताचे आर्थिक आणि सामाजिक धोरण स्पष्ट होते. उत्पादनाची साधने आणि वितरणावर सामाजिक मालकी व नियंत्रण असणारी समाजवादी राज्यव्यवस्था भारताने स्वीकारलेली आहे.

४) धर्मनिरपेक्ष (Secular) :

राज्याला सर्व धर्म समान असतील. कोणत्याही एका धर्माला राज्य पाठींबा देणार नाही. राज्याकडून कोणत्याही धर्माला प्रोत्साहन दिले जाणार नाही. १९७६ साली ४२ व्या घटनादुरुस्तीने धर्मनिरपेक्षता या तत्वाचा समावेश भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्यात करण्यात आला. भारत हे एक धर्मनिरपेक्ष राज्य आहे तर पाकिस्तान हे धर्माधिष्ठित राज्य आहे. धर्म ही व्यक्तिगत बाब असून देशातील प्रत्येक नागरिकाला आपल्या इच्छेनुसार कोणत्याही धर्माची उपासना, पूजा अर्चा करता येईल. शांततेने धर्माचा प्रचार प्रसार करता येईल. पण इच्छा नसताना दुसऱ्यावर जबदरदस्तीने धर्म लादता येणार नाही. अगर सक्तीने धर्मांतर करता येणार नाही. भारतीय संघराज्यात कोणत्याही धर्माला राजाश्रय दिलेला नाही. राज्यघटनेने कोणताही एक धर्म राष्ट्रीय धर्म म्हणून स्वीकारलेला नाही.

५) प्रजासत्ताक (लोकशाही) (Democratic) :

प्रजा म्हणजे जनता होय. सरनाम्यात वापरण्यात आलेला प्रजासत्ताक लोकशाही हा शब्द अर्थपूर्ण आहे. लोकशाही शासनामध्ये देशातील नागरिकांना प्रत्यक्ष अथवा अप्रत्यक्षरीत्या सहभागी होता येते. भारतीय प्रजासत्ताकात जनतेने निवडून दिलेल्या प्रतिनिधीच्या मार्फत राज्यकारभार चालतो. राज्यघटनेतील आवश्यक बदल, घटनादुरुस्ती देखील जनतेने निवडून दिलेल्या प्रतिनिधीद्वारे होते. प्रजासत्ताकात अगर लोकशाहीमध्ये अंतिम सत्ता देखील जनतेकडेच असते. भारतात एक व्यक्ती अगर काही व्यक्तीचेच मंडळ सार्वभौम नसून खऱ्या अर्थाने भारतीय जनताच ही सार्वभौम आहे. पण प्रतिनिधी निवडण्याचा अधिकार जनतेला असून अकार्यक्षम प्रतिनिधी अगर शासन यांना परत बोलविण्याचा अधिकार मात्र जनतेला नाही. पण असे असले तरी जनतेचे प्रातिनिधिक शासन हे सार्वभौम आहे. पर्यायाने जनता सार्वभौम असलेले भारत हे प्रजासत्ताक राज्य आहे. जनतेच्या इच्छेने राज्य कारभार चालतो. जनता आपल्या इच्छा प्रतिनिधीच्याद्वारे व्यक्त करतात म्हणून देशातील अंतिम सत्ता जनतेकडेच आहे.

६) गणराज्य (Republic) :

भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्यातील 'प्रजासत्ताक' आणि 'गणराज्य' ही तत्वे एकाच अर्थाने वापरलेली नाहीत. गणराज्य म्हणजे राजा नसलेले राज्य होय. लोकशाही राज्यव्यवस्थेत राज्यप्रमुख अगर राष्ट्रप्रमुख लोकनियुक्त असतो. त्यामुळे इंग्लंड हे प्रजासत्ताक राज्य असले तरी गणराज्य नाही. कारण तेथील राज्यप्रमुख अगर राष्ट्रप्रमुखाची निवड वंशपरंपरेच्या तत्वानुसार होऊन आपले पद धारण करतो. (उदा. इंग्लंडचा राजा अगर राणी) गणराज्यातील सर्वोच्च शासनप्रमुख हा लोकनियुक्त असतो. त्या अर्थाने भारत हे गणराज्य आहे. भारतातील राष्ट्रपती हे पद सर्वोच्च सर्वश्रेष्ठ व मानाचे आहे. भारताच्या राष्ट्रपतीची निवड (राष्ट्रप्रमुख) अप्रत्यक्षरीत्या मतदानाद्वारे केली जाते. ही निवड ठराविक कालावधीकरिता म्हणजे ५ वर्षासाठी असते भारताने गणराज्य शासन व्यवस्था स्वीकारली आहे. प्रत्येक गणराज्यात प्रजासत्ताक शासन असतेच असे नाही. उदा. चीन या देशात गणराज्य आहे पण लोकतंत्र शासनाचा अभाव आहे. भारतात मात्र राज्यघटनेनुसार गणतंत्र प्रजासत्ताकाची निर्मिती केलेली आहे म्हणजेच राष्ट्रपती या सर्वश्रेष्ठ पदाची निर्मिती करण्यात आलेली आहे.

७) न्याय (Justice) :

जास्तीत जास्त लोकांचे अधिकाधिक कल्याण ('बहुजन हिताय बहुजन सुखाय') अगर हित साधणे हे गणराज्याचे ध्येय असते. मानवी व्यवहारातील समाजिक, आर्थिक आणि राजकीय या तिन्ही क्षेत्रात न्यायाची निर्मिती करणे हे शासन व्यवस्थेचे उद्दिष्ट राहिल त्यासाठी राज्यघटनेत अनेक नोंदी घटना निर्मात्यांनी केलेल्या आहेत. न्याय हा राज्यघटनेचा आत्मा आहे. न्याय याचा अर्थ असा की, व्यक्तीच्या वर्तणुकीचा समाजहिताशी मेळ बसविणे होय. न्यायाचा उद्देश समाजाचे जास्तीत जास्त कल्याण करणे हाच असतो. असा न्याय सामाजिक, आर्थिक आणि राजकीय जीवनात प्रस्थापित केल्याशिवाय व्यक्तीची अथवा समाजाची

प्रगती, उन्नती होणार नाही. म्हणून राज्यघटनेने समान न्याय प्रस्थापित करण्यावर अधिक भर देण्यात आलेला आहे. न्यायाचे तीन प्रकार पडतात.

१) **सामाजिक न्याय**— सामाजिक न्यायाच्या आधारावर व्यक्ती व्यक्तीमध्ये भेदभाव न करता स्वतःचा विकास करण्यासाठी समान संधी उपलब्ध करून देणे म्हणजेच सामाजिक न्याय होय.

२) **आर्थिक न्याय**— आर्थिक न्याय म्हणजे जीवन जगण्याइतपत उत्पादनाची साधने उपलब्ध करून देणे म्हणजे आर्थिक न्याय होय.

३) **राजकीय न्याय**— राजकीय न्याय म्हणजे राज्यकारभारात सहभागाची समान संधी उपलब्ध करून देणे म्हणजेच राजकीय न्याय होय. समाजात सामाजिक, आर्थिक आणि राजकीय क्षेत्र न्याय प्रस्थापित करण्याकरिता सरनाम्यात या तरतुदी करण्यात आल्या आहेत.

८) **स्वातंत्र्य (Liberty) :**

व्यक्तीच्या सर्वांगीण विकासाला पोषक परिस्थिती निर्माण करणे असा स्वातंत्र्याचा अर्थ अभिप्रेत आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या उद्देशपत्रिकेच्या तिसऱ्या विभागात राज्यव्यवस्थेचा उद्देश स्पष्ट केलेला असून सरनाम्यातील तत्त्वज्ञानात चार उद्दिष्टे दिलेली आहेत. त्यापैकी स्वातंत्र्य हे एक आहे. भारतात सर्व नागरिकांना विचार, अभिव्यक्ती, विश्वास, उपासना व श्रद्धा याबाबतीत स्वातंत्र्य प्राप्त व्हावे हे राज्यघटनेचे व शासन प्रणालीचे उद्दिष्ट राहिले. असे संविधानाच्या उद्देशपत्रिकेत नमूद करण्यात आले आहे. उद्देशपत्रिकेत अभिप्रेत असलेले स्वातंत्र्य घटनेतील मूलभूत अधिकारात साकार केली आहेत. यामध्ये उच्चार, विचार, भाषा वास्तव्य, लेखन, संस्था संघटना स्थापन करणे, धर्मसंस्था इत्यादी स्वातंत्र्याचा समावेश होतो. मात्र स्वातंत्र्य म्हणजे स्वैराचार नव्हे तर गैरवर्तनावर बंधन घालणे हाही स्वातंत्र्याचा एक भाग आहे.

९) **समता (Equality) :**

समता म्हणजे सारखेपणा नव्हे. समता म्हणजे मानवनिर्मित विषमता नष्ट करून सर्वनागरिकांना सर्वांगीण विकासाची समान संधी देणे होय. साचेबंदपणामुळे विकासाला खीळ बसते. सर्व नागरिकांना व्यक्तिमत्त्व विकासाची समान संधी देणे, जाती, वंश, धर्म, संपत्ती इत्यादी आधारावर भेदभाव करण्यात येऊ नये. आपल्या कर्तृत्वानुसार काम करण्यास वाव मिळायला हावा, समान कामासाठी समान वेतन द्यायला हवे, देशातील सर्व नागरिक कायद्यापुढे समान आहेत. व्यक्तिला समतेनुसार संधी मिळाली तरच मिळालेल्या स्वातंत्र्याचा उपभोग घेता येईल.

१०) **बंधुत्व (Fraternity) :**

भारतासारख्या अखंडप्राय देशात विविध जातीजमाती, धर्म, भाषा आणि भिन्नप्रांत असणाऱ्या देशाला एकसंघ ठेवण्याकरिता त्यांच्यात एकतेची भावना निर्माण होऊन ती टिकवून ठेवणे ही प्राथमिक गरज आहे. या भावनेतून सरनाम्यात बंधुता हे तत्त्व समाविष्ट केले. अस्पृश्यतेसारखा कलंक राज्यघटनेने कायदेशीररीत्या धुऊन टाकण्याचा निर्धार केला.

राष्ट्रीय एकात्मता व अखंडता National Integrity सन १९७६ साली ४२ व्या घटना दुरस्तीने भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्यात राष्ट्राचे ऐक्य ऐवजी राष्ट्रीय एकात्मता, अखंडता ही नवीन शब्दयोजना करण्यात आली. एकात्मता या शब्दामुळे राष्ट्रीय ऐक्याच्या भावनेला अधिक अर्थ प्राप्त झाला. लोकशाहीमध्ये प्रत्येक व्यक्तीला प्रतिष्ठा प्राप्त झालेली असते. प्रत्येक व्यक्तीत स्वाभिमानाची भावना प्रेरीत होते. राष्ट्रीय एकता राखण्यासाठी ही भावना महत्वाची असते. व्यक्तीला राज्यात जितकी अधिक प्रतिष्ठा तितक्या प्रमाणात नागरिक या नात्याने देशाबद्दलची त्याची आस्था वाढते त्यामुळे राष्ट्रीय संरक्षण होते. म्हणून राष्ट्रीय एकात्मतेवर उद्देशपत्रिकेत अधिक भर देण्यात आला आहे. भारताने संघराज्यात्मक शासन व्यवस्था स्वीकारलेली आहे. भारतीय संघराज्यातून कोणत्याही घटकराज्याला फुटून बाहेर पडण्याचा अधिकार नाही. भारताची अखंडता राखली जावी आणि एकात्मता प्रस्थापित व्हावी यादृष्टीने संघीय शासन प्रबळ करण्याच्या दृष्टीने उपाय योजना करण्यात आलेल्या आहेत.

११) सार्वभौम राष्ट्र :

भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्यात भारत हे सार्वभौम राष्ट्र असल्याचे स्पष्ट केले आहे. त्यामुळे भारताच्या अंतर्गत बाबीमध्ये हस्तक्षेप व ढवळाढवळ करण्याचा परकीय राष्ट्रांना अधिकार नाही. तसेच परराष्ट्रीय धोरणाबाबत ही भारत स्वतंत्र व सार्वभौम आहे.

१२) शासनाच्या उद्दिष्टाची घोषणा :

भारतीय राज्यघटनेच्या उद्देशपत्रिकेत शासनाची ध्येयधोरणे कशी असावीत याचे मार्गदर्शन करण्यात आले असून ती कशी पूर्ण करावीत हे शासनाची कर्तव्य आहे. सरनाम्यानुसार शासनाची ध्येय, न्याय, स्वातंत्र्य समता बंधुत्व ही असायला हवीत.

मूल्यमापन/महत्त्व :

राज्यघटनेच्या सरनाम्याचे उद्दिष्ट, ध्येय निश्चित करणे हे होय. अर्नेस्ट बार्कर या राजकीय विचारवंताने आपल्या “प्रिन्सीपल्स ऑफ सोशल अँड पॉलिटिकल्स थेअरी” या ग्रंथाच्या प्रस्तावनेमध्ये भारतीय राज्यघटनेची उद्देशपत्रिका छापलेली आहे. त्याच्या मते भारतीय राज्यघटनेची उद्देशपत्रिका इतकी उत्कृष्ट आहे की, भारताने स्वीकारलेली राजकीय तत्वे आणि प्रथा या पाश्चात्य देशांनी स्वीकारलेली राजकीय तत्वे आणि प्रथा याहून अधिक श्रेष्ठ आहेत. माझ्या या ग्रंथाचे सार म्हणजेच ही भारतीय राज्यघटनेची उद्देशपत्रिका होय. भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा हा इतर देशांच्या सरनाम्याहून अधिक श्रेष्ठ व अद्वितीय आहे.

श्री. कन्हैयालाल मुन्शी यांनी भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्याचे वर्णन ‘भारतीय राज्यघटनेचे तत्वज्ञान सांगणारी ती एक राजकीय कुंडली आहे’ भारतीय राज्यघटनेची गुरुकिल्ली म्हणजेच भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा होय. पंडित ठाकुरदास भार्गव हे सरनाम्याला घटनेचा आत्माच असे म्हणतात. जी. एन. जोशी भारतीय राज्यघटनेचा सरनामा राज्यघटनेच्या आधीच सर्व काही सांगून जातो. घटनेचा उगम, पद्धत, मान्यता, ध्येये यांचा उल्लेख यात सापडतो. डॉ. सुभाष कश्यप यांनी अतिशय अप्रतिम शब्दात सरनाम्याचे वर्णन केलेले

आहे. ते म्हणतात सरनाम्यामध्ये वर्णन केलेले आदर्श आमचे राष्ट्रीय आदर्श आहेत आणि एकाच वेळी ते आम्हाला आमच्या गौरवशाली इतिहासाशी जोडतात तसेच ते भविष्याचा उज्वल मार्गही दर्शवितात.

सरनाम्यातील प्रत्येक शब्द विचारपूर्वक व अर्थपूर्णरीत्या समाविष्ट करण्यात आलेले आहेत. या आधारावरच भारतीय राज्यघटनेची भव्य इमारत उभी राहिलेली आहे. काही महत्त्वाच्या खटल्यामध्ये उदा. केशवानंद भारती प्रकरण सर्वोच्च न्यायालयाने उद्देशपत्रिकेचे महत्त्व मान्य केले आहे.

भारतीय संविधान निर्मितीच्या ६८ वर्षांनंतरही उद्देश पत्रिकेत दिलेली आश्वासने भारतीय शासनाने पूर्ण केलेली नाहीत. भारतात प्रांतवाद, धर्मवाद, भाषावाद इत्यादी वरून अनेक ठिकाणी संघर्ष सुरु आहेत. भारतीय नागरिकांना स्वातंत्र्य, समता, बंधुत्व, न्याय देण्यास भारतीय संविधान अयशस्वी ठरलेले आहे. समाजवादी लोकशाहीच्या नावाखाली भांडवलशाही व्यवस्था मजबूत झालेली आहे. दारिद्र्य, बेकारी, कुपोषण, बलात्कार, हिंसाचार, दहशतवाद आदि प्रश्न आजही कमी झालेले नाहीत.

वरील स्वरूपाचे प्रश्न आणि समस्या सोडविण्यास भारतीय शासन सर्वच स्तरावर अयशस्वी ठरलेले आहे. याचा अर्थ असा नव्हे की, सरनामा/उद्देशपत्रिका ही वाईट आहे. शासन व्यवस्था चालविणारे लोकप्रतिनिधी आणि जागरूक नसणारे नागरिक हे सुद्धा तितक्या प्रमाणात जबाबदार आहेत.

भारतीय राज्यघटनेच्या उद्देशपत्रिकेतील प्रत्येक शब्द हा चित्र आहे हे चित्र बोलतात व कहाणी सांगतात, तपस्या, त्याग आणि बलिदान असे सरनाम्याचे वर्णन डॉ. सुभाष कश्यप यांनी केलेले आहे.

२.२.२ मूलभूत हक्क किंवा अधिकार (Fundamental Rights) :

प्रस्तावना :

भारतीय राज्यघटनेच्या तिसऱ्या प्रकरणात कलम १२ ते ३५ मध्ये भारतीय नागरिकांना दिलेले मूलभूत अधिकार स्पष्ट करण्यात आलेले आहेत. मूलभूत अधिकार हे लोकशाहीचे शासन पद्धतीचे मुख्य वैशिष्ट्य आहे. राज्य व व्यक्ती अशा दोन्ही घटकावर नियंत्रण ठेवण्याचे कार्य मूलभूत अधिकार करतात. मूलभूत हक्कांची संकल्पना भारताने फ्रान्स आणि अमेरिका या देशांच्या राज्यघटनावरून घेतलेल्या आहेत. मूलभूत हक्कांवर कोणीही आक्रमण करू शकत नाही. जर अतिक्रमण झाल्यास व्यक्ती न्यायालयाकडे दाद मागू शकते.

भारतीय राज्यघटनेत मुळात एकूण ७ प्रकारचे मूलभूत हक्क होते. व्यक्तीच्या सर्वांगीण विकासाकरिता मूलभूत अधिकार आवश्यक आहेत. सन १९७८ साली झालेल्या ४४ व्या घटनादुरुस्तीने खाजगी संपत्ती (मालमत्तेचा हक्क) मूलभूत हक्कातून वगळण्यात आला. त्यास कायदेशीर हक्क म्हणून स्थान देण्यात आले.

समतेचा अधिकार, व्यक्ती स्वातंत्र्याचा अधिकार शोषणाविरुद्ध अधिकार, शैक्षणिक व सांस्कृतिक अधिकार, धर्मस्वातंत्र्याचा अधिकार व घटनात्मक उपाययोजनांचा अधिकार असे सध्या ६ प्रकारचे मूलभूत

अधिकार उपलब्ध आहेत. यापैकी पहिल्या ५ अधिकारानुसार नागरिकांना त्यांच्या व्यक्तिमत्व विकासासाठी आवश्यक ती परिस्थिती राज्याने निर्माण करून दिली आहे. तर घटनात्मक उपायांच्या या सहाव्या अधिकाराद्वारे मूलभूत अधिकारांच्या संरक्षणाची तरतूद केली आहे. सरकार, व्यक्ती किंवा संस्था यांच्याकडून वरील मूलभूत अधिकारावर अतिक्रमण झाले तर कलम ३२ नुसार नागरिक सर्वोच्च न्यायालय व उच्च न्यायालयात विविध प्रकारचे रिट अर्ज करून आपल्या हक्कांचे संरक्षण करू शकतात. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी घटनात्मक उपाय योजनेच्या अधिकाराला (कलम ३२) 'राज्यघटनेचा हृदय आणि आत्मा' असे वर्णन केले आहे.

भारतीय नागरिकांवर घातलेली बंधने ही जाचक स्वरूपाची नसून ती माफक स्वरूपाची आहेत. त्यामुळे त्यातून खऱ्या स्वातंत्र्याची अभिव्यक्ती व्यक्त होते. मूलभूत अधिकारात बदल करण्याचा अधिकार शासन किंवा संसदेला आहे की नाही यावर बरीच चर्चा व वादविवाद झाले मात्र घटनेच्या २४ व्या घटनादुरुस्तीने संसदेला मूलभूत हक्कांमध्ये बदल करण्याचा अधिकार असल्याचे स्पष्ट केले.

२६ जानेवारी १९५० पासून भारतीय राज्यघटनेची अंमलबजावणी सुरू झाली. भारतीय नागरिकांना प्रारंभी सात प्रकारचे मूलभूत अधिकार दिले. भारतीय राज्यघटनेच्या तिसऱ्या विभागात कलम १२ ते ३५ मध्ये मूलभूत अधिकाराची तरतूद स्पष्ट करण्यात आलेली आहे यांचे विवेचन पुढील प्रमाणे :

१) **समतेचा अधिकार (Right to Equality) (कलम १४ ते १८) :**

अ) कायद्यापुढे सर्व व्यक्ती समान :

कलम १४ मध्ये भारतातील प्रत्येक व्यक्तीला कायद्याच्या संदर्भात समानतेची वागणूक देण्यात येईल. त्याचबरोबर कायद्याचे समान संरक्षण देण्यात येईल. कायद्यासमोर कोणत्याही प्रकारचा भेदभाव केला जाणार नाही. कायद्यासमोर गरीब-श्रीमंत, स्त्री-पुरुष (लिंग भेद) वंश, जात, धर्म इत्यादी बाबत कोणत्याही प्रकारचा भेदभाव न करता राज्यघटनेने कायद्याच्या राज्याला मान्यता दिलेली आहे. कायद्याचे समान संरक्षण हे तत्त्व इंग्लंडच्या राज्यघटनेकडून घेतलेले आहे.

ब) सार्वजनिक ठिकाणी समानता :

कलम १५ मध्ये असे स्पष्ट करण्यात आले आहे की, राज्य केवळ धर्म, वंश, लिंग, जन्मस्थान इत्यादीच्या आधारावर कोणत्याही नागरिकाला प्रतिकूल होईल अशा प्रकारे भेदभाव केला जाणार नाही. सार्वजनिक स्थळे, उपहारगृहे, करमणूकगृहे, रस्ते मैदाने, स्नानगृहे, स्माशानघाट, आर्थिक सहाय्य लाभलेल्या विहिरी, तलाव, पाणवटे वगैरेचा वापर करण्यास कोणालाही मज्जाव करता येणार नाही. अशा तरतूदी मुळे समतेच्या अधिकाराची वृद्धी होऊन नागरिकांच्या मध्ये ऐक्याची भावना जोपासली जाते.

क) नोकरीमध्ये समान संधी :

कलम १६ प्रमाणे सार्वजनिक सेवांमध्ये प्रवेश देतांना कुठल्याही प्रकारे भेदभाव केला जाणार नाही. राज्यातील सार्वजनिक सेवायोजनाच्यामध्ये कोणत्याही पदावर नेमले जाण्यास सर्व नागरिकांना समान संधी

मिळेल. धर्म, लिंग, जात, वंश असा कोणत्याही प्रकारचा भेदभाव न करता सार्वजनिक सेवात नागरिकांना समान संधी दिली जाईल.

ड) अस्पृश्यता निवारण :

कलम १७ प्रमाणे अस्पृश्यता निवारणाची तरतूद करण्यात आलेली आहे. कायद्याने अस्पृश्यता पाळणे गुन्हा आहे. कोणत्याही प्रकारची अस्पृश्यता पाळण्यास मनाई करण्यात आलेली आहे. अस्पृश्यता पाळणे हा शिक्षेस पात्र गुन्हा समजला जाईल. भारतीय राज्य घटनेच्या कलम १७ अन्वये भारतीय संसदेने १९५५ साली अस्पृश्यता निवारणाचा कायदा पास केला. भारतामध्ये समता प्रस्थापित करण्याच्या दृष्टीने म्हणजेच सामाजिक विषमता नष्ट करण्याच्या दृष्टीने महत्वाचे आहे.

इ) पदव्या किंवा किताबांची समाप्ती :

कलम १८ नुसार सामाजिक विषमतेला बाधा निर्माण करणारी देशातील आणि विदेशातील किताब रद्द करणेत आले. राज्य, लष्करी अगर शिक्षण विषयक पदव्यांव्यतिरीक्त केणतीही पदवी प्रदान करता येणार नाही. परकीय देशांकडून राष्ट्रपतीच्या परवानगीशिवाय कोणतेही पद, पारितोषिक स्वीकारता येणार नाही. १८ व्या कलमानुसार भारतीय राज्यघटनेने पदव्या देण्याची प्रथा बंद केलेली असली तरीही भारत सरकारने अशोकचक्र, कीर्तिचक्र, परमवीरचक्र, वीरचक्र, अशोकचक्र, भारतरत्न, पद्मभूषण, पद्मश्री इत्यादी सारख्या बहुमान सूचक पदव्या देण्याची प्रथा चालू ठेवलेली आहे.

मूल्यमापन :

भारतीय राज्यघटनेने नागरिकांना समतेचा हक्क दिलेला असला तरी या हक्कावर काही प्रमाणात मर्यादा घातलेल्या आहेत. उदा. राष्ट्रपती, राज्यपाल, परकीय वकील, सैनिक यांना कलम ३६१ द्वारे संरक्षण दिलेले आहे. समतेची वागणूक व समतेचा कायदा असला तरी मुले व स्त्रीया त्याचप्रमाणे मागासलेल्या जातीजमातीच्या लोकांना विशेष सवलती देण्याबाबत सरकारला विशेष तरतुदी करण्याचा अधिकार आहे.

२) स्वातंत्र्याचा अधिकार/हक्क (Right to Liberty) :

Liberty लिबर्टी हा शब्द लॅटीन Liber या शब्दापासून तयार झालेला आहे. लिबर म्हणजे मुक्ती, स्वातंत्र्य म्हणजे स्वैराचार नव्हे. स्वातंत्र्य म्हणजे बंधनाचा अभाव नव्हे. बंधनाच्या अधिन राहून मिळालेल्या हक्काचा किंवा अधिकाराचा उपभोग घेणे म्हणजेच स्वातंत्र्य होय. व्यक्तिगत स्वातंत्र्य हा प्रजातंत्राचा अधिकार आहे. व्यक्तिला स्वातंत्र्य दिल्याशिवाय व्यक्ती आपला सर्वांगीण विकास किंवा प्रगती करू शकत नाही ही गोष्ट सत्य आहे. स्वातंत्र्याशिवाय व्यक्तीच्या अंगी असणाऱ्या कलागुणांचा विकास होणार नाही. स्वातंत्र्याचा अर्थ बेलगाम अगर स्वैराचारी किंवा अनिर्बंध स्वातंत्र्य असा होत नाही. समाजहितास घातक असे कृत्य करून कोणीही आपला स्वार्थ साधू शकत नाही. त्याकरिताच व्यक्तीच्या स्वातंत्र्यावर उचित बंधने घालणे क्रमप्राप्त ठरते. समाजात शांतता, सुव्यवस्था, प्रस्थापित करण्याकरिता राज्यसंस्था कायदे निर्माण करते असे कायदे स्वातंत्र्याला पूरक आणि पोषक असल्याने त्या कायद्याचे पालन लोकांच्याकडून केले जाते.

स्वातंत्र्यावर बंधन घालणारे कायदे स्वातंत्र्याला पूरकच असतात. स्वातंत्र्य ह्या अधिकाराचा विचार भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १९ ते २२ मध्ये केला आहे.

स्वातंत्र्यांचे दोन प्रकार पडतात १) सकारात्मक स्वातंत्र्य आणि २) नकारात्मक स्वातंत्र्य थोडक्यात व्यक्तिच्या स्वातंत्र्यावर कमीतकमी बंधने घालून व्यक्तिचा सर्वांगीण विकास साधणे हा उद्देश स्वातंत्र्य संकल्पनेच्या पाठीमागे असतो.

स्वातंत्र्याचे प्रकार (Kinds of Liberty) :

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १९ नुसार खालील सात प्रकारचे स्वातंत्र्य भारतीय नागरिकाला प्राप्त झालेले होते. सध्या सहा प्रकारचे स्वातंत्र्ये आहेत. कितीही प्रमाणात संपत्ती बाळगण्याचे स्वातंत्र्य रद्द केले आहे. सध्या हा अधिकार फक्त कायदेशीर हक्क (३००(क)) आहे.

१) भाषण आणि विचार स्वातंत्र्य (Freedom of Speech and Expression) :

भाषणाद्वारे व्यक्ती आपले विचार व्यक्त करते. खुली चर्चा करून विचारांची देवघेव करते. भारतीय राज्यघटनेच्या मूळ घटनेत 'मुद्रण स्वातंत्र्याचा अधिकार' नसला तरी त्याचा अंतर्भाव विचार आणि भाषण स्वातंत्र्यामध्ये केला आहे. या संदर्भात भाष्य करताना डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर म्हणतात की, "समाचार पत्राचा संपादक एक व्यक्ती आहे. संबंधीत वृत्तपत्रातील त्याचे विचार म्हणजे त्याची अभिव्यक्ती होय.' १९५० साली ब्रीजभूषण विरुद्ध दिल्ली राज्य या केसचा निकाल देताना सर्वोच्च न्यायालयाने असे स्पष्ट केले की, राज्याच्या सुरक्षिततेच्या दृष्टीने मुद्रण स्वातंत्र्यावर राज्याचे नियंत्रण योग्यच आहे. भाषण आणि विचार स्वातंत्र्यामधील काही उणीवा दूर करणे करिता १९५१ साली १९ व्या कलमात घटनादुरुस्ती करण्यात येऊन भाषण व विचार स्वातंत्र्यावर पुढील बंधने घातली.

राज्याचे संरक्षण, भारतीय एकात्मता व अखंडता आणि सार्वभौमत्व, सार्वजनिक शांतता व सुरक्षितता, परकीय देशाशी असलेले मित्रत्वाचे संबंध यांना बाधा उत्पन्न करणारे तसेच गुन्ह्यास उत्तेजन करणारे, सभ्यता व नितीमत्ता, कोणाची बदनामी करणारे, कोर्टाचा अवमान करणारे भाषण अथवा विचार व्यक्त करण्याच्या स्वातंत्र्यावर कायदा करून योग्य ती बंधने घालण्याचा अधिकार शासनाला आहे.

योग्य व अयोग्य बंधने कोणती हे ठरविण्याचा अधिकार अंतिम अधिकार विधीमंडळाला नाही तर हे ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयाला आहे. कारण मूलभूत अधिकारांचे संरक्षण आणि निरीक्षण करणे हे सर्वोच्च न्यायालयाचे कार्य आहे. विधीमंडळाने संमत केलेल्या एखाद्या कायदयामुळे, राज्यघटनेने दिलेल्या स्वातंत्र्याला विरोध निर्माण झाला तर तो कायदा घटनाबाह्य ठरविण्याचा अधिकार सर्वोच्च न्यायालयाला आहे. अशा प्रकारे स्वेच्छाचारी, अतिरेकी अगर अन्यायकारक बंधनापासून व्यक्ती स्वातंत्र्याचे संरक्षण करण्यात आलेले आहे.

२) शांततापूर्वक परंतु शस्त्राशिवाय सभा बोलविण्याचे स्वातंत्र्य (To Assemble Peaceably and without Arms):

भारतीय नागरिकाला शांततापूर्वक आणि शस्त्राशिवाय सभा आयोजन करण्याचे स्वातंत्र्य आहे. त्या अधिकाराशिवाय भाषण आणि विचार स्वातंत्र्याचा अधिकार लंगडा पडतो. लोकशाही यशस्वी होण्यासाठी आपला दृष्टीकोन लोकांना समजून सांगणे त्यांचेशी सुसंवाद घडविणे आवश्यक आहे. याकरिता सभा, संमेलने भरविता येतात पण हा अधिकार अंतिम नाही. नागरिकाला शस्त्रासहित एकत्रित येण्याचा अधिकार नाही. राज्यघटनेच्या कलम १९ (३) नुसार सार्वजनिक सुव्यवस्था या अधिकारावर बंधने घालण्याचा अधिकार शासनाला आहे. भारताची एकता, अखंडता, सार्वभौमत्व आणि सार्वजनिक सुव्यवस्था अबाधित ठेवण्यासाठी योग्य अशी बंधने शासन घालू शकते. शासनाने घातलेली बंधने योग्य आहेत की, नाहीत हे ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयाला आहे. असा निर्णय भारत सरकार विरुद्ध इंद्रदेवसिंग या खटल्यात सर्वोच्च न्यायालयाने दिला.

३) संस्था किंवा संघटना स्थापन करण्याचे स्वातंत्र्य (To Form Association and Unions) :

भारतीय नागरिकांना संस्था अगर संघ स्थापन करण्याचा अधिकार दिला आहे. व्यक्तिकांच्या विकासासाठी संघ व संस्था आवश्यक आहेत. सामाजिक, आर्थिक व राजकीय संघटना स्थापन करण्याचा अधिकार नागरिकांना आहे. राज्यघटनेच्या १९ (४) या कलमानुसार सार्वजनिक सुव्यवस्था आणि नैतिकता यांना बाधा येऊ नये म्हणून या अधिकारावर बंधने घालण्याचा अधिकार सरकारचा आहे. भारताची एकात्मता, सार्वभौमत्व, शांतता धोक्यात येत असेल तर शासन अशा संस्था अगर संघ बेकायदेशीर ठरविण्याचा अधिकार सरकारला आहे. १९७५ च्या आणीबाणीमध्ये सत्ताधारी राजकीय पक्षाने राष्ट्रीय स्वयंसेवक संघ आणि इतर संस्था व संघापासून सार्वजनिक शांततेला धोका उत्पन्न झाला असे या कारणासाठी बंदी घातली होती.

४) भारतीय प्रदेशात मुक्तपणे संचार करण्याचे स्वातंत्र्य (Right to Move Freely Throughout the Territory of India) :

भारतीय राज्यघटनेनुसार भारतीय नागरिकाला भारतीय प्रदेशात संचार करण्याचा अधिकार आहे. त्यामुळेच व्यक्तिगत स्वातंत्र्याची प्राप्ती झाली. भारतीय नागरिकांना मुक्तपणे म्हणजे विनापरवाना संचार करण्याचे म्हणजे फिरण्याचे स्वातंत्र्य मिळाले. हे स्वातंत्र्य असल्याशिवाय इतर स्वातंत्र्याचा उपभोग घेता येत नाही. १९ व्या कलमानुसार भारतीय नागरिकाला हे स्वातंत्र्य मिळाले असले तरी ते अमर्यादित स्वरूपात नाही. लोकहिताचा आणि मागासलेल्या व वन्यजनजातींच्या हिताचा विचार करून सरकार या स्वातंत्र्यावर मर्यादा घालू शकते. उदा. संसर्गजन्य रोग्याला संचार करण्यापासून सरकार परावृत्त करू शकते. सरकारने सुरक्षित म्हणून घोषित केलेल्या जागी सरकारच्या परवानगीशिवाय संचार करता येत नाही. कायद्याने स्थानबद्ध केलेल्या व्यक्तीचे संचार स्वातंत्र्य नष्ट होते. सरकारने संचार स्वातंत्र्यावर लादलेली बंधने योग्य की

अयोग्य हे ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयाचा आहे. उदा. कलकत्याच्या उच्च न्यायालयाने १९५० साली पश्चिम बंगालच्या सुरक्षा कायद्याचे ३८ वे कलम ह्याच आधारावर अवैध ठरविले होते.

५) भारताच्या राज्यक्षेत्रात कोठेही राहण्याचे किंवा वास्तव्य करण्याचे स्वातंत्र्य (Right to Reside and Settle in any Part of the Territory of India) :

भारतीय नागरिकाला देशांच्या कोणत्याही भागात स्वतःच्या इच्छेनुसार स्थायी होण्याचे स्वातंत्र्य आहे. संचार स्वातंत्र्याला पुरक हे स्वातंत्र्य आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या १९ व्या कलमात भारतीय नागरिकाला हे स्वातंत्र्य उपभोगण्याचा अधिकार मिळाला आहे. उदा. महाराष्ट्रात जन्मलेली व्यक्ती भारताच्या कोणत्याही प्रदेशात नोकरीनिमित्त अगर व्यवसायानिमित्त काही काळ अगर कायमस्वरूपी वास्तव्य करू शकते. भारतीय नागरिकाला भारतीय प्रदेशात कोठेही संचार किंवा वास्तव्य करण्याचा अधिकार असून या अधिकारामुळे भारताची एकात्मता टिकून राहण्यास मदत होते.

६) कोणताही व्यवसाय, रोजगार, व्यापार, धंदा करण्याचे स्वातंत्र्य (Right to Practice only Professional or to Carry any Occupation, Trade or Business) :

भारतीय राज्यघटनेच्या १९ व्या कलमानुसार भारतीय नागरिकाला कोणताही व्यवसाय, धंदा, रोजगार, व्यापार करण्याचे स्वातंत्र्य आहे. भारतीय नागरिकाला स्वतःच्या इच्छेनुसार कोणताही पेशा स्वीकारण्याचा अगर व्यवसाय, धंदा करता येईल. या अधिकारावर राज्यशासनाला नियंत्रण ठेवता येईल कोणताही बेकादेशीर धंदा, व्यवसाय, चालविण्यास त्यावर बंदी आणता येईल हे योग्य अयोग्य ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयाचा राहिल. एखादा व्यवसाय अगर धंदा करणेसाठी सरकार विशिष्ट पत्रतेची अट सरकार घालू शकेल.

व्यक्ती स्वातंत्र्याची हमी Personal Liberty भारतीय राज्यघटनेच्या २०, २१ आणि २२ व्या कलमान्वये १९ व्या कलमांत सांगितलेल्या स्वातंत्र्याचे संरक्षण नागरिकांना देण्यात आलेले आहे.

३) पिळवणूकी विरुद्ध किंवा शोषणा विरुद्धचा हक्क (Right Against Exploitation) (कलम २३ ते २४) :

भारतीय राज्यघटनेच्या २३ आणि २४ व्या कलमात शोषणाविरुद्धचा हक्क स्पष्ट केलेला आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या २३ व्या कलमानुसार भारतामध्ये मानवाच्या क्रय-विक्रयास कायद्याने बंदी घातली आहे. कोणीही कोणत्याही व्यक्तिला गुलाम किंवा दास बनवू शकणार नाही. अगर कोणत्याही व्यक्तिकडून जबदरस्तीने काम करून घेता येणार नाही. भारतामध्ये फार वर्षांपासून वेठबिगारी आणि देवदासी पद्धती अस्तित्वात होती. जमिनदारांचे कडक नियंत्रण मजुर वर्गावरती होते. गरीब पद्धतिल व मागासलेल्या जमातींचे शोषण बंद करणेसाठी शोषणाविरुद्धचा हक्क मान्य करणेत आला.

गुलामगिरी प्रथे बरोबरच वेश्या व्यवसायालाही पायबंद घालण्यात आला. भारतीय राज्यघटनेच्या २४ व्या कलमाद्वारे १४ वर्षांच्या आतील मुलामुलींना खाणी अगर धोक्याच्या ठिकाणी काम करण्यास बंदी घातली आहे.

पण सार्वजनिक हिताच्या दृष्टीने शासनाला लोकांच्या कडून सक्तीने काम करून घेण्याचा अधिकार दिला आहे. (भारतीय राज्यघटनेने सार्वजनिक हिताची व्याख्या स्पष्ट केलेली नाही) उदा. लष्करात भरती होण्याची सक्ती सरकार नागरिकांवर करू शकते. परकीय आक्रमण, पूर निवारण व राष्ट्र उभारणीचे कार्य करण्यास सरकारला सोयीचे जाते म्हणून अशी सक्ती देणे योग्य आहे. अशी सक्ती करताना धर्म, वंश, वर्ण, जात या आधारावर भेदभाव करण्याचा अधिकार सरकारला नाही.

या अधिकारावर अशी टिका केली जाते की, केवळ कायदा करून अगर राज्यघटनेत नियम केल्याने शोषण थांबत नाही. जोपर्यंत देशात आर्थिक, सामाजिक क्षेत्रात प्रगती होत नाही. देशातील लोकांचे दारिद्र्य नष्ट होणार नाही तो पर्यंत कोणत्या ना कोणत्या स्वरूपात शोषण सुरू राहणारच. इंग्लंड प्रमाणे भारतात निर्धनगृह (Poor House) आणि कार्यागृह (Work House) निर्माण होणार नाही तोपर्यंत मुलांचे शोषण थांबणार नाही. भारतीय राज्यघटनेने शोषणाविरुद्ध संरक्षण करण्याचा अधिकार दिल्यामुळे वार्डट प्रथांद्वारे शोषण होणाऱ्या प्रवृत्तीचे नियमन झाले आहे. शासनास शोषणबंदी संबंधी कायदे करता येतात.

४) धार्मिक स्वातंत्र्याचा अधिकार (Right to Freedom of Religion)

(कलम २५ ते २८) :

ब्रिटिशांनी भारतावर अनेक वर्षे राज्य केले. ब्रिटिशांनी स्वार्थापोटी भारतीय लोकांमध्ये धर्माच्या आधारावर भेद निर्माण केलेले होते. पाकिस्तानची निर्मिती ही धार्मिक आधारावर झाली. धर्मांमुळे लोकांच्यामधील ऐक्य लोप पावते त्याची जाणीव घटना निर्मात्यांना होती. म्हणून त्यांनी धर्म ही व्यक्तिगत बाब ठरविली. व्यक्तीला स्वतःच्या इच्छेनुसार कोणत्याही धर्माचा स्वीकार अगर प्रचार करण्याचा अधिकार आहे. त्यामुळे भारतात धर्मनिरपेक्ष राज्याची निर्मिती करणे सोयीचे झाले. धार्मिक आधारावर कोणालाही विशेष संधी मिळणार नाहीत असे या अधिकाराने स्पष्ट केले आहे.

प्रत्येक व्यक्तीला स्वतःच्या विचाराने धर्म स्वीकारण्याचा आणि त्या धर्माचा प्रसार प्रचार करण्याचा अधिकार आहे. पण हा अधिकार अमर्यादित नाही. सार्वजनिक सुव्यवस्था, नीती आणि आरोग्य यांना बाधा येणार नाही याचा विचार करून व्यक्तीला धर्मस्वातंत्र्याच्या अधिकाराचा उपभोग घेता येईल. उदा. महम्मद सिध्दकी विरुद्ध उत्तर प्रदेश या खटल्यामध्ये उत्तर प्रदेशाच्या पोलीस आयुक्ताने लाऊडस्पीकर वरून दिवसातून पाच वेळा 'अजान' वाचण्याची परवानगी नाकारली होती. यु. पी. च्या न्यायालयाने ही कृती राज्यघटनेच्या कलम २५ (१) नुसार वैध मानली. एखादया धार्मिक संस्थेची अर्थव्यवस्था मोडकळीस आली तर तिच्यावर नियंत्रण ठेवण्याचा अधिकार शासनास आहे. सामाजिक कल्याणाच्यादृष्टीने समाजसुधारण्याचे कायदे शासन करू शकते. उदा. हिंदूंची मंदिरे सर्व जातीजमातीच्या लोकांच्यासाठी खुली केली. धार्मिक

संस्था राजकीय स्वरूपाची कार्ये करित असेल तर त्या संस्थेवर नियंत्रण ठेवण्याचा अधिकार शासनास मिळाला आहे.

भारतीय राज्यघटनेच्या २६ व्या कलमानुसार कायदा करून राज्यातील संस्थांची चल व अचल संपत्तीची मालकी स्वीकारण्याचा अगर संपत्तीची व्यवस्था पाहण्याचा अधिकार शासनाला मिळाला. राज्यघटनेच्या कलम २७ नुसार कोणत्याही धर्माच्या प्रचारासाठी सक्तीने पैसा गोळा करण्यावर बंदी घातली आहे. कलम २८ नुसार शिक्षणसंस्था मधून धार्मिक शिक्षणावर बंदी घातली आहे. सरकारी शासनानामान्य अगर शासनाकडून अनुदानप्राप्त अशा शिक्षण संस्थातून धार्मिक शिक्षण देता येणार नाही.

५) शैक्षणिक व सांस्कृतिक हक्क (Cultural and Educational Rights)

(कलम २९ ते ३०):

भारतीय राज्यघटनेच्या २९ व्या कलमानुसार भारतात वास्तव्य करणाऱ्या नागरिकाला अगर समुहाला आपली स्वतःची भाषा, लिपी आणि संस्कृती त्याची जोपासना करण्याचा हक्क आहे. सोव्हिएत रशियाच्या राज्यघटनेत अल्पसंख्याकांना आपल्या संस्कृतीचे संरक्षण करण्याचा अधिकार आहे. भारतीय अल्पसंख्याकांना आपल्या संस्कृतीचे संरक्षण करता यावे या हेतुने हा अधिकार दिला आहे. अल्पसंख्याकांना आपल्या आवडीनुसार धर्म अगर भाषा या आधारावर शिक्षण संस्था चालविण्याचा अधिकार आहे असे भारतीय राज्यघटनेच्या (३० (२)) मध्ये स्पष्ट केले आहे. कोणत्याही शैक्षणिक संस्थेत धर्म, वंश, जात, भाषा या आधारावर प्रवेश नाकारता येणार नाही.

६) मालमत्तेचा किंवा संपत्तीचा हक्क/अधिकार (Right to Property)

(कलम १९(१), ३१ (१), ३१ ब) :

मालमत्तेच्या अधिकाराचे संरक्षण साध्या कायद्याने होऊ शकते म्हणून मूलभूत अधिकाराच्या यादीतून संपत्तीचा अधिकार १९७८ च्या ४४ व्या घटनादुरुस्तीने काढून टाकला. सध्या हा अधिकार कलम ३००(क) नुसार केवळ कायदेशीर अधिकार आहे.

७) घटनात्मक उपायायोजनेचा हक्क (Right to Constitutional Remedies) (कलम ३२):

भारतीय राज्यघटनेच्या ३२ व्या कलमात घटनात्मक उपाय योजनाचा अधिकार स्पष्ट केला आहे. भारतीय नागरिकाला वरील सहा प्रकारचे मूलभूत अधिकार राज्यघटनेने देण्यात आलेले आहेत. त्याचे संरक्षण करण्यासाठीच घटनात्मक उपाययोजनेचा हक्क नागरिकाला प्राप्त झाला. नागरिकांच्या हक्कांचे संरक्षण योग्य प्रकारे होत नसेल तर अधिकारावर अतिक्रमण करणाऱ्या व्यक्तीवर योग्य ती कार्यवाही होत नसेल तर हे सर्व अधिकार निरर्थक ठरतील. मूलभूत अधिकारावर झालेले अतिक्रमण दूर करणेसाठीच उच्च अगर सर्वोच्च न्यायालयाकडे दाद मागता येते. न्यायालयामार्फत नागरिकांच्या अर्जाचा विचार करून त्या संदर्भात आज्ञा काढल्या जातात. घटनात्मक उपायांचा अधिकार हा आमचा राज्यघटनेचा 'आत्मा' आणि 'हृदय' आहे असे डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी म्हटलेले आहे. आपल्या हक्कांचे संरक्षण करण्याकरिता पुढील ५ प्रकारचे अर्ज

करता येतात. त्याचा विचार करून न्यायालय निर्णय देते. न्यायालयाचा निर्णय सर्व व्यक्ती, संस्था, शासन यांचेवर बंधनकारक असतो. अशा प्रकारची तरतूद भारतीय राज्यघटनेने ब्रिटिश राज्य घटनेकडून स्वीकारलेली आहे.

अर्जाचे पाच प्रकार (Writs) :

१) बंदी प्रत्यक्षीकरण (Habeas Corpus) :

हेबियस कॉर्पस हा लॅटिन असून त्याचा अर्थ 'आम्हाला शरीर द्या' असा होतो. ब्रिटन मध्ये हा कायदा १६७९ साली पास झाला. त्यामुळे मानवी स्वातंत्र्याचे संरक्षण झाले. नंतर अमेरिकेच्या राज्यघटनेने ही हा अधिकार स्वीकारला. भारतीय राज्यघटना निर्मात्यांनी मूलभूत अधिकाराचे संरक्षण करण्याकरिता 'हेबियस कॉर्पस' आज्ञा मान्य केली. कोणत्याही व्यक्तीला बेकायदेशीररीत्या तुरुंगात डांबून ठेवले असेल. अन्यायपूर्वक दंड केला असेल, कोणत्याही व्यक्तीस बेकायदेशीररीत्या अटक केली असेल तर ह्या अटकेच्या संदर्भात विचारणा करण्याचा अर्ज स्वतः व्यक्ती अगर नातलग किंवा मित्रमंडळी हा अर्ज उच्च किंवा सर्वोच्च न्यायालयाकडे करू शकतात. न्यायालयाने हा अर्ज मान्य केल्यास अटक करण्यात आलेल्या व्यक्ती न्यायालयासमोर उभे करण्याची आज्ञा देते. तिच्यावर झालेल्या अन्यायाची चौकशी न्यायालय करते. व्यक्तीची अटक बेकायदेशीर आहे असे न्यायालयास वाटले तर त्या व्यक्तीला तात्काळ सुटका करण्याचा आदेश न्यायालय देते. बंदी प्रत्यक्षीकरण या अर्जाच्या तरतूदीमुळे कोणत्याही व्यक्तीला सरकार अगर संस्था बेकायदेशीररीत्या अटकेत ठेवू शकत नाही.

२) परमादेश (Mandamus) :

मॅंडमस या लॅटिन शब्दाचा अर्थ असा की, आम्ही आदेश देतो की, We Command असा होतो. या आदेशान्वये कोणत्याही व्यक्तीला किंवा संस्थेला तिचे कर्तव्यपालन करण्याची आज्ञा दिली जाते. शासन एखादी व्यक्ती अगर संस्था आपल्या कर्तव्याचे पालन करीत नसेल यामुळे एखादया व्यक्तीवर अन्याय झालेला असेल तर या अन्यायाचे निवारण करण्याकरिता त्या व्यक्तीने असा अर्ज उच्च किंवा सर्वोच्च न्यायालयाकडे करावयाचा असतो. अर्ज न्यायालयाने मान्य केल्यास तो अन्याय त्वरीत नाहीसा करावा अशी आज्ञा न्यायालय व्यक्तीस किंवा संस्थेस अथवा शासनाला देते. अशी आज्ञा द्यावी किंवा नाही हे ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयालाच आहे. उदा. 'फॅक्टरी ॲक्ट कायदानुसार मजुराला नुकसान भरपाई द्यावी लागते. ही भरपाई देण्याचे मालक टाळाटाळ करीत असेल तर परमादेशाचा अर्ज करता येतो व न्यायालयाने हा अर्ज मान्य केला तर मजुराला नुकसान भरपाई द्यावी अशी आज्ञा न्यायालय देते.

३) अधिकार पृच्छा (Quo Warranto) :

कोणतेही सार्वजनिक अगर शासकीय पद पात्रता नसताना कोणतीही व्यक्ती हे पद भुषवित असेल तर त्या व्यक्तीच्या पदग्रहण करणविषयीची पृच्छा करण्याचा अधिकार व्यक्तीला आहे. पण अशा वेळी अर्जदाराने दोन अटी पूर्ण करणे आवश्यक आहे. त्या पदाबाबत वाद सुरू आहे त्या पदशी त्या व्यक्तीचे

हितसंबंध गुंतलेले असावेत व ते पद कायम स्वरुपाचे असावे हे पद प्राप्त करणाऱ्या व्यक्ती कोणाच्याही इच्छेने काढून टाकता येणारे नसावे. न्यायालयाने अर्ज मंजूर केल्यास बेकायदेशीरपणे पद धारण करणाऱ्या व्यक्तीस हे पद सोडण्याची आज्ञा न्यायालय करते. यालाच अधिकार पृच्छा Write of Quo Warranto असे म्हणतात.

४) प्रतिषेध (Prohibition) :

हा अर्ज व्यक्ती सर्वोच्च न्यायालयाकडे अथवा उच्च न्यायालयाकडे करू शकते. हा अर्ज मान्य झाल्यास सर्वोच्च न्यायालय किंवा उच्च न्यायालय कनिष्ठ न्यायालयाकडे प्रतिषेध लेख Writ of Prohibition देत असते. कनिष्ठ न्यायालयास त्याच्या अधिकार कक्षेच्या बाहेर असलेल्या खटल्याचे कामकाज थांबविण्याचा आदेश देते. या प्रतिषेध लेखाचा उद्देश कनिष्ठ न्यायालयांना त्याच्या अधिकार कक्षेपुरतेच मर्यादित ठेवण्याचा असतो. त्यामुळे न्यायाधीशांना आपल्या अधिकार क्षेत्रातच कार्य करावे लागते.

५) उत्प्रेक्षण (Certiorari) :

कनिष्ठ न्यायालयाकडे चालणारा खटला वरिष्ठ न्यायालयाने चालवावा अशी विनंती करणारा अर्ज याला उत्प्रेक्षण असे म्हणतात. असा अर्ज वरिष्ठ न्यायालयात मान्य झाला तर ते न्यायालय कनिष्ठ न्यायालयाला संबंधित कागदपत्रे (त्या खटल्याची) सादर करण्याची आज्ञा देते. कनिष्ठ न्यायालय एखादा खटला चालविण्यास असमर्थ आहे असे वरिष्ठ न्यायालयाला आढळून आल्यास न्यायदान कार्य योग्य व जलद गतीने व्हावे अशा दृष्टीने आदेश वरिष्ठ न्यायालय देते. प्रतिषेध अर्ज प्रतिबंद स्वरुपाचा तर उत्प्रेक्षण अर्ज खालच्या कोर्टातील खटला वरिष्ठ न्यायालयात चालवावा या संबंधीचा असतो.

मूल्यमापन :

भारतीय राजकीय लोकशाहीबरोबर मूलभूत अधिकारांनी सामाजिक लोकशाही स्थापन करण्याचा प्रयत्न केलेला आहे. राज्यघटनेतील मूलभूत अधिकारावर अनेक राजकीय विचारवंतानी टिका केलेल्या आहेत. पायली या विचारवंताने घटनेतील मूलभूत अधिकार नाममात्र आहेत. वास्तविक ज्या हक्कांना या यादीत स्थान मिळायला हवे होते त्यांना त्यात स्थान दिलेले नाही. उदा. काम मिळविण्याचा अधिकार, बेकार भत्ता, आरोग्य सुविधाचा अधिकार इत्यादी बाबींचा समावेश यात नाही. आणीबाणीच्या काळात अगर संकटकालीन परिस्थितीत मूलभूत हक्क स्थगित होतात. या विरोधात न्यायालयात जाता येत नाही. म्हणजेच मूलभूत हक्क एका हाताने दिले आणि दुसऱ्या हाताने काढून घेतले आहेत. नागरिकांच्या मूलभूत हक्कावर इतकी बंधने का? काही अभ्यासकांच्या मते राज्यघटनेतील या प्रकरणाला 'मूलभूत अधिकाराच्या मर्यादा' हेच शीर्षक द्यायला हवे होते. मूलभूत हक्काशी संबंधीत कलमाची भाषा कठीण आहे. भारत हे संघराज्य असले तरी त्याचा आत्मा एकात्म स्वरुपाचा आहे. सार्वजनिक हिताकरिता मूलभूत हक्कावर निर्बंध योग्यच आहेत.

२.२.३ राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे (नीतीनिर्देशांक तत्त्वे) (The Directive Principles of State Policy)

प्रस्तावना :

राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे ही भारतीय राज्यघटनेचे आगळे वैशिष्ट्य असून भारतीय राज्यघटनेच्या ४ थ्या विभागात याचे विवेचन करण्यात आलेले आहे. अशा प्रकारची तत्त्वे प्राचीन स्पॅनीश राज्यघटनेमध्ये ग्रंथित केली होती. आयर्लंडच्या राज्यघटनेमध्ये नीतीनिर्देशांक तत्त्वांचा समावेश आढळतो. सीडने आणि वेब या राजकीय विचारवंतांचा फार मोठा प्रभाव नीतीनिर्देशांक तत्त्वांच्या भागावर पडला आहे. असे सय अयव्हर जेनिंग यांनी व्यक्त केले आहे. डॉ. एम्. व्ही. पायलीच्या मते युनोच्या मानवी अधिकारपत्र आणि संयुक्त राष्ट्रसंघाच्या घोषणापत्राचा प्रभाव या नीतीनिर्देशांक तत्त्वांच्यावर पडला आहे. ज्या वेळेला भारतीय राज्यघटनेच्या निर्मितीचे कार्य सुरु होते त्यावेळेस युनोमध्ये मानवी अधिकारपत्रावर विचारविनिमय सुरु होतो. या तत्त्वांच्यावर विदेशी विचारांपेक्षा ग्रामपंचायत, कुटीर उद्योग, नशाबंदी, गोवधबंदी इत्यादी विचारांचा व आदर्शांचाच प्रामुख्याने प्रभाव पडलेला दिसतो.

भारतीय राज्यघटनेच्या चौथ्या विभागात कलम ३६ ते ५१ मध्ये राज्याच्या धोरणासंबंधीची मार्गदर्शक तत्त्वे स्पष्ट केलेली आहेत. राज्याचे धोरण आणि योजना यांना मार्गदर्शन करण्याकरिता राज्यकारभार करणाऱ्यांना अधिक चांगल्या प्रकारचा मार्ग दाखविण्यासाठी ही तत्त्वे उपयुक्त ठरतात म्हणून त्यांना नीतीनिर्देशांक तत्त्वे असेही संबोधले जाते. देशाची सर्वांगीण प्रगती घडवून आणण्यासाठी राज्याचे धोरण आदर्शक पाहिजेत त्या करिता मार्गदर्शक तत्त्वांचा हेतू स्पष्ट करण्यात आलेला आहे. आर्थिक, सामाजिक आणि राजकीय क्षेत्रात नागरिकांचा दर्जा वाढविण्यासाठी राज्यकर्त्यांसमोर निश्चित अशी ध्येयधोरणे असावी लागतात. तेव्हा त्यांना त्या संबंधी मार्गदर्शन करण्याकरिता नीतीनिर्देशांक तत्त्वे अत्यंत महत्त्वाची ठरतात. तत्त्वांचे पालन करण्याची जबाबदारी राज्यांवर राहते. आयरिश राज्यघटना यावरून भारतीय घटना निर्मात्यांनी या मार्गदर्शक तत्त्वांचा स्वीकार केलेला आहे.

भारतीय राज्यघटनेत धोरण निर्देशक तत्त्वांचे वर्गीकरण दिलेले नाही. पण आर्थिक, सामाजिक, राजकीय, शैक्षणिक आणि परराष्ट्र संबंध विषयक अशा स्वरूपाची ही मार्गदर्शक तत्त्वे असल्याने त्यांचे विश्लेषण पुढील प्रमाणे -

अ) आर्थिक तत्त्वे (Economic Principles) :

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ३९, ४१, ४२, ४३, ४३ (क), ४८, ४८ (क) मध्ये आर्थिक स्वरूपातील मार्गदर्शक तत्त्वांचा समावेश करण्यात आलेला आहे. राज्य हे पुढील गोष्टी साध्य करण्याच्या दृष्टीने आपले धोरण ठरवील.

१) प्रत्येक भारतीय नागरिकाला (स्त्री पुरुष असा भेदभाव न करता) उपजीवीकेची साधने प्राप्त होतील अशी व्यवस्था करणे.

- २) ४४ व्या घटना दुरुस्तीने व्यक्ती व्यक्तीमधील तसेच वेगवेगळ्या क्षेत्रात राहणाऱ्या आणि व्यवसाय करणाऱ्या लोकसमुहातील उत्पन्नाच्याबाबत असलेली विषमता दूर करण्याचा प्रयत्न राज्य करेल तसेच दर्जा, सुविधा आणि संधीची विषमता नष्ट करण्याचा प्रयत्न केला जाईल.
- ३) समाजहिताला बाधक असलेल्या अर्थव्यवस्थेचे उच्चाटन करून उत्पन्नाची साधने व संपत्ती यांचे केंद्रीकरण होणार नाही अशी अर्थव्यवस्था निर्माण करणे.
- ४) प्रत्येक स्त्री-पुरुषाला समान कामासाठी समान वेतन किंवा मोबदला देण्यात येईल.
- ५) समाजातील भौतिक साधनांची विभागणी अशा पद्धतीने व्हावी की, ज्यामुळे सर्वांचे जास्तीत जास्त कल्याण व्हावे.
- ६) मजुरी करणारा पुरुष अगर स्त्री यांचे आरोग्य आणि शक्ती तसेच लहान बालकांचे कोमल शरीर यांच्यावर कोणताही वाईट परिणाम होईल असे मेहनतीचे काम करण्यास त्यांना भाग पाडू नये.
- ७) अल्पवयीन बालकांचे नैतिक अधःपतन व आर्थिक शोषण होईल अशी कामे त्यांच्यावर लादू नयेत.
- ८) कलम ४१ नुसार सर्व नागरिकांना पुरेसे काम, शिक्षण मिळावायस हवे. आजारपण, म्हातारपण, बेकारी, दौर्बल्य आले असल्यास त्यांना सामाजिक मदत मिळेल अशी व्यवस्था निर्माण करण्यात यावी.
- ९) कलम ४२ नुसार राज्यातील नागरिकांना पुरेसे वेतन मिळावे स्वतःची उपजिवीका मागेल इतकेच वेतन नसावे. कायद्याच्या बाबतीत न्याय आणि माणुसकीचे वातावरण रहावे या करिता स्त्रीयांना प्रसुतीच्यावेळी योग्य ते सहाय्य सरकारकडून मिळेल अशी व्यवस्था करावी.
- १०) कलम ४३ नुसार राज्याच्या कायद्याद्वारे अगर आर्थिक रचनेनुसार शेती, उद्योगधंदे व इतर क्षेत्रातील कामगारांना काम व निर्वाह वेतन मिळवून देणे जेणेकरून त्यांना सुखासमाधानाने राहता येईल तसेच त्याचा सामाजिक, सांस्कृतिक विकास होईल. तसेच ग्रामीण भागात वैयक्तिक, सहकारी तत्वावर कुटिरोद्योगांचे संवर्धन करण्यासाठी सरकार प्रयत्न करेल.
- ११) कलम ४३ (क) नुसार उद्योगधंद्यांच्या व्यवस्थापनात कामगारांना सहभागी होता यावे करिता राज्य योग्य ते कायदे करेल व योग्य त्या उपाययोजना करेल.
- १२) कलम ४८ नुसार आधुनिक व शास्त्रीय पद्धतीने शेती, पशुसंवर्धन याची योग्य व्यवस्था करण्याच्या दृष्टीने राज्य प्रयत्न करेल, चांगली जनावरे दुभत्या गाई यांचे जतन करून त्यांच्यात सुधारणा करणे, त्यांच्या कत्तली होणार नाहीत याची दक्षता घेण्यासाठी सरकार सर्वतोपरी उपाय योजना करेल.
- १३) कलम ४८ (क) नुसार देशाचे पर्यावरण सुरक्षित ठेवून त्यात सुधारणा करणे जंगली वन्य पशुपक्षी यांचे संरक्षण करणे या संदर्भात शासन प्रयत्न करेल.

ब) सामाजिक तत्त्वे (Social Principles) :

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ४५, ४६, ४७ व ४९ या कलमात स्पष्ट करण्यात आलेली आहे.

- १) कलम ४५ नुसार तरतूदीनुसार मुलामुलींना निःशुल्क व सक्तीचे (अनिवार्य) शिक्षण - राज्यघटना अंमलात आल्यानंतर दहा वर्षांच्या आत सरकार १४ वर्षांखालील मुलामुलींना मोफत व सक्तीचे शिक्षण देण्याची योजना अंमलात आणण्याचा प्रयत्न करेल.
- २) कलम ४६ नुसार दुर्बल लोकांचे आणि विशेषतः मागासलेल्या जाती व जमातींच्या शैक्षणिक व आर्थिक हितसंबंध सुरक्षित ठेऊन त्यांची उन्नती होईल अशी योजना सरकारने करावी. त्याच्यावर कोणत्याही प्रकारचा अन्याय आणि शोषण होणार नाही याची दक्षता राज्याने घ्यावी.
- ३) कलम ४७ नुसार राज्यातील लोकांना सकस आहार पुरवून त्यांच्या आरोग्याचा दर्जा उंचावणे आणि सार्वजनिक आरोग्य, राहणीमान सुधारणे लोकांच्या आर्थिक हितसंबंधाची राज्याकडून काळजी घेतली जाईल. सर्व प्रकारच्या शोषणापासून, अन्यायापासून त्यांना सरकार संरक्षण देईल. प्रकृतीला घातक अशा उत्तेजक पेयांवर बंदी घालण्यात येईल.
- ४) कलम ४९ नुसार भारतीय संसदेने केलेल्या कायद्याने राष्ट्रीय ऐतिहासिक महत्त्वाच्या स्थळांचे, कलाकृतींचे, स्मारकांचे, वस्तूंचे नुकसान, मोडतोड, नाश, विटंबना, स्थलांतर, विल्हेवाट अगर निर्यात यापासून संरक्षण करण्याचे आद्य कर्तव्य सरकारचे राहिल.

क) राजकीय तत्त्वे (Political Principles) :

केंद्र सरकार आणि घटकराज्य सरकारांनी राज्यकारभार संदर्भात कोणती धोरणे स्वीकारावीत या बाबतचे स्पष्टीकरण या राजकीय तत्त्वांमध्ये केले आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ४० व ५० मध्ये नीतीनिर्देशांक तत्त्वातील राजकीय तत्त्वाचा उल्लेख करण्यात आलेला आहे.

- १) भारतीय राज्यघटनेच्या ४० व्या कलमानुसार राज्यसरकार ग्रामपंचायती स्थापन करेल. त्यांना राज्याचा घटक म्हणून काम करण्यास आवश्यक ती सत्ता व अधिकार देईल. या ग्रामपंचायतीद्वारे लोकांना प्रशासनाचे शिक्षण मिळेल. स्वतःच्या गैरसोयी लोक स्वतःच दूर करू शकतील.
- २) ब्रिटिशकाळात वेगवेगळ्या जमातीसाठी वेगवेगळे कायदे होते. त्यामुळे लोकांच्यात राष्ट्रीय ऐक्य वाढीस लागले नाही. अशी विषमता नष्ट व्हावी या उद्देशाने घटनेच्या ४४ व्या कलमानुसार भारतातील सर्व नागरिकाना एकच सामाजिक कायदा (Uniform Civil Code) लागू होईल त्या दृष्टीने राज्य प्रयत्न करेल.
- ३) ब्रिटिश काळात जिल्हाधीश हा जिल्हान्यायाधीश म्हणून कार्य करित होता. न्यायविभाग हा शासनविभागापासून स्वतंत्र नव्हता असे सतेचे केंद्रीकरण अनिष्ट स्वरूपाचे होते. राज्य कारभारातील

न्याय व अंमलबजावणी खात्यांची फारकत करण्याची योजना राज्य करील असे राज्य घटनेच्या ५० व्या कलमात स्पष्ट केले आहे.

ड) न्यायालयीन तत्त्वे (Judicial Principles) :

भारतीय राज्यघटनेच्या ३९ (क) आणि ४ व्या कलमात न्यायालयीन तत्त्वे स्पष्ट करण्यात आलेली आहेत. ३९ व्या कलमानुसार प्रत्येक नागरिकाला समान न्याय मोफत कायदेविषयक सल्ला मिळविण्यासाठी कायदेकरणारी व राबविणारी यंत्रणेने न्याय दिला पाहिजे. दुर्बल घटकाना न्यायापासून वंचित ठेवले जाणार नाही याची दक्षता राज्याने घेतली पाहिजे. कायदेविषयक मोफत सल्ला नागरिकांना राज्याने उपलब्ध करून दिला पाहिजे.

इ) आंतरराष्ट्रीय तत्त्वे किंवा परराष्ट्र संबंध विषयक तत्त्वे (Principles Regarding International Relations) :

भारतीय राज्यघटनेच्या ५२ व्या कलमात परराष्ट्रीय संबंध, आंतरराष्ट्रीय शांतता आणि सुरक्षितता या संबंधीची मार्गदर्शक तत्त्वे दिलेली आहेत. या तत्त्वांचे स्पष्टीकरण पुढील प्रमाणे.

- १) शासनाने असे परराष्ट्र धोरण स्वीकारावे की, ज्याद्वारे जागतिक शांतता, सुरक्षितता आणि सुव्यवस्था कायम राहिल.
- २) आंतरराष्ट्रीय संघर्ष वाद विवाद लवादामार्फत मिटविण्यास प्रोत्साहन द्यावे अन्यथा ते परस्पर सामंजस्याने सोडविण्यासाठी शासनाने प्रयत्न करावा.
- ३) सर्व राष्ट्रांनी परस्परांशी न्यायाने वागावे प्रत्येकाने परस्पराविषयी आदर बाळगावा सन्माननीय संबंध प्रस्थापित करण्याचा शासनाने प्रयत्न करावा.
- ४) आंतरराष्ट्रीय व्यवहार आणि संबंध ठेवताना वागताना आंतरराष्ट्रीय कायदा आणि करारनाम्यातील जबाबदारी या प्रती शासनाने आदरभाव वाढविण्याचा प्रयत्न करावा.

२.२.४ मार्गदर्शक तत्त्वांच्या अंमलबजावणीमधील समस्या अगर अडथळे (टिकात्मक मूल्यमापन) आक्षेप आणि महत्त्व :

राज्यघटनेतील मार्गदर्शक तत्त्वांची तरतूद ही निरर्थक आहे. कारण लिखित राज्यघटनेत कायद्याचे स्वरूप नसलेला एखादा भाग घालणे व तिचे पालन किंवा अंमलबजावणीची व्यवस्था नसणे हे तर्क संगत नाही. मार्गदर्शक तत्त्वे म्हणजे केवळ घोषणा आहेत. अशी टिका या निर्देशांक तत्त्वाच्यावर होण्याचे मुख्य कारण म्हणजे त्यांची योग्य अंमलबजावणी नाही. म्हणजेच एखादया राज्यकर्त्याने एखादया निर्देशक तत्त्वाचा पाठपुरावा केला नाही म्हणून नागरिक न्यायालयाकडे दाद मागू शकत नाही. मार्गदर्शक तत्त्वे ही अवास्तव आहेत. कोणत्याही राजकीय पक्षाला ही तत्त्वे राबविता यावीत असा संविधानाचा हेतू असल्याने या तत्त्वांना काटेकोर स्वरूप देण्याचे टाळले आहे.

प्रा. के.टी. शहांच्या मते मार्गदर्शक तत्त्वे म्हणजे बँकेच्या सोयीनुसार वटवता येईल असा चेक आहे. हे स्पष्ट करताना ते म्हणतात. या तत्त्वाची अंमलबजावणी करण्यासाठी कोणतीही कालमर्यादा घालण्यात आलेली नाही. सर आयव्हर जेनिग्जच्या मते लिखित संविधानात ही तत्त्वे असू शकत नाहीत आणि आपल्या संविधानातील या तत्त्वाचे वर्गीकरण शास्त्रशुद्ध स्वरूपात केलेले नाही. न्यायमूर्ती छागला मार्गदर्शक तत्त्वाचे पूर्णपणे पालन झाले तर भारत हा देश पृथ्वीवरील स्वर्ग होईल. भारतीय संविधानाचे ते एक स्वप्न होते. म्हणून त्याचा त्याग करता येणार नाही. भारतीय जनतेच्या आशा आकांक्षा सफल करावयाच्या असतील तर या मार्गदर्शक तत्त्वांचे पालन होणे आवश्यक आहे.

मार्गदर्शक तत्त्वे समाजवादी सिद्धांताच्या आधारावर निर्माण करण्यात आली आहेत. त्यात सामाजिक, आर्थिक, राजकीय स्वातंत्र्य प्रस्थापित करण्याचा प्रयत्न केला आहे. संविधानाने आंतरराष्ट्रीय सहकार्य आणि सद्भावना उत्पन्न करण्याचे आदेश दिला आहे. अशा प्रकारे ही तत्त्वे कल्याणकारी स्वरूपाची असून त्याचे प्रामाणिकपणे पालन केल्यास भारत हा जगामध्ये आदर्श राज्य निर्माण होऊ शकेल. पंडित नेहरूंच्या मते या तत्त्वांचे समर्थन करताना स्पष्ट केले आहे की, भारतीय जनतेचे दारिद्र्य, अज्ञान, बेकारी इत्यादी गोष्टी नष्ट करण्यासाठी आणि त्याचे जीवन सुखी, समाधानी करण्यासाठी मार्गदर्शक तत्त्वे आवश्यक आणि उपयुक्त आहे. ऑस्टीनच्या मते- भारतात सामाजिक क्रांती घडवून आणण्याचे उद्दिष्ट साध्य करण्यासाठी संविधानात मार्गदर्शक तत्त्वांचा समावेश केलेला आहे. सेटलवाड एम्. सी. यांच्या मते राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे स्पष्ट व विस्तृत स्वरूपाची असून न्याय, समता आणि बंधुता प्रदान करणे हे त्यांचे उद्दिष्ट आहे. या तत्त्वांद्वारे कोणत्याही स्वरूपाची कायदेशीर रचना किंवा संविधानात्मक उपाययोजनेची व्यवस्था केलेली नाही. तरीसुद्धा ही तत्त्वे न्यायलयाकरिता दीपस्तंभासारखी आहेत.

देशातील अनेक प्रश्न सोडविणे आवश्यक असून दारिद्र्य, बेकारी, भ्रष्टाचार, लाचलुचपत इत्यादी प्रश्नाची सोडवणूक करण्यासाठी राज्याला ही मार्गदर्शक तत्त्वे आवश्यक व उपयुक्त ठरणार आहेत. ४२ व्या घटनादुरुस्तीने आता पर्यंत मार्गदर्शक तत्त्वांना कायदेशीर मान्यता प्राप्त झालेली आहे. त्यामुळे ती सरकारवर बंधनकारक ठरली गेली आहेत. सार्वत्रिक निवडणूक झाल्यानंतर राज्यकर्त्यांनी मार्गदर्शक तत्त्वांची अंमलबजावणी जाणीवपूर्वक करावयास हवी. जाहिरनाम्यात जी मार्गदर्शक तत्त्वे नमूद केली जातात ती तत्त्वे प्रत्यक्षात आणणे राज्यकर्त्यांचे कर्तव्य ठरते. मार्गदर्शक तत्त्वांची अंमलबजावणी राज्यकर्त्यांवर अवलंबून असते तशी जबाबदारी जनतेवरसुद्धा असते. राज्याने सुरू केलेल्या विकास कार्यक्रमांना योजनांना जनतेचा पाठींबा आवश्यक असतो. लोकमताच्या पाठींब्यावरच नीतीनिर्देशांक तत्त्वांची अंमलबजावणी होत असते. न्यायाधीश मार्गदर्शक तत्त्वाचा आधार घेऊन विविध खटल्याचा निकाल देतात. त्यादृष्टीनेही मार्गदर्शक तत्त्वांचे महत्त्व आहे.

मूलभूत अधिकार आणि मार्गदर्शक तत्त्वे यातील फरक :

प्रस्तावना :

मूलभूत अधिकार आणि नीतीनिर्देशांक तत्त्वांचा उद्देश नागरिकांचे जीवन संपत्ती आणि स्वातंत्र्य सुरक्षित ठेवणे इतकाच आहे. दोन्ही तत्त्वांचे अंतिम ध्येय नागरिकांचे जीवन सुखी आणि समाधानी करणे आहे. या दोहोत पुढील प्रकारची भिन्नता आढळते.

- १) मूलभूत अधिकार हे निषेधात्मक Prohibitive स्वरूपाचे आहेत तर नीतीनिर्देशांक तत्त्वे Directive स्वरूपाचे आहेत. सरकारने अमुक गोष्टी कराव्यात असे निर्देशन नैतिक तत्त्वे करतात तर अमुक एक गोष्ट करू नये हे सांगणे हाच मूलभूत अधिकाराचा उद्देश असतो. म्हणून अॅलन ग्लॅंडहील हा विचारवंत म्हणतो की, मूलभूत अधिकार निषेधात्मक आहेत ते सरकारला विशिष्ट कार्य करण्यापासून रोखतात तर निर्देशांकतत्त्वे सकारात्मक आदेश आहे ते सरकारला विशिष्ट कार्य करण्याचे आदेश देतात.
- २) मूलभूत अधिकारांना न्यायालयाचे संरक्षण आहे पण नीतीनिर्देशांकाना न्यायालयीन संरक्षण नाही. एखाद्या व्यक्तीने, संस्थेने अगर सरकारने व्यक्तीच्या मूलभूत अधिकारावर अतिक्रमण केले तर त्या अन्यायाविरुद्ध न्यायालयाकडे दाद मागण्याचा अधिकार प्रत्येक नागरिकाला आहे. त्याकरिता घटनात्मक उपाय योजनेचा अधिकार व्यक्तीला मिळाला आहे. परंतू नीतीनिर्देशांक तत्त्वांना न्यायालयीन संरक्षण नाही याचा अर्थ असा की, सरकारने नीतीनिर्देशांक तत्त्वाचे पालन नाही केले तर त्या कृतीविरुद्ध सर्वोच्च न्यायालयाकडे दाद मागता येते.
- ३) मूलभूत अधिकार विशिष्ट परिस्थितीत मर्यादित, निलंबित अथवा स्थगित होऊ शकतात पण नीतीनिर्देशांक तत्त्वांना ही अटक लागू पडत नाही.
- ४) मूलभूत अधिकार आणि नीतीनिर्देशांक तत्त्वे परस्परपुरक आहेत. कारण मूलभूत अधिकाराद्वारे व्यक्तिगत कल्याणाचा तर नीतीनिर्देशांक तत्त्वाद्वारे कल्याणकारी राज्याचा विचार केला जातो. म्हणून मूलभूत अधिकार आणि नीतीनिर्देशांक एकमेकापासून विभक्त करणे अशक्य आहे.
- ५) मूलभूत अधिकारांचे क्षेत्र मर्यादित आहे. नीतीनिर्देशांक तत्त्वे ही जास्त व्यापक स्वरूपाची आहेत. यामध्ये आर्थिक, सामाजिक, राजकीय, आंतरराष्ट्रीय समावेश होतो.
- ६) मूलभूत अधिकाराचा वस्तूविषय व्यक्ती आहे तर नीतीनिर्देशांकतत्त्वाचा विषय राज्य आहे. राज्याने कल्याणकारी राज्याचे स्वरूप प्राप्त करण्यासाठी कोणती कार्ये करावी याची माहिती नीतीनिर्देशांक तत्त्वे देतात.

२.२.५ मूलभूत कर्तव्ये (Fundamental Duties) :

प्रस्तावना :

भारताच्या मूळ राज्यघटनेत कर्तव्याचा समावेश नव्हता. कर्तव्यपूर्ती शिवाय अधिकार प्राप्त होऊ शकत नाहीत. कर्तव्ये आणि अधिकार ही एकाच नाण्याची दोन बाजू आहेत. कर्तव्याशिवाय अधिकार म्हणजे अराजकता होय, आणि अधिकाराशिवाय कर्तव्ये म्हणजे गुलामगिरी होय नागरिकांना कर्तव्याची जाणीव नसल्यास लोकशाही यशस्वी होऊ शकत नाही. आपल्या देशात कर्तव्याचा स्वतंत्रपणे उल्लेख राज्यघटनेमध्ये केलेला नव्हता. अधिकाराच्या अनुषंगाने व्यक्तीला कर्तव्ये पार पाडावीच लागतात. चीन, पोलंड, झेकोस्लाव्हाकिया, रशिया अशा साम्यवादी देशांच्या राज्यघटनेत उल्लेख करण्यात आलेला आहे. याची प्रेरणा घेऊन भारतीय राज्यघटनेमध्ये याचा समावेश १९७६ साली ४२ वी घटना दुरुस्तीने करण्यात आला. नागरिकांनी कसे आचरण करावे, अधिकाराच्या पुर्ततेसाठी आपल्यावर काही जबाबदाऱ्या असतात याची स्पष्ट जाणीव करून देण्याकरिता कर्तव्यांचा समावेश राज्यघटनेमध्ये करण्यात आला. ४२ व्या घटना दुरुस्तीने सांगितलेली मूलभूत कर्तव्ये ही कोणत्याही राजकीय पक्षाशी संबंधित नाहीत. भारतीय विकासासाठी नागरिकांच्यामध्ये एकता, एकात्मता आणि सहकार्याची भावना वाढीस लागावी यासाठी ही मूलभूत कर्तव्ये राज्यघटनेमध्ये सामविष्ट करण्यात आलेली आहेत. या मूलभूत कर्तव्याची अंमलबजावणी भारतात ३ जानेवारी १९७७ पासून सुरु झाली.

मूलभूत कर्तव्ये :

भारताने एकेरी स्वरूपाचे नागरिकत्व स्वीकारले आहे. भारतीय नागरिकाला घटक राज्याचे नागरीकत्व नाही. बेचाळीसावी घटना दुरुस्ती १९७६ साली होऊन भारतीय राज्यघटनेत मूलभूत कर्तव्याचा समावेश करण्यात आला आहे. राज्यघटनेच्या प्रकरण ४ क मधील ५१ क या कलमांमध्ये पूर्वी दहा सध्या अकरा मूलभूत कर्तव्याचा समावेश करण्यात आलेला आहे. ती पुढीलप्रमाणे -

- १) राज्यघटना, राष्ट्रध्वज आणि राष्ट्रगीत यांचा आदर राखणे.
- २) राष्ट्रीय स्वातंत्र्य लढ्यात ज्या उदात्त आदर्शांमुळे प्रेरक ठरलेल्या आदर्शांची जोपासना आणि अनुकरण करणे.
- ३) भारताची सार्वभौमत्व, एकता व एकात्मता यांचा सन्मान करून त्यांचे संरक्षण करणे.
- ४) देशाचे संरक्षण करणे आणि आवाहन केले जाताच त्याला प्रतिसाद देऊन राष्ट्राची सेवा करणे.
- ५) धार्मिक, भाषिक प्रादेशिक किंवा वर्गीय भेदाच्या पलीकडे जाऊन अखील भारतीय जनतेच्या ऐक्याची, बंधुत्वाची भावना वाढीस लावणे तसेच स्त्रीयांच्या प्रतिष्ठेला बाधा आणणाऱ्या प्रथा मोडून काढणे.
- ६) आपल्या देशाची एकात्म संस्कृती आणि गौरवशाली परंपरेचे रक्षण करणे.

- ७) जंगले, सरोवरे, नद्या, वन्यपशू या नैसर्गिक साधन संपत्तीचे संरक्षण आणि संवर्धन करून सजीव प्राण्याबाबत भूतदया दाखविणे.
- ८) वैज्ञानिक दृष्टीकोन, मानवतावाद, ज्ञानार्जन आणि प्रगतीच्या भावनेचा विकास करणे.
- ९) सार्वजनिक संपत्तीचे संरक्षण करणे आणि हिंसाचाराचा निग्रहपूर्वक त्याग करणे.
- १०) व्यक्तिगत आणि सामुदायिक उत्कर्षाकडे वाटचाल करणे जेणेकरून राष्ट्राची प्रगती उत्तरोत्तर वाढेल असाच प्रयत्न करणे.
- ११) मातापित्याने किंवा पालकाने सहा ते चौदा वर्षांदरम्यानचे आपले अपत्य किंवा यथास्थिती पाल्य याला शिक्षणाच्या संधी देणे.

टिकात्मक मूल्यमापन :

- १) राज्यकारभार कसा चालवावा याची माहिती राज्यघटनेत स्पष्ट केली आहे. त्या करिताच वेळोवेळी कायदे तयार केले जातात. त्या कायदयामार्फतच नागरिकांच्या वर्तणुकीचे नियंत्रण होते. अशावेळी कर्तव्याचा घटनेत समावेश करून राज्यघटनेचा आशय आणि स्वरूप याचे विषयी दुराग्रह निर्माण करणे योग्य नाही.
- २) मूलभूत कर्तव्ये ही मोघम स्वरूपाची आहेत. त्याचा भंग झाला हे निश्चितपणे ठरविण्याचे मोजमाप उपलब्ध नाही. त्यामुळे शासन कर्त्याकडून त्याचा दुरुपयोग होण्याची शक्यता असते. ज्या कर्तव्याची अंमलबजावणी करता येत नाही अशा मोघम, अस्पष्ट कर्तव्याचा घटनेत समावेश झाल्याने राज्यकर्त्यांना आपल्या विरोधकांचा छळ करण्यासाठी एक नवीन अस्त्र उपलब्ध करून दिल्याची टीका करण्यात येते.
- ३) भारतीय राज्यघटनेत समाविष्ट केलेली मूलभूत कर्तव्याची यादी अपूर्ण वाटते कारण मतदानाचा हक्क बजाविणे, नागरिकांना सौनिकी शिक्षण देणे अशी आणखी काही कर्तव्ये समाविष्ट करणे आवश्यक वाटते.
- ४) मूलभूत कर्तव्याच्या यादीतील काही कर्तव्ये राज्याच्या धोरणाच्या मार्गदर्शक तत्वात सांगितलेली आहेत त्यामुळे पुन्हा त्या कर्तव्यांचा वेगळा उल्लेख करण्याची गरज नव्हती.
- ५) आणबाणीच्या काळात मूलभूत अधिकार स्थगीत होतात पण मूलभूत कर्तव्ये स्थगीत होतात की नाही या बाबत स्पष्ट उल्लेख आढळत नाही. मूलभूत कर्तव्याचे पालन योग्य प्रकारे झालेले दिसत नाही. वास्तविक प्रत्येक नागरिकाने स्वतःच्या विकासाबरोबरच समाजाचा सर्वांगीण विकास साधला पाहिजे. समाजाच्या संरक्षणासाठी, संवर्धनासाठी मूलभूत कर्तव्यांचे पालन होणे आवश्यक आहे.

२.३ सारांश :

- १) भारतीय राज्यघटनेचे तात्विक अधिष्ठान या घटकात आपण - राज्यघटनेची उद्देशपत्रिका, मूलभूत हक्क, मूलभूत कर्तव्ये, मार्गदर्शक तत्वे, मार्गदर्शक तत्वाच्या मार्गातील अडथळे यांचा विचार केला.
- २) उद्देशपत्रिकेत नागरिकांना हक्काची व स्वातंत्र्याची हमी घटनेने दिली असून, ही घटना लोकांनी स्वेच्छेने स्वीकारली आहे. या उद्देशपत्रिकेतून भारत हे कशाप्रकारचे लोकशाही राष्ट्र आहे, हे स्पष्ट होते.
- ३) 'मूलभूत हक्क' हे घटनेचे महत्वपूर्ण वैशिष्ट्ये आहे. घटनेने प्रत्येक नागरिकास - समतेचा हक्क, स्वातंत्र्याचा हक्क, पिळवणूकीविरुद्धचा हक्क, धार्मिक स्वातंत्र्याचा हक्क, शैक्षणिक व सांस्कृतिक हक्क, घटनात्मक उपाययोजनेचा हक्क हे हक्क बहाल केले आहेत. या अधिकाराचे रक्षण करण्याची जबाबदारी न्यायालयाकडे सोपविली गेली आहे.
- ४) कोणती कर्तव्ये याची यादी घटनेत समाविष्ट केली आहे. त्यानुसार नागरिकांने आपले योगदान द्यावे अशी अपेक्षा दिसून येते.
- ५) लोकशाही व्यवस्था यशस्वीतेसाठी घटनेत राज्यव्यवस्थेला घटनाराकरांनी मार्गदर्शक तत्वे दिली आहेत. राजकीय, सामाजिक, आर्थिक न्याय प्रस्थापित करण्यासाठी राज्याने त्यांची अंमलबजावणी करावी, अशी अपेक्षा घटनाकारांनी व्यक्त केली आहे.

घटनेत मूलभूत हक्कांना जे स्थान आहे तसेच स्थान मार्गदर्शक तत्वांना नाही त्यामुळे या तत्वांच्या अंमलबजावणीत त्रुटी दिसून येतात.

२.४ पारिभाषिक शब्द, शब्दार्थ इत्यादी :

- १) **बंदी प्रत्यक्षीकरण** : राज्यघटनेच्या तरतुदीनुसार कोणत्याही नागरिकास बोकायदेशीरपणे अटक करता येत नाही. अटक केल्यास नागरिकाला पोलिसांना न्यायालयासमोर सदेह उपस्थित करून अटकेची कारणे स्पष्ट करावी लागतात.
- २) **परमादेश** : राज्यघटनेच्या तरतुदीनुसार नागरिकांना अन्याय निवारण करण्यासाठी न्यायालयासमोर अर्ज करता येतो, या अधिकारास परमादेश असे म्हणतात.
- ३) **प्रतिषेध** : न्यायालयीन प्रक्रियेत एखादा निर्णय दिल्यास उच्च न्यायालयाकडे अर्ज करून मनाई आदेश प्राप्त करता येतो. हा अधिकार प्रतिषेध किंवा मनाई हुकूम म्हणून ओळखला जातो.
- ४) **अधिकार पृच्छा** : घटनेतील तरतुदीनुसार नागरिकास सार्वजनिक किंवा सरकारी अधिकाराविरुद्ध किंवा पदाधिकाऱ्याविरुद्ध अर्ज करून त्याच्यानियुक्तीस/अधिकारास आव्हान देता येते. हा अधिकार, अधिकार पृच्छा म्हणून ओळखला जातो.

५) उत्प्रेषण : राज्यघटनेनुसार नागरिकांना वरिष्ठ न्यायालयात खटला चालविण्यासाठी या तरतुदीनुसार अर्ज करता येतो, यास उत्प्रेषण असे संबोधले जाते.

२.५ स्वयं अध्ययनासाठी प्रश्न :

पर्यायी उत्तर निवडा

- १) १९७६ साली ----- घटनादुरुस्ती होऊन भारतीय राज्यघटनेच्या सरनाम्यात 'समाजवादी' व 'धर्मनिरपेक्ष' हे दोन शब्द नव्याने योजण्यात आले.
- अ) २५ वी ब) ४२ वी क) ७३ वी ड) ७४ वी
- २) ----- रोजी भारतीय राज्यघटनेला घटनासमितीने मंजूरी दिली.
- अ) २६ नोव्हेंबर १९४९ ब) २६ जानेवारी १९५०
- क) १५ ऑगस्ट १९४७ ड) यापैकी एकही नाही
- ३) भारतीय राज्यघटनेने राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे ----- या देशाच्या राज्यघटनेतून घेतलेली आहेत.
- अ) इंग्लंड ब) अमेरिका क) आयर्लंड ड) कॅनडा
- ४) भारतीय राज्यघटनेच्या ----- विभागात मूलभूत अधिकार स्पष्ट करण्यात आलेले आहेत.
- अ) पहिल्या ब) दुसऱ्या क) तिसऱ्या ड) सातव्या
- ५) ----- व्या कलमात भारतीय घटनेने नागरिकांना विविध प्रकारची स्वातंत्र्ये दिली आहेत.
- अ) १४ ब) १९ क) ३२ ड) ३७
- ६) नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांच्या संरक्षणासाठी भारतीय राज्यघटनेच्या ----- व्या कलमात तरतूद केलेली आहे.
- अ) १७ व्या ब) १९ व्या क) ३२ व्या ड) ३७ व्या
- ७) भारतीय राज्यघटनेच्या ----- या कलमात अकरा मूलभूत कर्तव्यांचा समावेश करण्यात आलेला आहे.
- अ) ५१ अ ब) ५१ क) ५१ क ड) ५१ ड
- ८) भारतीय राज्यघटनेच्या ----- विभागात राज्याच्या धोरणासंबंधीची मार्गदर्शक तत्त्वे देण्यात आलेली आहेत.
- अ) पहिल्या ब) दुसऱ्या क) चौथ्या ड) बाराव्या

- १) राज्यघटनेची उद्दिष्टे, ध्येये, सारांशरूपाने सांगणाऱ्या उद्देशपत्रिकेला ----- या नावाने संबोधण्यात येते.
- अ) सरनामा ब) जाहीरनामा क) हुकूमनामा ड) पंचनामा
- १०) कायद्यासमोर सर्वांना समतेने वागविले जाईल असे घटनेच्या ----- व्या कलमात म्हटले आहे.
- अ) १३ ब) १४ क) १९ ड) ३२
- ११) भारतीय राज्यघटनेच्या १७ व्या कलमाच्या आधारे ----- साली अस्पृश्यता निवारणाचा कायदा करण्यात आला.
- अ) १९४५ ब) १९५० क) १९५५ ड) १९६०
- १२) प्रतिबंधक स्थानबद्धतेचा कायदा आणि मिसा, पोटा, टाडा, पोटे, मोका यामुळे भारतीय नागरिकांच्या ----- मर्यादा पडलेली आहे.
- अ) मालमत्तेवर ब) कर्तव्यावर क) स्वातंत्र्यावर ड) यापैकी एकही नाही
- १३) पुरुष व स्त्रिया या दोघानांही समान कामासाठी समान वेतन दिले जावे हे ----- स्वरूपाचे मार्गदर्शक तत्त्व आहे.
- अ) राजकीय ब) सामाजिक क) आर्थिक ड) यापैकी एकही नाही
- १४) १९७८ साली----- व्या घटनादुरुस्तीनुसार मालमत्तेचा हक्क (संपतीचा हक्क) हा मूलभूत अधिकाराच्या यादीतून काढून टाकण्यात आलेला आहे.
- अ) ४४ व्या ब) ७३ व्या क) ८० व्या ड) ८५ व्या
- १५) राष्ट्रीय महत्त्वाची स्मारके, स्थाने वस्तू यांचे संरक्षण करणे हे मार्गदर्शक तत्त्व ----- स्वरूपाचे आहे.
- अ) आर्थिक ब) सामाजिक क) राजकीय ड) आंतरराष्ट्रीय संबंधविषयक
- १६) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम २९ व ३० मध्ये ----- हा मूलभूत अधिकार दिलेला आहे.
- अ) स्वातंत्र्याचा हक्क ब) धार्मिक स्वातंत्र्याचा हक्क
क) मालमत्तेचा हक्क ड) शैक्षणिक व सांस्कृतिक हक्क
- १७) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम २५ व कलम २६ मध्ये ----- स्वातंत्र्याचा अधिकार नागरिकांना दिलेला आहे.
- अ) मालमत्तेचा ब) राजकीय क) धार्मिक ड) शैक्षणिक

१८) नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांच्या संरक्षणासाठी घटनात्मक उपाय योजनेचा हा अधिकार भारतीय राज्यघटनेच्या----- व्या कलमात तरतूद केली आहे.

अ) ३२ व्या ब) ३३ व्या क) ३४ व्या ड) ३५ व्या

उत्तरे : १ - ब, २ - अ, ३ - क, ४ - क, ५ - ब, ६ - क, ७ - क, ८ - क, ९ - अ, १० - ब, ११ - क, १२ - क, १३ - क, १४ - अ, १५ - ब, १६ - ड, १७ - क, १८-अ.

२.६ सरावासाठी स्वाध्याय

अ) टीपा लिहा

- १) राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे (नितिनिर्देशांक)
- २) नागरिकांची कर्तव्ये
- ३) घटनात्मक उपाय योजनेचा अधिकार
- ४) स्वातंत्र्याचा अधिकार
- ५) समतेचा अधिकार

ब) दीर्घोत्तरी प्रश्न

- १) भारतीय संविधानाच्या उद्देशपत्रिकेवर भाष्य करा.
- २) भारतीय राज्यघटनेतील मूलभूत कर्तव्ये सांगून त्याचे टीकात्मक मूल्यमापन करा.
- ३) भारतीय राज्यघटनेतील राज्याच्या धोरणाची मार्गदर्शक तत्त्वे (नीतिनिर्देशांक) स्पष्ट करा.
- ४) भारतीय राज्यघटनेतील समतेचा व स्वातंत्र्याचा अधिकार स्पष्ट करा.

२.७ अधिक वाचनासाठी पुस्तके :

- १) डॉ. अलका देशमुख, 'भारतीय शासन आणि राजकारण' - श्री साईनाथ प्रकाशन, नागपूर, २०१०.
- २) डॉ. जोशी प.ल., डॉ. देव, 'भारतीय शासन व प्रशासन' - विद्या प्रकाशन, नागपूर, १९९६.
- ३) डॉ. जोशी प.ल. 'भारतीय संविधान शासन व राजकारण' - विद्या प्रकाशन, नागपूर, १९७७.
- ४) घांगरेकर चिं. ग. 'भारतीय राज्यघटना स्वरूप आणि राजकारण' - श्री मंगेश प्रकाशन, नागपूर, १९८५.
- ५) गोखले रामचंद्र महादेव 'भारतीय गणराज्यांचे शासन आणि राजकारण' (भाग पहिला) कॉन्टिनेंटल प्रकाशन, पुणे-३०, १९७८.

- ६) शृंगारपुरे अरविंद 'भारतीय शासन आणि राजकारण', श्री मंगेश प्रकाशन, नागपूर, १९९६.
- ७) भोळे भास्कर लक्ष्मण 'भारतीय गणराज्यांचे शासन आणि राजकारण', पिंपळापुरे अँड कं. पब्लिशर्स, नागपूर, जून, २००३.
- ८) देशमुख बी.टी., 'भारतीय संविधान' पिंपळापुरे अँड कं. पब्लिशर्स, नागपूर, जुलै, २०००.

सत्र २ : घटक ३

भारताचे कायदे मंडळ व कार्यकारी मंडळ

अनुक्रमणिका

- ३.० उद्दिष्टे
- ३.१ प्रास्ताविक
- ३.२ विषय विवेचन
 - ३.२.१ भारताचे कायदेमंडळ
 - ३.२.१.१ लोकसभा
 - ३.२.१.२ राज्यसभा
 - ३.२.२ भारताचे कार्यकारी मंडळ
 - ३.२.२.१ भारताचा राष्ट्रपती
 - ३.२.२.२ भारताचा पंतप्रधान
 - ३.२.२.३ केंद्रीय मंत्रीमंडळ
- ३.३ सारांश
- ३.४ पारिभाषिक शब्द, शब्दार्थ इ.
- ३.५ स्वयं-अध्ययन प्रश्न व उत्तरे
- ३.६ सरावासाठी स्वाध्याय
- ३.७ अधिक वाचनासाठी संदर्भग्रंथ

३.० उद्दिष्टे :

प्रस्तुत घटकाच्या अभ्यासानंतर आपली पुढील उद्दिष्ट्ये साध्य होतील.

- कायदेमंडळाचा अर्थ समजून घेता येईल.
- भारतीय कायदेमंडळाची रचना, अधिकार व कार्याची माहिती होईल.
- कार्यकारी मंडळाचा अर्थ समजून घेता येईल.
- राष्ट्रपती, पंतप्रधान व मंत्रीमंडळ यांच्या अधिकार व कार्याची माहिती होईल.

३.१ प्रास्ताविक :

प्रस्तुत पेपरमध्ये पहिल्या व दुसऱ्या घटकात भारतीय राज्यघटना निर्मितीची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी, राज्यघटनेचे तत्त्वज्ञान, उद्देशपत्रिका, मूलभूत हक्क आणि मुलभूत कर्तव्याचा अभ्यास केलेला आहे. तिसऱ्या घटकात राज्यघटनेच्या चौकटीत राहून राज्यकारभार करणाऱ्या शासन संस्थेचा अभ्यास करणार आहोत. शासनसंस्था म्हणजे राज्यातील जनतेवर राज्य करणारी व नियंत्रण ठेवणारी संस्था होय. राज्यात कायदा व सुव्यवस्था राखण्यासाठी व जनतेच्या कल्याणासाठी धोरण निश्चिती करून त्याची आंमलबजावणी करण्याचे कार्य शासनसंस्था करित असते.

शासनसंस्थेत कायदेमंडळ, कार्यकारीमंडळ व न्यायमंडळ यांचा समावेश होतो. त्यातील कायदेमंडळ व कार्यकारीमंडळ या दोन राजकीय संस्थांचा अभ्यास प्रस्तुत घटकात करणार आहोत.

३.२ विषय विवेचन

३.२.१ कायदेमंडळ (भारतीय संसद)

कायदेमंडळ हे शासन संस्थेचे प्रमुख अंग आहे. ज्याचे मुख्य कार्य कायदे तयार करण्याचे असते. जनतेच्या तक्रारींना वाचा फोडणे, राष्ट्रांतर्गत व आंतरराष्ट्रीय प्रश्नावर राष्ट्रीय हिताच्या दृष्टीने चर्चा घडवून आणणे व शासकास त्याच्या कार्यात मदत करणे इत्यादी कार्ये कायदेमंडळाला करावी लागतात. वेगवेगळ्या देशांमध्ये कायदेमंडळास वेगवेगळ्या नावाने संबोधले जाते. इंग्लंड व भारतामध्ये संसद, अमेरिकेमध्ये- काँग्रेस, जपानमध्ये डायट, स्वित्झर्लंडमध्ये-राष्ट्रीय सभा, रशियामध्ये-ड्यूमा, चीनमध्ये- राष्ट्रीय जनकाँग्रेस, स्विडनमध्ये-रिक्सडॅंग असे म्हटले जाते.

भारतीय राज्यघटनेने संसदीय शासन पद्धतीचा स्विकार केला आहे. भारताच्या मध्यवर्ती कायदेमंडळास संसद असे संबोधले जाते. भारतीय संसदेची तरतुद राज्यघटनेच्या पाचव्या भागात दुसऱ्या प्रकरणांमधील कलम ७९ ते १२२ मध्ये करण्यात आले आहे. भारताने द्विग्रहात्मक कायदेमंडळ पद्धतीचा स्विकार केलेला

आहे. त्यातील वरिष्ठ सभागृहास राज्यसभा व कनिष्ठ सभागृहास लोकसभा असे म्हणतात. संसदेत राज्यसभा व लोकसभा या दोन सभागृहाबरोबरच राष्ट्रपतींना महत्वाचे स्थान आहे. राष्ट्रपतींना संसदेचे तिसरे सदन म्हणून सुद्धा संबोधले जाते. राष्ट्रपती कोणत्याही सभागृहाचा सदस्य नसतो. तरीही तो संसदेचा अभिन्न अंग असतो. त्याच्या स्वाक्षरी शिवाय कायद्याची निर्मिती होऊ शकत नाही. म्हणूनच संविधान निर्मात्यांनी घटनेच्या कलम ७९ मध्ये असे नमुद केले आहे की “भारतीय संघराज्यासाठी एक संसद असेल आणि ती राष्ट्रपती राज्यसभा व लोकसभा यांनी मिळून ती बनलेली असेल.”

३.२.१.१ लोकसभा (House of People)

लोकसभा हे भारतीय संसदेचे प्रथम व कनिष्ठ सभागृह होय. जनतेचे प्रतिनिधित्व करणारे सभागृह म्हणून लोकसभा ओळखली जाते. गुप्त व प्रौढ मताधिकाराच्या पद्धतीने जनता लोकप्रतिनिधींची निवड करते. १८ वर्ष पूर्ण केलेला प्रत्येक भारतीय नागरिक मतदानाचा हक्क बजावण्यास पात्र असतो (६१ वी घटना दुरुस्ती कायदा १९८८ नुसार मतदानाचे वय २१ वरून १८ वर्ष करण्यात आले) प्रत्येक व्यक्तिस एकच मत देण्याचा अधिकार असतो. सर्वात जास्त मते मिळविणारा उमेदवार लोकप्रतिनिधी म्हणून निवडला जातो.

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ८१ मध्ये लोकसभेच्या रचनेची तरतुद केलेली आहे. त्यानुसार लोकसभेची सदस्य संख्या जास्तीत जास्त ५५२ असू शकते. त्यातील ५३० सदस्य हे वेगवेगळ्या घटकराज्यातून जनतेद्वारे प्रत्यक्ष निवडणुकीद्वारे निवडले जातात. २० सदस्य केंद्रशासीत प्रदेशातून निवडले जातात. अँग्लो इंडियन जमातीच्या लोकांना लोकसभेत पुरेसे प्रतिनिधित्व मिळाले नाही असे राष्ट्रपतींना वाटल्यास ते जास्तीत जास्त २ प्रतिनिधी नेमतात (५३०+२०+२=५५२) सध्या लोकसभेची सदस्य संख्या ५४५ आहे.

प्रत्येक घटकराज्याच्या लोकसंख्येच्या प्रमाणात लोकसभा प्रतिनिधींची संख्या ठरविली जाते. साधारणतः १० लाख लोकसंख्येला एक प्रतिनिधी या प्रमाणात लोकसभा मतदारसंघ बनविले जातात. लोकसभेचे सर्व मतदारसंघ एक सदस्यीय बनविण्यात आले आहे. सध्याची सदस्य संख्या १९७१ च्या जनगणनेवरून निर्धारित करण्यात आली आहे. २०२६ पर्यंत त्यात बदल केला जाणार नाही.

लोकसभेत अनुसूचित जाती जमाती करिता प्रतिनिधित्व मिळविण्यासाठी भारतीय राज्यघटनेत राखीव जागांची तरतुद करण्यात आली आहे. सध्या लोकसभेत अनुसूचित जातीसाठी ८४ व अनुसूचित जमातीसाठी ४७ जागा राखीव आहेत.

उमेदवाराची पात्रता

राज्यघटनेच्या कलम ८४ नुसार लोकसभा उमेदवाराची पात्रता पुढील प्रमाणे असावी लागते.

- १) ती व्यक्ती भारताची नागरिक असावी.
- २) त्या व्यक्तीने वयाची २५ वर्ष पूर्ण केलेली असावी.

- ३) संसदेने वेळोवेळी कायदा करून विहित केलेल्या अटी त्या व्यक्तीने पूर्ण केलेल्या असाव्यात.
- ४) राखीव मतदारसंघातून निवडणूक लढविणारी व्यक्ती संबंधीत जाती, जमातीची सदस्य असावी.
- ५) त्या व्यक्तीचे नाव संसदीय मतदार संघाच्या यादीत मतदार म्हणून नोंदविलेले असले पाहिजे.
- ६) ती व्यक्ती सरकारी नोकर, परकीय, दिवाळखोर, भ्रष्टाचारी नसावी.

लोकसभेचा कार्यकाल

लोकसभेचा कार्यकाल पाच वर्षांचा असतो. पंतप्रधानाच्या सल्ल्याने राष्ट्रपती लोकसभा मुदतपूर्व बरखास्त करू शकतात. आजपर्यंत १९७०, १९७७, १९७९, १९९०, १९९७, १९९९ आणि २००४ मध्ये मुदतपूर्व लोकसभा बरखास्त करण्यात आली होती. संसदेने कायदा केल्यास लोकसभेचा कार्यकाल १ वर्षासाठी वाढवता येतो. १९७६ च्या ४२ व्या घटनादुरुस्तीने लोकसभेची मुदत ६ वर्षे करण्यात आली होती. नंतर १९७८ मध्ये ४४ वी घटनादुरुस्ती करून लोकसभेचा कार्यकाल पूर्ववत ५ वर्षे करण्यात आला.

लोकसभेचा सदस्य मुदतपूर्व आपल्या पदाचा राजीनामा सभापतीकडे देऊ शकतो. एखादा सदस्य सलग ६० दिवस लोकसभेच्या बैठकिस अनुपस्थित असल्यास त्याचे सदस्यत्व रद्द होते. एका वेळी एकाच सभाग्रहाचे सदस्य राहता येते.

गणसंख्या

लोकसभेचे कामकाज सुरू करण्यासाठी एकूण सदस्यांच्या $\frac{1}{10}$ सदस्य सभागृहात उपस्थित राहणे आवश्यक आहे.

सदस्यांचे वेतन व भत्ते

राज्यघटनेच्या कलम १०६ नुसार संसद सदस्यांचे वेतन व भत्ते ठरविण्याचा अधिकार संसदेला आहे. घटनेत सदस्यांसाठी पेन्शनची तरतुद नाही. परंतु संसदीय कायद्याद्वारे ती करण्यात आली आहे त्यासाठी “संसद सदस्यांचे पगार, भत्ते व पेन्शन कायदा १९५४” हा कायदा संमत केला आहे. २०१० मध्ये त्यात सुधारणा करून संसद सदस्यांच्या वेतन भत्यात वाढ करण्यात आली आहे.

विरोधी पक्ष नेता

१९७७ पासून लोकसभेत विरोधी पक्ष नेता हे पद आस्तित्वात आले. त्यास कॅबिनेट मंत्र्याचा दर्जा देण्यात आले आहे.

लोकसभेचे पदाधिकारी

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ९३ ते ९७ मध्ये लोकसभा सभापती व उपसभापती यांची तरतुद करण्यात आलेली आहे. लोकसभा सार्वत्रिक निवडूकीच्या पहिल्या अधिवेशनात सदस्य आपल्यामधून एकाची सभापती व एकाची उपसभापती म्हणून निवड करतात. लोकसभेच्या कार्यकाला एवढाच

पदाधिकार्यांचा कार्यकाल असतो. ते मुदतपूर्व आपल्या पदाचा राजीनामा देऊ शकतात. सभापती आपल्या पदाचा राजीनामा लेखी स्वरूपात उपसभापतीकडे देतात तर उपसभापती आपला राजीनामा सभापतीकडे देतात. किंवा त्यांच्या विरुद्ध अविश्वासाचा ठराव संमत करून त्यांना पदावरून दूर करता येते.

लोकसभेच्या कामकाजाचे व्यवस्थापन व नियंत्रण करण्याची जबाबदारी सभापतींची असते. त्यांच्या अनुपस्थित उपसभापती त्यांचे कामकाज पाहतात.

वेतन व भत्ते

संसद वेळोवेळी कायदे करून सभापती व उपसभापती यांचे वेतन व भत्ते निश्चित करित असते.

लोकसभा सभापतीचे अधिकार आणि कार्य

लोकसभा सभापतीचे पद हे अतिशय सन्मानाचे व जबाबदारीचे समजण्यात येते. लोकसभेचे पहिले सभापती श्री. जी. व्ही. मावळंकर होते. सभागृहाचे कामकाज सुरळीत पार पाडण्यासाठी सभापतीला पुढील अधिकार प्रदान करण्यात आले आहेत.

- १) सभापती लोकसभेच्या बैठकांचे अध्यक्षस्थान भूषवितात. गणपूर्तीच्या अभावी कामकाज स्थगित करू शकतात.
- २) सभागृहात चर्चील्या जाणाऱ्या विषयाची रुपरेषा ठरविणे, त्याची वेळ निश्चित करणे, व चर्चा घडवून आणणे.
- ३) सभागृहात शांतता, सुव्यवस्था व शिस्त राखण्याची जबाबदारी सभापतींची असते.
- ४) सभागृहाच्या नियमांचे पालन न करणाऱ्या सदस्यास शिक्षा करण्याचा अधिकार सभापतीस आहे.
- ५) एखाद्या विधेयकावर किंवा प्रस्तावावर समसमान मते पडल्यास निर्णायक मत देण्याचा अधिकार सभापतीस आहे.
- ६) सभापती लोकसभा सदस्यांच्या विशेषाधिकारांचे संरक्षक म्हणून कार्य करतात.
- ७) लोकसभेच्या वेगवेगळ्या समित्यांची स्थापना करणे, व त्यांच्या अध्यक्षांची नियुक्ती करणे.
- ८) संसदेच्या संयुक्त बैठकीचे अध्यक्षस्थान भूषविण्याचा अधिकार लोकसभा सभापतीस असतो.
- ९) एखादे विधेयक अर्थविधेयक आहे किंवा नाही ते ठरविण्याचा अधिकार सभापतीस असतो.
- १०) लोकसभा सदस्यांचे राजीनामे स्विकारणे अथवा नाकारणे याचा अधिकार सभापतीस आहे.
- ११) सर्व पक्षातील लोकांना चर्चेची समान संधी देणे.
- १२) सभागृहाचे कामकाज चालविण्यास आडथळा निर्माण होत असल्यास कामकाज तहकूब करण्याचा अधिकार सभापतीस आहे.

अशाप्रकारे सभागृहात होणारी चर्चा व त्यावर खर्च होणारा वेळ आणि पैसा हा जनहीत, राष्ट्रहिताला धरून झाला पाहिजे याची दक्षता सभापतींना घ्यावी लागते. सभापती पद हे अतिशय महत्वाचे व लोकसभेची प्रतिष्ठा वाढविणारी आहे.

सभापती पदाचे महत्त्व स्पष्ट करित असताना पं. जवाहरलाल नेहरूं नी म्हटले आहे की, “सभापती संपूर्ण सभागृहाचे प्रतिनिधित्व करित असतो. सभागृहाची प्रतिष्ठा, स्वातंत्र्य” यांचे सभापती बलराम जाखर यांनी आपल्या “जनता-लोकसभेचे प्रशासन” या पुस्तकात सभापती पदाविषयी मत व्यक्त केले त्यांच्या मते “सभापती एकच भाषा जाणतो, ती म्हणजेच सभागृहाची भाषा होय” यावरून सभासदाचे महत्त्व जबाबदारी व त्याचा निपक्षपातीपणा दिसून येते.

लोकसभेचे सचिवालय

लोकसभेचे एक सचिवालय असते त्यामध्ये एक मुख्य सचिव व इतर कर्मचारी असतात. जे लोकसभा सभापती, उपसभापती व लोकसभा सदस्यांना त्याच्या कामकाजात माहिती पुरवितात.

संसदेचे अधिवेशन

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ८५ नुसार राष्ट्रपतीला संसदेचे अधिवेशन बोलावण्याचा अधिकार आहे. एका वर्षात किमान दोन वेळा अधिवेशन भरविले जाते. राष्ट्रपतीला वाटल्यास तो केव्हाही लोकसभेचे अधिवेशन बोलावू शकतो.

लोकसभेचे अधिकार आणि कार्ये

१) कायदेविषयक अधिकार

केंद्र व घटकराज्य सरकार यांच्यामध्ये अधिकाराची विभागणी केलेली आहे. त्यानुसार केंद्रसूची मधील ९९ विषय व समवर्ती सूचीतील ५२ विषयांविषयी कायदा करण्याचा अधिकार लोकसभेस आहे. घटक राज्यांनी विनंती केल्यास किंवा राष्ट्रपती राजवट लागू असल्यास राज्यसूचीतील विषयावर सुद्धा कायदा करण्याचा अधिकार लोकसभेस प्राप्त होतो. नवीन कायदे तयार करणे, जुन्या कायद्यात दुरुस्ती करणे व कालबाह्य कायदे रद्द करणे इत्यादी अधिकार लोकसभेस आहेत. साधारणतः विधेयके प्रथम मंजुरीसाठी पाठविले जाते. दोन्ही सभागृहात एखाद्या विधेयकासंबंधी त्यामध्ये बहुमताने निर्णय घेतला जातो. शेवटी राष्ट्रपतींची स्वाक्षरी होऊन, विधेयकाचे कायद्यात रूपांतर होते.

२) कार्यकारी अधिकार

भारतात संसदीय शासन पद्धती स्विकारल्यामुळे संपूर्ण मंत्रीमंडळ सामुहिकरित्या लोकसभेस जबाबदार राहून कार्य करित असते. मंत्रीमंडळाविरुद्ध लोकसभेने अविश्वास दर्शविल्यास मंत्रीमंडळास राजीनामा द्यावा लागतो. सभागृहात मंत्र्यांना त्यांच्या खात्यांतर्गत कामा विषयी प्रश्न विचारले जातात, त्याची संबंधित

मंत्र्यांना उत्तरे द्यावी लागतात. सभागृहात शासनाच्या चुकीच्या धोरणावर टिका केली जाते. लोकसभा वेगवेगळ्या समित्या स्थापन करून सरकारच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवीत असते.

३) आर्थिक अधिकार

वार्षिक अंदाजपत्रक व वेगवेगळी अर्थविधेयके यांना मंजूरी देण्याचे कार्य संसद करित असते. संसदेच्या मंजूरीशिवाय सरकार कोणतही नवीन कर लावू शकत नाही किंवा कमी करू शकत नाही. आर्थिक बाबतीत लोकसभेस महत्त्वाचे अधिकार प्राप्त आहेत. एखादे विधेयक अर्थविधेयक आहे किंवा नाही ते ठरविण्याचा अधिकार लोकसभा सभापतींना आहे. अर्थविधेयक प्रथम लोकसभेतच मांडले जाते.

लोकसभेत अर्थविधेयक मंजूर झाल्यानंतर राज्यसभेकडे मंजूरीसाठी पाठविले जाते. राज्यसभेस ते विधेयक १४ दिवसांच्या आत मंजूर किंवा नामंजूर करून पाठवावे लागते १४ दिवसांपर्यंत राज्यसभेने काहीही कळवले नाही तर विधेयक राज्यसभेस मंजूर आहे असे समजले जाते. अर्थविधेयकाबाबत दोन्ही सभागृहात सहमती न झाल्यास संयुक्त बैठक बोलावली जात नाही.

४) घटनादुरुस्ती करण्याचा अधिकार

घटनेच्या कलम ३६८ नुसार घटनादुरुस्ती करण्याचा अधिकार संसदेच्या दोन्ही सभागृहांना समान दिलेला आहे. घटनादुरुस्ती विधेयक दोन्हीपैकी कोणत्याही सभागृहात प्रथम मांडता येते. घटनेतील काही कलमात, तत्वात, दुरुस्ती करायची असेल तर संसदेच्या दोन्ही सभागृहांचे साधे बहुमत आवश्यक आहे. साधे बहुमत, विशेष बहुमत व विशेष बहुमत त्याचबरोबर ५०% घटक राज्याच्या विधीमंडळाची मान्यता घेऊन या तीन पद्धतीने घटनादुरुस्ती करता येते.

५) निर्वाचन विषयक अधिकार

राष्ट्रपती व उपराष्ट्रपतींच्या निवडणूकीत मतदान करण्याचा अधिकार लोकसभा व राज्यसभा सदस्यांना (निर्वाचित) आहे.

६) महाभियोगाचा अधिकार

राष्ट्रपती, उपराष्ट्रपती, उच्च व सर्वोच्च, न्यायालयाचे न्यायधीश, निवडणूक आयुक्त, नियंत्रक व महालेखापरिक्षक अशा वरिष्ठ पदावरील व्यक्तींनी त्यांच्या पदाचा दुरुपयोग केल्यास महाभियोग प्रस्तावाद्वारे संसद $\frac{2}{3}$ बहुमताने त्यांना पदावरून दूर करू शकते.

७) वटहुकूमांना मंजूरी देणे

संसदेचे अधिवेशन चालू नसताना एखाद्या कायद्याची आवश्यकता असल्यास राष्ट्रपती वटहुकूम काढू शकतात. संसदेचे अधिवेशन सुरू झाल्यानंतर त्या वटहुकूमास लोकसभा व राज्यसभेची सम्मती घ्यावी लागते.

८) घटकराज्यासंबंधी अधिकार

एखाद्या घटकराज्यातील विधानसभेच्या शिफारशीवरून त्या राज्यासाठी विधानपरिषदेची निर्मिती करणे. किंवा आस्तित्वात असलेली विधानपरिषद बरखास्त करणे, नवीन घटक राज्याची निर्मिती करणे, घटक राज्याची नावे व सीमा यात बदल करणे हे अधिकार लोकसभा व राज्यसभेस आहेत.

अशा प्रकारे लोकसभेस अत्यंत महत्वाचे अधिकार आहेत. लोकसभा हे जनतेच्या प्रतिनिधीचे सभागृह असल्यामुळे जनतेच्या इच्छा आकांक्षा, लक्षात घेवून कायदेनिर्मितीचे कार्य ती करित असते.

३.२.१.२ राज्यसभा (Council of States)

राज्यसभेस भारतीय संसदेचे वरिष्ठ किंवा द्वितीय सभागृह असे संबोधले जाते. संघराज्यातील घटक राज्यांचे प्रतिनिधित्व करणारे हे सभागृह आहे. परंतु राज्यसभेत अमेरिकेतील वरिष्ठ सभागृह सिनेट प्रमाणे सर्व घटक राज्यांना समान प्रतिनिधित्व दिले जात नाही. म्हणून राज्यसभेतील प्रत्येक घटक राज्याची सदस्य संख्या, कमी जास्त असलेली दिसते. कारण राज्यसभा सदस्य संख्या घटक राज्यांच्या लोकसंस्थेच्या प्रमाणात ठरविली जाते.

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ७९ ते ९२ मध्ये राज्यसभेची रचना व स्वरूप याविषयी तरतुद केलेली आहे. घटनेच्या कलम ८० नुसार राज्यसभेची सदस्य संख्या जास्तीत जास्त २५० इतकी निश्चित केलेली आहे. त्यातील २३८ सदस्य घटक राज्यातून निवडले जातात व इतर १२ सदस्य राष्ट्रपती कला, साहित्य, विज्ञान, समाजसेवा, क्रिडा इत्यादी क्षेत्रात उल्लेखनीय कार्य करणाऱ्या व्यक्तीतून नियुक्त करतात. सध्या राज्यसभेत २४५ सदस्य आहेत.

राज्यसभा हे घटकराज्याचे प्रतिनिधित्व करणारे सभागृह असल्यामुळे राज्यसभामध्ये घटकराज्यातून पाठविण्यात येणाऱ्या प्रतिनिधींची निवड त्या त्या घटकराज्याच्या विधानसभेच्या निर्वाचित सदस्यांकडून केली जाते. ही निवडणूक अप्रत्यक्षपणे खुल्या मतदान पद्धतीने व एकलसंक्रमणीय मतदान पद्धतीने होते. त्यामुळे वेगवेगळ्या राजकीय पक्षांना त्यांच्या विधानसभेतील सदस्य संख्येच्या प्रमाणात आपले प्रतिनिधी राज्यसभेत पाठवण्याची संधी मिळते.

उमेदवाराची पात्रता :

घटनेच्या कलम ८४ नुसार राज्यसभा सदस्य म्हणून निवडून येण्यासाठी उमेदवाराकडे पुढील पात्रता असावी लागते.

- १) उमेदवार भारताचा नागरिक असावा.
- २) उमेदवाराचे वय ३० वर्षे पूर्ण असावे.
- ३) संसदेने वेळोवेळी ठरवून दिलेल्या अटींची त्याने पूर्तता केली पाहिजे.

- ४) ज्या घटकराज्यातून उमेदवार निवडणूक लढविणार आहे त्याघटकराज्याच्या मतदार संघात तिचे नाव असले पाहिजे.
- ५) संबंधीत उमेदवार शासकीय नोकर, वेडा, दिवाळखोर, गुन्हेगार, भ्रष्टाचारी नसावा.

राज्यसभेचा कार्यकाल :

राज्यसभा हे स्थायी सभागृह असल्यामुळे त्याचे विसर्जन केले जात नाही. दर दोन वर्षांनी राज्यसभेचे $\frac{1}{3}$ सदस्य निवृत्त होतात व त्या जागेवर तेवढेच सदस्य नव्याने निवडले जातात. राज्यसभा सदस्यांचा कार्यकाल ६ वर्षे आहे. लोकसभा विसर्जित असताना कायदेविषयक सल्ला देण्यासाठी व सरकारच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी राज्यसभा महत्वाची भूमिका बजावत असते.

गणसंख्या :

राज्यसभेचे कामकाज सुरू करण्यासाठी एकूण सदस्य संख्येच्या $\frac{1}{10}$ सदस्य सभागृहात उपस्थित राहणे आवश्यक आहे.

राज्यसभेचे पदाधिकारी :

राज्यसभेचे कामकाज पाहण्यासाठी घटनेत सभापती व उपसभापती यांची तरतूद आहे. घटनेच्या कलम ८९ नुसार भारताचा उपराष्ट्रपती हा राज्यसभेचा पदसिद्ध सभापती असतो. सभापतींच्या गैरहजेरीत सभागृहाचे कामकाज पाहण्यासाठी राज्यसभा सदस्य आपल्यातूनच एकाचा उपसभापती म्हणून निवड करतात. राज्यसभेचा सभापती हा राज्यसभेचा सदस्य नसतो. त्याचा कार्यकाळ ५ वर्षांचा असतो.

राज्यसभा सदस्याला पदावरून काढण्याचा अधिकार राज्यसभेला नाही. पण उपराष्ट्रपती या नात्याने घटनाविरोधी वर्तन केल्यास संसदेत अविश्वास ठराव पास करून त्यास पदावरून दूर करता येते. उपसभापतीला काढण्याचा अधिकार राज्यसभेस आहे. उपसभापती घटनाविरोधी वर्तन केल्यास राज्यसभा बहुमताने त्यास पदावरून दूर करू शकते.

वेतन व भत्ते :

संसद वेळोवेळी कायदा करून राज्यसभा सभापती व उपसभापती यांचे वेतन भत्ते निश्चित करित असते. त्यांचे वेतन भारताच्या संचित निधीमधून दिले जाते.

सभापतींचे अधिकार व कार्य :

राज्यसभेचे कामकाज सुरळीत पार पाडण्यासाठी सभापतीला पुढील अधिकार प्राप्त आहेत.

- (१) सभागृहाच्या बैठकांचे अध्यक्षस्थान भूषविणे. (२) सभागृहातील सदस्यांवर नियंत्रण ठेवणे. (३) सभागृहातील चर्चेचे विषय ठरविणे. (४) सभागृहात होणाऱ्या चर्चेस परवानगी देणे. (५) स्थगन प्रस्ताव मान्य वा अमान्य करणे. (६) सभागृहातील नियम व शिस्तीचे पालन न करणाऱ्या सदस्यावर कारवाई

करणे. (७) सभागृहात मांडण्यात येणाऱ्या ठराव व विधेयकावर चर्चा च मतदान घेणे. (८) एखाद्या ठराव व विधेयकावर समसमान मते पडल्यास निर्णायक मत देणे. (९) सदस्यांच्या विशेषाधिकारांचे रक्षण करणे.

राज्यसभा सचिवालय

राज्यसभेचे एक सचिवालय असते. त्यामध्ये एक मुख्य सचिव व त्याच्या मदतीला इतर सचिव व अनेक कर्मचारी असतात. त्यांची नेमणूक व सेवाशर्ती राज्यसभाच ठरविते.

राज्यसभेचे अधिकार आणि कार्य -

१) कायदेविषयक अधिकार :

अर्थविधेयक सोडून इतर विधेयक राज्यसभेत प्रथम मांडता येतात. कायदेनिर्मितीमध्ये राज्यसभेला लोकसभेप्रमाणेच अधिकार आहेत. राज्यसभेच्या संमतीशिवाय विधेयकाचे कायद्यात रूपांतर होत नाही. नवीन कायदे करणे, जुन्या कायद्यात दुरुस्ती करणे व कालबाह्य कायदे रद्द करणे, असे कार्य राज्यसभा करित असते. लोकसभेप्रमाणेच राज्यसभेत चर्चा होऊन बहुमताने विधेयक मंजूर किंवा नामंजूर केले जाते. विधेयकाबाबतीत दोन्ही सभागृहात मतभेद निर्माण झाल्यास राष्ट्रपती संयुक्त बैठक बोलावतात व त्यामध्ये बहुमताने निर्णय घेतले जात. साधारणतः लोकसभेची सदस्य संख्या जास्त असल्यामुळे निर्णय लोकसभेप्रमाणेच होतो.

२) कार्यकारी अधिकार :

केंद्रीय मंत्रीमंडळ हे घटनेतील तरतुदीप्रमाणे लोकसभेला जबाबदार राहून कार्य करते. लोकसभा मंत्रीमंडळाविरुद्ध अविश्वास प्रस्ताव संमत करून मंत्रीमंडळ बरखास्त करू शकते. परंतु राज्यसभासुद्धा वेगवेगळ्या मार्गांनी मंत्रीमंडळाच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवित असते. प्रश्न उपप्रश्न विचारणे, कामरोको प्रस्ताव, स्थगन प्रस्ताव, निंदाव्यंजक प्रस्ताव, इत्यादी संसदीय आयुधांच्या माध्यमातून राज्यसभा मंत्रीमंडळाच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवित असते.

त्याचप्रमाणे संसदीय समित्यांमध्ये लोकसभा सदस्यांबरोबरच राज्यसभेचे सदस्य असतात. या संसदीय समित्यांच्या माध्यमातून सुद्धा राज्यसभा सरकारच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवत असते.

३) आर्थिक अधिकार

आर्थिक क्षेत्रात राज्यसभेला अत्यंत नाममात्र अधिकार आहेत. कोणत्याही अर्थविधेयकाची सुरुवात लोकसभेत होते. लोकसभेत अर्थविधेयक मंजूर झाल्यानंतर राज्यसभेकडे मंजुरीसाठी पाठविले जाते. १४ दिवसांच्या आत राज्यसभा ते विधेयक मंजूर, नामंजूर, किंवा शिफारशी व दुरुस्त्यासह परत पाठवते. त्या दुरुस्त्या मान्य करणे लोकसभेला बंधनकारक नसते. १४ दिवसापर्यंत ते विधेयक राज्यसभेने परत पाठविले नाही तर लोकसभेने ज्या स्वरूपात मंजूर केले आहे. त्या स्वरूपात दोन्ही सभागृहांना ते विधेयक मान्य आहे असे समजण्यात येते व राष्ट्रपतीच्या संमतीसाठी पाठविले जाते.

४) घटनादुरुस्तीचा अधिकार

घटनेच्या कलम ३६८ नुसार संसदेस घटनादुरुस्तीचा अधिकार प्राप्त आहे. घटनादुरुस्ती विधेयक राज्यसभेत सुद्धा प्रथम मांडता येते. राज्यसभेच्या मंजूरीशिवाय घटनादुरुस्ती होऊ शकत नाही.

५) निर्वाचनविषयक विषयक अधिकार

राष्ट्रपती, उपराष्ट्रपती यांच्या निवडणुकीत मतदान करण्याचा अधिकार लोकसभेप्रमाणेच राज्यसभा सदस्यांना आहे.

६) महाभियोगाचा अधिकार

राष्ट्रपती, उपराष्ट्रपती, उच्च व सर्वोच्च न्यायालयाचे न्यायाधीश निवडणूक आयुक्त, नियंत्रक व महालेखापरिक्षक यांनी घटना विरोधी वर्तन केल्यास त्यांना पदच्युत करण्याचा अधिकार लोकसभेबरोबर राज्यसभेस आहे.

७) वटहुकूमस मंजूरी देणे

संसदेचे अधिवेशन चालू नसताना एखाद्या कायद्याची आवश्यकता असल्यास राष्ट्रपती वटहुकूम काढतात. त्या वटहुकूमस कायद्याएवढाच दर्जा असतो. परंतु अधिवेशन सुरू झाल्यानंतर लोकसभा व राज्यसभेची मंजूरी घ्यावी लागते. वटहुकूमस सहा महिन्यांच्या आत संसदेची मंजूरी घ्यावी लागते अन्यथा सदरचा वटहुकूम रद्द होतो.

८) अखिल भारतीय सेवांची निर्मिती

केंद्र व राज्यशासनात सनदी सेवक असावेत असे भारतीय राज्यघटनेत तरतूद केलेली आहे. राज्यघटनेच्या ३१२ व्या कलमानुसार राज्यसभा दोन तृतीयांश बहुमताने ठराव संमत करून अखिल भारतीय सेवा निर्माण करण्याची शिफारस करू शकते.

९) आणीबाणीस मंजूरी देणे

देशात युद्ध, बाह्य आक्रमण, वा अंतर्गत अशांततेने देशाला धोका निर्माण होणे, घटकराज्यात घटनात्मक पंचप्रसंग उद्भवणे किंवा देशात आर्थिक अस्थिरता निर्माण होणे. अशावेळी राष्ट्रपती घटनेतील कलम ३५२, ३५६, ३६० नुसार आणीबाणी घोषित करतात. त्या आणीबाणीस नंतर राज्यसभा व लोकसभेची संमती घ्यावी लागते.

अशाप्रकारे राज्यसभेस लोकसभेप्रमाणेच महत्वपूर्ण अधिकार आहेत. अर्थविधेयक सोडून इतर सर्व विधेयकाच्या बाबतीत राज्यसभेची संमती आवश्यक असते. जनतेच्या सर्वांगीण विकासासाठी, त्यांच्या कल्याणासाठी कायदेनिर्मितीचे कार्य संसदेचे दोन्ही सभागृह राज्यसभा व लोकसभा करतात.

स्वयं अध्ययन प्रश्न-१

अ) रिकाम्या जागी योग्य पर्याय निवडून विधाने पूर्ण करा.

- १) भारतीय कायदेमंडळास म्हणून संबोधले जाते.
- २) दोन सदस्यांची नियुक्ती राष्ट्रपती लोकसभेत करतात.
- ३) राज्यसभेत सदस्य राष्ट्रपतीमार्फत नामनिर्देशित केले जातात.
- ४) हा राज्यसभेचा पदसिद्ध सभापती असतो.
- ५) अर्थविधेयक हे प्रथम या सभागृहात मांडले जाते.

३.२.२ भारताचे कार्यकारीमंडळ

भारतीय राजघटनेच्या पाचव्या भागातील पहिल्या प्रकरणातील कलम ५२ ते ७८ मध्ये केंद्रीय कार्यकारी मंडळाची तरतुद केली आहे. केंद्रीय पातळीवर प्रत्यक्षपणे ध्येयधोरणे ठरविणे व कायद्याची अंमलबजावणी करणाऱ्या त्यावर देखरेख ठेवणाऱ्या यंत्रणेला कार्यकारी मंडळ असे म्हणतात. केंद्रीय कायदेमंडळात राष्ट्रपती, पंतप्रधान व त्याचे मंत्रीमंडळ यांचा समावेश होतो.

भारतीय राज्यघटनेने संसदीय शासनपद्धतीचा स्विकार केलेला आहे. त्यानुसार भारताचा राष्ट्रपती हा नामधारी सत्ता प्रमुख असून पंतप्रधान व त्याचे मंत्रीमंडळ वास्तववादी सत्ताप्रमुख आहेत. भारताचा संपूर्ण राज्यकारभार राष्ट्रपतीच्या नावाने चालतो. परंतु प्रत्यक्षात त्यांच्या अधिकारांचा वापर पंतप्रधान व मंत्रीमंडळाद्वारे केला जातो.

३.२.२.१ भारताचा राष्ट्रपती

संसदीय शासन पद्धतीप्रमाणे राष्ट्रपती हा भारतीय कार्यकारी मंडळाचा घटनात्मक प्रमुख आहे. तो देशाचा प्रथम नागरिक आहे. देशाचा संपूर्ण कारभार त्याच्या नावाने चालतो. भारतीय राज्यघटनेच्या भाग ५ मध्ये कलम ५२ ते ६२ मध्ये राष्ट्रपती पदासंबंधीची तरतूद करण्यात आली आहे. घटनेच्या ५२ व्या कलमात भारतासाठी एक राष्ट्रपती असेल असे म्हटले आहे. घटनेच्या कलम ५३ नुसार राष्ट्रपती कार्यकारी प्रमुख असून तो राज्यघटनेनुसार सत्ता वापरील. अशा सत्तेचा वापर तो पंतप्रधान आणि त्याच्या मंत्रीमंडळाच्या सल्ल्यानुसार करेल.

भारतात इंग्लंडप्रमाणे संसदीय शासन पद्धती स्विकारली असली तरी भारताचा राष्ट्रपती इंग्लंडच्या राजपदाप्रमाणे नाही कारण इंग्लंडच्या राजाप्रमाणे भारताचा राष्ट्रपती वंशपरंपरेने सत्तेवर येत नाही. तर राष्ट्रपतीची निवड जनतेकडून अप्रत्यक्षपद्धतीने होते. तसेच आणीबाणीच्याकाळात राष्ट्रपतीला विशेष अधिकार प्राप्त होतात.

राष्ट्रपतीपदासाठी पात्रता

भारतीय राज्यघटनेच्या ५८ व्या कलमानुसार राष्ट्रपती पदाच्या उमेदवारास पुढील पात्रता पूर्ण कराव्या लागतात.

- १) ती व्यक्ती भारताची नागरिक असावी.
- २) त्या व्यक्तीने वयाची ३५ वर्ष पूर्ण केलेली असावीत.
- ३) ती व्यक्ती लोकसभेचा सदस्य म्हणून निवडून येण्यास पात्र असावी.
- ४) ती व्यक्ती केंद्रीय किंवा राज्यविधिमंडळाचा सदस्य नसावी. जर असेल तर राष्ट्रपतीपदाची शपथ घेण्यापूर्वी त्या पदाचा राजीनामा द्यावा लागतो.
- ५) त्याने केंद्र किंवा घटकराज्यातील सरकारमध्ये कोणतेही लाभाचे पद धारण केलेले नसावे.

सूचक व अनुमोदक

राष्ट्रपतीची निवडणूक लढविणाऱ्या उमेदवाराचे नाव निर्वाचन मंडळाच्या कमीत कमी ५० सदस्यांनी सुचविले पाहिजे व ५० सदस्यांनी अनुमोदन दिले पाहिजे. तरच उमेदवार निवडणुकीस पात्र ठरतो.

अनामत रक्कम

राष्ट्रपतीपदाची निवडणूक लढविणाऱ्या उमेदवारास १५०००/- रु अनामत रक्कम म्हणून भरावी लागते. निवडून येण्यासाठी आवश्यक असणाऱ्या एकूण मतांच्या $\frac{1}{6}$ मते प्राप्त झाले नाही तर अनामत रक्कम जप्त होते.

निवडणूक प्रक्रिया

राष्ट्रपतीची निवडणूक अप्रत्यक्ष मतदान पद्धतीने होते. घटनेतील कलम ५४ नुसार राष्ट्रपतीची निवडणूक एका निर्वाचक मंडळाकडून होते. त्या निर्वाचक मंडळामध्ये संसदेच्या दोन्ही सभाग्रहाचे निवडून आलेले सदस्य आणि राज्याच्या विधानसभेतील निवडून आलेले सदस्य यांचा समावेश होतो.

निर्वाचक मंडळाच्या सर्व सभासदांच्या मताचे मूल्य सारखे नसते. घटक राज्यांची लोकसंख्या भिन्न असल्यामुळे त्यांच्या विधानसभेतील सदस्यांना समान मताचा अधिकार देणे योग्य ठरणार नाही. म्हणून लोकसंख्येच्या प्रमाणात मतांचे मूल्य ठरविण्याची तरतुद करण्यात आलेली आहे. विधानसभेच्या प्रत्येक सदस्याच्या मताचे मूल्य खालील सुत्रानुसार काढले जाते.

$\frac{\text{संबंधीत घटकराज्याची लोकसंख्या}}{\text{विधानसभेतील निर्वाचित सदस्याची संख्या}} \times \frac{1}{1000} = \text{विधानसभेतील प्रत्येक निर्वाचित सदस्याच्या मताचे मूल्य}$
--

संसद सदस्यांच्या मताचे मूल्य खालील सुत्रानुसार काढले जाते.

$$\frac{\text{सर्व घटकराज्यांच्या विधानसभेतील सदस्यांची एकूण मते}}{\text{संसदेतील सदस्यांची एकूण संख्या}} = \text{संसदेतील खासदारांच्या मताचे मूल्य}$$

निर्वाचक मंडळातील मतदारांच्या मताचे मूल्य ठरविल्यानंतर मतदानाच्या दिवशी मतदार राष्ट्रपतीच्या निवडणुकीसाठी मतदान करतात. राष्ट्रपतीची निवडणुक गुप्त मतदान व प्रमाणशीर प्रतिनिधीत्व पद्धतीने आणि एकल संक्रमणीय मतदान तत्वानुसार होते. मतदार आपल्या पसंतीप्रमाणे जेवढे उमेदवार असतात तेवढ्या उमेदवाराच्या नावापुढे १.२.३ असे पसंतीक्रम टाकतो. राष्ट्रपती पदाच्या निवडणुकीत निवडून येण्यासाठी पहिल्या पसंतीची आवश्यक संख्येएवढी मते मिळवावी लागतात.

निर्वाचन कोटा

राष्ट्रपती म्हणून निवडून येण्यासाठी आवश्यक मताची संख्या/ कोटा पुढील सुत्रानुसार काढले जाते.

$$\frac{\text{राष्ट्रपतीपदासाठी झालेले एकूण मतदान (मतसंख्या)}}{\text{निवडून घ्यावयाच्या प्रतिनिधींची संख्या} + १} + १ = \text{निवडून येण्यास आवश्यक असणारी मते (कोटा)}$$

मतमोजणीच्या पहिल्या फेरीत ज्या उमेदवाराला पहिल्या पसंती क्रमांकाची आवश्यक संख्येएवढी मते मिळतील त्याची राष्ट्रपती म्हणून निवड केली जाते. पहिल्या फेरीत कोटा पूर्ण न झाल्यास मतमोजणीची दुसरी फेरी घेतली जाते व सर्वात कमी मते मिळविणाऱ्या उमेदवाराला यातून वगळले जाते व त्याची दुसऱ्या क्रमांकाची मते मोजली जातात. त्याच्या मतपत्रिकेतील दुसऱ्या क्रमांकाची मते ज्याला मिळाली असतील त्याच्या पहिल्या पसंतीक्रमांकाच्या मतात मिळविली जातात. आणि आवश्यक मते मिळविणाऱ्या उमेदवारास विजयी घोषित केले जाते. जोपर्यंत आवश्यक संख्येएवढी मते प्राप्त होत नाहीत तो पर्यंत मताच्या संक्रमणाची प्रक्रिया चालू ठेवली जाते. व आवश्यक संख्येएवढी मते मिळविणारा उमेदवार निवडून येतो.

राष्ट्रपतीचा कार्यकाल

राज्यघटनेच्या कलम ५६ (१) नुसार राष्ट्रपतीपदाचा कार्यकाल ५ वर्षांचा निश्चित केला आहे. राष्ट्रपती पद ग्रहण केलेल्या दिवसापासून कार्यकाल मोजला जातो. राष्ट्रपती स्वमर्जेने आपल्या पदाचा राजीनामा उपराष्ट्रपतीस संबोधून देवू शकतात. घटनेच्या कलम ५७ नुसार राष्ट्रपती पदावरील व्यक्ती दुसऱ्या कार्यकाळासाठी निवडणूक लढविण्यास पात्र असते. राष्ट्रपतीने घटनाबाह्य वर्तन केल्यास घटनेच्या कलम ६१ नुसार संसदेत महाभियोग खटला चालवून त्यांना पदच्युत करता येते. काही कारणास्तव राष्ट्रपतीचे पदमुदतपूर्व रिक्त झाल्यास राष्ट्रपतीचे काम उपराष्ट्रपती पाहतात. राष्ट्रपती व उपराष्ट्रपती ही दोन्ही पदे एकाच वेळी रिक्त झाल्यास सर्वोच्च न्यायालयाचे सरन्यायाधीश राष्ट्रपतीचे काम पाहतात.

राष्ट्रपतीचे वेतन व भत्ते

राष्ट्रपतीचे वेतन व भत्ते ठरविण्याचा अधिकार संसदेला आहे. राष्ट्रपतीचे वेतन देशाच्या संचित निधीतून दिले जाते.

राष्ट्रपतीचे अधिकार आणि कार्य

१) कार्यकारी अधिकार

भारत सरकारचा सर्व कार्यकारी कारभार राष्ट्रपतीच्या नावाने चालविला जातो. राष्ट्रपती पंतप्रधानाची नेमणूक करतात व त्यांच्या सल्ल्याने इतर मंत्र्यांची नेमणूक करतात. भारताचा महान्यायवादी, महालेखापरिक्षक, मुख्य निवडणूक आयुक्त, संघलोकसेवा आयोगाचे अध्यक्ष, राज्याचे राज्यपाल, वित्तआयोगाचे अध्यक्ष इत्यादी उच्चपदस्थांची नेमणूक करतात. तसेच अनुसुचित जाती जमाती व इतर मागासवर्ग आयोगाची स्थापना करू शकतात. राष्ट्रपती तिन्ही सैन्यदलाचा प्रमुख असतो. सैन्यदलाच्या प्रमुखांच्या तो नेमणूका करतो. त्याचप्रमाणे परराष्ट्रांच्या वकिलांची अधिकारपत्रे स्विकारणे, परराष्ट्रीय पाहुण्यांचे स्वागत करणे, चीफ कमिशनरच्या सहाय्याने केंद्रशासित प्रदेशांचा राज्यकारभार पाहणे, इत्यादी कार्यकारी अधिकार राष्ट्रपतीला घटनेने प्रदान केलेले आहेत.

२) कायदेविषयक अधिकार

राष्ट्रपती हा संसदेचा अविभाज्य घटक असल्यामुळे त्यांना विविध कायदेविषयक अधिकार प्राप्त आहेत. संसदेचे अधिवेशन बोलविणे आणि स्थगित करणे तसेच पंतप्रधानाच्या सल्ल्याने लोकसभा विसर्जित करण्याचा अधिकार राष्ट्रपतींना आहे. राष्ट्रपती संसदेच्या दोन्ही सभागृहाची संयुक्त बैठक बोलावू शकतात. सार्वत्रिक निवडूकीनंतरच्या पहिल्या अधिवेशनाच्या सुरवातीला राष्ट्रपती संसदेसमोर अभिभाषण करतात. दरवर्षी संसदेच्या पहिल्या अधिवेशनाची सुरवात ही राष्ट्रपतीच्या अभिभाषणानेच होते. महत्वाच्या विधेयकासंबंधी राष्ट्रपती संसदेस संदेश पाठवू शकतो. राष्ट्रपती लोकसभेमध्ये २ सदस्य व राज्यसभेत १२ सदस्यांची नेमणूक करू शकतात. संसदेने परित केलेल्या विधेयकाचे कायद्यात रूपांतर होण्यासाठी राष्ट्रपतीची संमती आवश्यक असते. घटनेच्या कलम १२३ नुसार राष्ट्रपतीस वटहुकूम काढण्याचा अधिकार आहे. त्याला कायद्याइतकेच महत्व असते. घटक राज्याची रचना, सीमा व नाव बदलणारी विधेयके तसेच अर्थविधेयके यांना संसदेत सादर करण्यापूर्वी राष्ट्रपतीची पूर्वसंमती घ्यावी लागते. तसेच राष्ट्रपती, वित्त आयोग, लोकसेवा आयोग, महालेखापरिक्षक यांच्याकडून आलेले अहवाल चर्चेसाठी संसदेसमोर मांडतात.

३) अर्थविषयक अधिकार

राज्यघटनेने राष्ट्रपतीस महत्वपूर्ण आर्थिक अधिकार दिलेले आहेत. अर्थविधेयक प्रथम राष्ट्रपतीच्या पूर्वसंमतीनेच लोकसभेत सादर केले जाते. प्रत्येक वर्षासाठी जे अंदाजपत्रक तयार केले जाते ते संसदेसमोर मांडण्याची व्यवस्था राष्ट्रपती करतात. राष्ट्रपतीच्या शिफारशी शिवाय सरकारला संसदेत कोणत्याही अनुदानाची मागणी करता येत नाही. संचित निधीवर राष्ट्रपतीचे नियंत्रण असते. संसदेच्या परवानगीने

आकस्मिक कारणासाठी या निधीतून तो पैसा खर्च करू शकतो. केंद्र व राज्यामध्ये कर उत्पन्नाची वाटणी करण्यासाठी राष्ट्रपतींना दर पाच वर्षांनी वित्त आयोग नेमण्याचा अधिकार असतो.

४) न्यायविषयक अधिकार

न्यायविषयक अधिकारांतर्गत राष्ट्रपती आपल्याकडे येणाऱ्या दयेच्या अर्जास अनुसरून एखाद्या गुन्हेगाराची शिक्षा कमी करू शकतो किंवा ती पूर्णपणे माफ करू शकतो. राज्यघटनेच्या कलम १२४ नुसार राष्ट्रपती सर्वोच्च व उच्च न्यायालयाच्या न्याधीशांची नेमणूक करतात. घटनेच्या कलम १४३ नुसार महत्वाच्या प्रश्नासंदर्भात राष्ट्रपती सर्वोच्च न्यायालयास सल्ला विचारू शकतो. सर्वोच्च न्यायालयातील अधिकारी वर्ग व नोकरवर्ग यांची नियुक्ती, वेतन निवृत्तीवेतन, सुट्ट्या या संबंधी नियम करताना सरन्यायाधीश राष्ट्रपतींची संमती घेतात.

५) आणीबाणी विषयक अधिकार

देशापुढील संकटांचा सामना करता यावा म्हणून भारतीय राज्यघटनेच्या १८ व्या भागातील कलम ३५२, ३५६, ३६० नुसार राष्ट्रपतीस आणीबाणीविषयक अधिकार प्राप्त आहेत.

अ) राष्ट्रीय आणीबाणी- (कलम ३५२)

युद्ध किंवा बाह्यआक्रमण किंवा अंतर्गत अशांतता यामुळे देशाच्या सुरक्षिततेस धोका निर्माण झाल्यास राष्ट्रपती कलम ३५२ नुसार राष्ट्रीय आणीबाणी घोषित करू शकतो. अशा प्रकारची आणीबाणी संसदेच्या मान्यतेशिवाय २ महिन्यांपर्यंत आंमलात राहतो. दोन महिन्यांच्या आत या घोषणेला संसदेची मंजूरी घ्यावी लागते. संसदेच्या मंजूरीने ६ महिन्यांपर्यंत आणीबाणीचा कालावधी वाढवता येतो. दर सहा महिन्यांनी मंजूरी घ्यावी लागते. संसदेने मान्यता दिली नाही तर घोषणा रद्द समजण्यात येते.

राष्ट्रीय आणीबाणीच्या परिणामस्वरूप जनतेच्या मुलभूत अधिकाराचा संकोच होतो. संसदेला राज्यसुचीतील विषयावर कायदा करण्याचा अधिकार प्राप्त होते. केंद्र सरकारचे घटक राज्याच्या कार्यकारी मंडळावर नियंत्रण प्रस्थापित होते.

ब) घटकराज्यआणीबाणी / राष्ट्रपती राजवट -(कलम ३५६)

एखाद्या घटक राज्यात राजकीय अस्थैर्य किंवा घटनात्मक पेचप्रसंग निर्माण झाल्यास संबंधीत घटक राज्याचा राज्यपाल राष्ट्रपतींना त्याबाबतचा अहवाल सादर करतो. त्यानुसार राष्ट्रपती त्या संबंधीत घटक राज्यात कलम ३५६ नुसार राष्ट्रपती राजवट लागू करतात. आणीबाणी घोषणेस २ महिन्यांच्या आत संसदेची मान्यता घ्यावी लागते. घटक राज्यातील आणीबाणीमुळे घटकराज्याचा कारभार राष्ट्रपती राज्यपालामार्फत चालवितात. घटक राज्याचे कायदे करण्याचा अधिकार राष्ट्रपती संसदेकडे सुपूर्द करतो.

क) आर्थिक आणीबाणी - (कलम ३६०)

संपूर्ण देशात किंवा एखाद्या घटकराज्यात आर्थिक आस्थिरता निर्माण झाल्यास राष्ट्रपती कलम ३६० अन्वये आर्थिक आणीबाणी घोषित करतात. आर्थिक आणीबाणीची मुदत २ महिने असते. या कालावधीत संसदेची मंजुरी घ्यावी लागते. आर्थिक आणीबाणीच्या परिणाम स्वरूप राष्ट्रपती घटकराज्यांना आर्थिक बाबतीत आदेश देतात. घटकराज्यांनी केलेले कायदे राष्ट्रपती संमतीसाठी मागवू शकतो. केंद्र व राज्य सरकारने अधिकारी ज्यामध्ये उच्च व सर्वोच्च न्यायालयाचे न्यायाधिश यांच्या वेतन भत्त्यात कपात करण्याचा आदेश राष्ट्रपती देवू शकतात.

भारताच्या राष्ट्रपतींचे अधिकार व कार्याचा आढावा घेतला असता असे दिसून येते की, ते भारताचे घटनात्मक प्रमुख आहेत. वास्तविक त्यांना आपल्या अधिकाराचा वापर पंतप्रधान व मंत्रीमंडळाच्या सल्ल्याने करावे लागते. परंतु त्यामुळे भारतीय राजकीय व्यवस्थेतील राष्ट्रपतींचे महत्व कमी होत नाही. संकटकालीन परिस्थितीत त्यांना महत्वपूर्ण अधिकार प्राप्त होतात. अमरनन्दी यांच्या मते, “राष्ट्रीय संकटांचा सामना करण्यासाठी राष्ट्रपतीला जे संकटकालीन अधिकार दिलेले आहेत ते भरलेल्या बंदुकीप्रमाणे आहेत. ज्यांचा उपयोग व्यक्ती स्वातंत्र्य रक्षणासाठी सुद्धा केला जाऊ शकतो किंवा व्यक्ती स्वातंत्र्य नष्ट करण्यासाठी सुद्धा होऊ शकतो. म्हणून या बंदुकीचा वापर अत्यंत सावधानीने केला गेला पाहिजे.” यावरून राष्ट्रपतीपदाचे महत्व आणि जबाबदारी अत्यंत महत्वपूर्ण असण्याची दिसून येते.

३.२.२.२ भारताचा पंतप्रधान

संसदीय शासन पद्धतीच्या तत्वानुसार पंतप्रधान हा कार्यकारी मंडळाचा वास्तववादी प्रमुख असतो. राज्यघटनेच्या कलम ७४ नुसार राष्ट्रपतीस सहाय्य व सल्ला देण्यासाठी पंतप्रधानाच्या नेतृत्वाखाली एक मंत्रीमंडळ असेल व राष्ट्रपती मंत्रीमंडळाच्या सल्ल्यानुसार वागेल.

लोकसभेच्या सार्वत्रिक निवडणुकीत ज्या राजकीय पक्षास बहुमत प्राप्त होते. त्या पक्षाच्या नेत्यास पंतप्रधान म्हणून राष्ट्रपती नियुक्त करतात. जेव्हा लोकसभेत कोणत्याही एका राजकीय पक्षास बहुमत प्राप्त होत नाही त्यावेळी विविध राजकीय पक्ष आघाडी करून बहुमत स्पष्ट करतात त्या आघाडीच्या नेत्याची राष्ट्रपती पंतप्रधान म्हणून नेमणूक करतात.

पात्रता

- १) तो भारताचा नागरिक असावा.
- २) त्याने वयाची २५ वर्ष पूर्ण केलेली असावीत.
- ३) ती व्यक्ती लोकसभा किंवा राज्यसभेची सदस्य असावी. नसेल तर सहा महिन्यांच्या आत त्याने सभासदत्व प्राप्त केले पाहिजे.

- ४) पंतप्रधानाच्या पाठीशी लोकसभेचे बहुमत असणे आवश्यक आहे. मात्र पंतप्रधान लोकसभेचाच सदस्य असावा असे बंधन नाही.

कार्यकाल

लोकसभेचा कार्यकाल जेवढा असतो तेवढाच पंतप्रधानाचाही कार्यकाल असतो हा कार्यकाल साधारणतः ५ वर्षांचा आहे. लोकसभेत जोपर्यंत सत्तारूढ पक्षाचे बहुमत टिकून असेल तोपर्यंतच पंतप्रधान व त्याचे मंत्रीमंडळ सत्तेवर राहते. पंतप्रधान मुदतपूर्व आपल्या पदाचा राजीनामा देवू शकतो. जर लोकसभेने मंत्रीमंडळाविरुद्ध अविश्वास ठराव पारित केला तर पंतप्रधानाला राजीनामा द्यावा लागतो.

वेतन व भत्ते

पंतप्रधानांना संसदेच्या सदस्या इतकेच वेतन व भत्ते प्राप्त होतात. याशिवाय मोफत निवास, प्रवासभत्ता, वैद्यकीय भत्ता, व इतर सुविधा प्राप्त होतात.

पंतप्रधानाचे अधिकार व कार्य

- १) केंद्रीय मंत्रीमंडळातील मंत्री राष्ट्रपतीकडून पंतप्रधानाच्या सल्ल्यानुसार नियुक्त केले जातात. पंतप्रधान आपल्या पक्षातील योग्य कार्यक्षम, व्यक्तींची मंत्री म्हणून निवड करतो मंत्र्यांमध्ये खातेवाटप करणे, मंत्रीमंडळात फेरबदल करणे इ. कार्य पंतप्रधान करतो.
- २) पंतप्रधान हा लोकनिर्वाचित नेता असतो त्यामुळे त्यास सर्व वास्तविक अधिकार प्राप्त होतात. राष्ट्रपतींना आपल्या अधिकारांचा वापर पंतप्रधानाच्या सल्ल्यानेच करावा लागतो.
- ३) पंतप्रधान मंत्रीमंडळाच्या प्रमुख या नात्याने मंत्रीमंडळाची बैठक बोलावणे, विषय निश्चित करणे, मंत्रीमंडळाच्या बैठकीत घेतलेले निर्णय जाहीर करणे इत्यादी कार्य करतो. मंत्रीमंडळात मतभेद निर्माण झाल्यास ते दूर करून मंत्र्यांमध्ये समन्वय घडवून आणतो.
- ४) पंतप्रधान हा सत्ताधारी पक्षाचा नेता असतो. त्यामुळे आपल्या पक्षाची ध्येय धोरणे आणि कार्यक्रम प्रत्यक्ष आमलात आणणे हे पंतप्रधानाचे कार्य असते.
- ५) पंतप्रधान हा संपूर्ण देशातील जनतेचा नेता असतो. पंतप्रधान या नात्याने तो संपूर्ण जनतेचे प्रतिनिधित्व करित असतो. जनहिताची धोरणे तयार करणे व त्याची अंमलबजावणी करणे अशी कार्य पंतप्रधानास करावी लागतात.
- ६) पंतप्रधान मंत्रीमंडळाचा प्रमुख या नात्याने मंत्रीमंडळाच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवतो. त्याला कोणत्याही खात्याशी निगडीत असलेली माहिती मिळविण्याचा आणि दस्तावेज मागविण्याचा अधिकार असतो.
- ७) पंतप्रधान राष्ट्रांतर्गत शांतता व सुव्यवस्था निर्माण करण्याबरोबरच आंतरराष्ट्रीय स्तरावर राष्ट्राचे हित लक्षात घेऊन धोरण निश्चित करित असतात.

- ८) राष्ट्रपती व मंत्रीमंडळ यांच्यातील महत्वाचा दुवा म्हणून पंतप्रधान महत्वाची भूमिका पार पाडतात. पंतप्रधान राष्ट्रपतींना मंत्रीमंडळाच्या कार्यासंबंधी माहिती पुरवितो तसेच राष्ट्रपतींना केलेल्या सुचना, त्यांनी दिलेला सल्ला तो मंत्रीमंडळा पर्यंत पोहचवितो.
- ९) पंतप्रधान संसदेतील सत्तारूढ पक्षाचा नेता असतो. सभाग्रहाला विश्वात घेवून तो कायदेनिर्मितीचे कार्य करतो.

अशाप्रकारे भारतीय संसदीय शासन व्यवस्थेत पंतप्रधानाचे स्थान अतिशय महत्वाचे आहे. पंतप्रधान पदाचे महत्त्व स्पष्ट करताना विविध विचारवंतानी आपले मत व्यक्त केले आहे. लॉर्ड मोर्ले यांच्या मते “पंतप्रधान समानातील प्रमुख व मंत्रीमंडळरूपी कमानीची मध्यशिला होय.” रॅम्सेमुर यांच्या मते “पंतप्रधान म्हणजे राज्यरूपी जहाजाचा सुकाणूधारी होय” सर विल्यम हारकोर्ट यांच्या मते “पंतप्रधान हा तारांगणातील चंद्र असतो” मनरो यांच्या मते “पंतप्रधान हा शासनरूपी जहाजाचा कॅप्टन होय.” यासर्व विचारवंतांच्या विधानावरून पंतप्रधानपदाचे महत्त्व अधोरेखित होते.

३.२.२.३ केंद्रीय मंत्रीमंडळ

भारताच्या राज्यघटनेत इंग्लंडच्या धर्तीवर संसदीय शासन पद्धतीचा स्विकार केलेला आहे. त्यानुसार केंद्रीय कार्यकारी मंडळाची वास्तववादी सल्ला पंतप्रधानाच्या नेतृत्वाखालील मंत्रीमंडळाच्या हातात असते. घटनेच्या कलम ७४ नुसार राष्ट्रपतीस सहाय्य व सल्ला देण्यासाठी पंतप्रधानाच्या नेतृत्वाखाली एक मंत्रीमंडळ असेल ४४ व्या घटनादुरुस्ती प्रमाणे राष्ट्रपती मंत्रीमंडळाला अशा सल्ल्याचा फेरविचार करण्यास सांगू शकतात. त्यानंतर राष्ट्रपती अशा फेरविचारा अंती देण्यात आलेल्या सल्ल्यानुसार वागतील. तसेच मंत्र्यांनी राष्ट्रपतींना दिलेल्या सल्ल्याची चौकशी कोणत्याही न्यायालयात करता येत नाही.

मंत्रीमंडळाची निर्मिती

राज्यघटनेच्या कलम ७५ नुसार “पंतप्रधानाची नियुक्ती राष्ट्रपतीकडून केली जाईल आणि इतर मंत्र्यांची नियुक्ती पंतप्रधानाच्या सल्ल्याने राष्ट्रपती करतील.” पंतप्रधान आपल्या पक्षातील निवडून आलेल्या महत्वाच्या प्रतिनिधीची मंत्री म्हणून नेमणूका करित असतो.

मंत्र्यांची निवड ही संसद सदस्यातूनच केली जाते. संसदेचा सदस्य नसणाऱ्या एखाद्या व्यक्तीची निवड मंत्री म्हणून केली असेल तर त्या व्यक्तीला सहा महिन्यांच्या आत संसदेच्या कोणत्याही एका सभागृहात निवडून यावे लागते. निवडून नाही आला तर त्याला मंत्रीपद सोडावे लागते. मंत्र्यांनी आपले पदग्रहण करण्यापूर्वी राष्ट्रपती त्यांना पद व गोपनियतेची शपथ देतात.

मंत्रीमंडळातील मंत्र्यांची संख्या ही लोकसभेतील एकूण सदस्य संख्येच्या १५% एवढी असते. मंत्र्यांच्या नेमणुका करताना पंतप्रधानास विशेष काळजी घ्यावी लागते. स्वतःच्या पक्षातील महत्वाच्या नेत्यांना डावलता येत नाही. तसेच सर्व घटकराज्यांना मंत्रीमंडळात प्रतिनिधीत्व मिळेल याची काळजी घ्यावी लागते. कारण लोकसभेत त्याला आपल्या पक्षाचे बहुमत सातत्याने टिकवून ठेवावे लागते. पंतप्रधान व मंत्रीमंडळ

सामुहिकरीत्या लोकसभेला जबाबदार राहून कार्य करतात. लोकसभेचा विश्वास असेपर्यंत मंत्रीमंडळ अधिकारपदावर राहते. जर लोकसभेने मंत्रीमंडळाविरुद्ध अविश्वास प्रकट केला तर पंतप्रधानास आपल्या मंत्रीमंडळासह राजीनामा द्यावा लागतो.

संसदेच्या एका सभागृहाचा सदस्य असलेल्या मंत्र्यास दुसऱ्या सभागृहास बोलण्याचा व कामकाजात भाग घेण्याचा अधिकार असतो. मात्र ती केवळ सदस्य असलेल्या सभागृहातच मतदानात भाग घेऊ शकतो.

मंत्र्यांचे प्रकार :

मंत्रीमंडळामध्ये पंतप्रधान व मंत्र्यांचा समावेश होतो. पंतप्रधान मंत्रीमंडळाचा प्रमुख असतो. मंत्रीमंडळामध्ये तीन प्रकारचे मंत्री असतात.

- १) कॅबिनेट मंत्री
- २) राज्यमंत्री
- ३) उपमंत्री

१) **कॅबिनेट मंत्री** : पंतप्रधान आपल्या पक्षातील महत्त्वाच्या ज्येष्ठ व अनुभवी सदस्यांची निवड कॅबिनेट मंत्री म्हणून करतात. कॅबिनेट मंत्री हे प्रथम दर्जाचे मंत्री समजले जातात. राज्यघटनेनुसार कॅबिनेट दर्जाच्या मंत्र्यांची संख्या १२ ते १५ च्या आसपास असते. कॅबिनेट मंत्र्यांकडे महत्त्वाची खाती देण्यात येतात. उदा. गृहखाते, संरक्षण खाते, अर्थखाते, कृषी खाते, परराष्ट्र खाते, इत्यादी

२) **राज्यमंत्री** : राज्यमंत्री मंत्रीमंडळात दुसऱ्या क्रमांकाचे मंत्री म्हणून ओळखले जातात. राज्यमंत्र्यांना एखाद्या मंत्रालयाचा स्वतंत्र कार्यभार दिला जाऊ शकतो किंवा कॅबिनेट मंत्र्याला सहाय्यक म्हणून नेमले जाते. राज्यमंत्र्यांना मंत्रीमंडळाच्या बैठकींना उपस्थित राहता येत नाही. परंतु त्यांच्या विभागाशी संबंधित बाबीवर चर्चा करतेवेळी पंतप्रधानाच्या निमंत्रणावरून त्यांना मंत्रीमंडळाच्या बैठकीस उपस्थित राहता येते. राज्यमंत्र्यांकडे स्वतंत्र कार्यभार असल्यास ते कॅबिनेट मंत्र्यांप्रमाणे आपल्या अधिकाराचा वापर करू शकतात.

३) **उपमंत्री** : उपमंत्र्यांना मंत्रालयाचा स्वतंत्र कार्यभार दिला जात नाही. ते कॅबिनेट मंत्री किंवा राज्यमंत्र्यांना सहाय्यक म्हणून कार्य करतात. उपमंत्री हे मंत्रीमंडळातील तिसऱ्या क्रमांकाचे मंत्री समजण्यात येतात. त्याचप्रमाणे मंत्र्यांना मदत करण्यासाठी पंतप्रधान स्वपक्षातील काही सदस्यांची संसदीय सचिव म्हणून नेमणूक करतात. हे सचिव मंत्र्यांना त्यांच्या संसदीय कामकाजात मदत करण्याचे कार्य करतात.

मंत्रीमंडळाची वैशिष्ट्ये :

१) **वास्तविक सत्ता प्रमुख** : संसदीय शासन पद्धतीमध्ये नामधारी कार्यकारी सत्ता राष्ट्रपतीकडे असते. वास्तविक कार्यकारी सत्ता पंतप्रधानाच्या नेतृत्वाखालील मंत्रीमंडळाच्या हातात असते. मंत्रीमंडळ या वास्तविक सत्तेचा वापर करून राज्यकारभार करित असते.

२) **राजकीय एकरूपता** : मंत्रीमंडळातील सर्व मंत्र्यांचा समान दृष्टीकोन असतो. ते आपल्या राजकीय पक्षाचे ध्येय, धोरण प्रत्यक्षात राबविण्यासाठी एकत्रितपणे प्रयत्न करतात. त्यांना या कार्यात पंतप्रधान मार्गदर्शन करीत असतात.

३) **पंतप्रधानाचे नेतृत्व** : मंत्रीमंडळाचा प्रमुख पंतप्रधान असतो. मंत्रीमंडळाची निर्मिती त्याच्याच सल्ल्याने राष्ट्रपती करतात. मंत्र्यांमध्ये खातेवाटपाचे कार्य पंतप्रधानच करतात. तसेच ते मंत्रीमंडळाच्या बैठकांचे अध्यक्षस्थान भूषवितात. मंत्रीमंडळावर घेतलेल्या सर्व निर्णयावर पंतप्रधानाचा प्रभाव असतो.

४) **सामूहिक उत्तरदायित्व** : मंत्रीमंडळातील सर्व मंत्री व्यक्तीगत व सामुदायिक स्वरूपात लोकसभेप्रति जबाबदार राहून कार्य करतात. मंत्रीमंडळात एकदा घेतलेले निर्णय सर्व मंत्रीमंडळावर बंधनकारक असते. सर्व मंत्री एक गट म्हणून कार्य करतात. मंत्रीमंडळ एकत्रित बुडते किंवा एकत्रित तरंगते.

५) **गोपनियता** : मंत्रीमंडळात घेतलेले सर्व निर्णय गोपनिय ठेवले जातात. राज्यघटनेच्या कलम ७५ नुसार मंत्रीपद ग्रहण करण्यापूर्वी प्रत्येक मंत्र्यास राष्ट्रपती पद व गोपनियतेची शपथ देतात. मंत्रीमंडळात एकजीनसीपणा राहण्यासाठी गोपनियता महत्त्वाची असते.

६) **कायदेमंडळाशी घनिष्ठ संबंध** : मंत्रीमंडळ संसदेच्या दोन्ही सभागृहाचे प्रतिनिधित्व करते. मंत्रीमंडळाची निर्मिती लोकसभेत बहुमत प्राप्त पक्षातील सदस्यातून होत असते. पंतप्रधान राष्ट्रपतीला सल्ला देवून लोकसभा बरखास्त करू शकतात.

७) **एकवाक्यता** : मंत्रीमंडळात जे निर्णय घेतले जातात त्यामध्ये एकवाक्यता असते. कॅबिनेट बैठकीत निर्णय घेत असताना मंत्र्यांमध्ये कधी कधी मतभेद होतात. पण एकदा निर्णय घेतला की ते सर्वाना मान्य करावे लागते.

मंत्रीमंडळाचे अधिकार व कार्य

१) **धोरण ठरविणे व आंमलबजावणी करणे** : जनकल्याणाच्या दृष्टीने मंत्रीमंडळ धोरण निश्चित करीत असते. मंत्रीमंडळ वेगवेगळी खाती निर्माण करून कार्य करते. धोरणे ठरविणे, त्या धोरणास संसदेची संमती घेणे, संसदेची संमती मिळाल्यानंतर त्या धोरणाची आंमलबजावणी करणे इत्यादी कार्य मंत्रीमंडळास करावी लागतात.

२) **कायदेविषयक कार्य** : कायदेनिर्मितीचे कार्य संसदेचे आहे. मात्र त्यात मंत्रीमंडळाची महत्त्वाची भूमिका असते. बहुतेक सर्व महत्त्वाची विधेयके मंत्र्याद्वारे संसदेत मांडले जातात. संसदेत ही विधेयके पारित करून घेणे मंत्रीमंडळाची जबाबदारी असते. संसदेत विचारल्या जाणाऱ्या प्रश्नाची उत्तरे मंत्र्यांना द्यावी लागतात. एकूणच कायदानिर्मितीत मंत्रीमंडळाचे महत्त्वपूर्ण योगदान असते.

३) **आर्थिक कार्य** : मंत्रीमंडळ देशाचे आर्थिक धोरण निश्चित करीत असते. संसदेसमोर वार्षिक अंदाजपत्रक सादर करण्याची जबाबदारी अर्थ खात्याची असते. अर्थमंत्री विविध खात्याकडून माहिती

मागवून अंदाजपत्रक तयार करतो. संसदेत या अंदाजपत्रकास मंजूरी मिळविली जाते. अंदाजपत्रकास मान्यता मिळाल्याशिवाय मंत्रीमंडळास पैसा खर्च करता येत नाही. इतर अर्थविधेयक सुद्धा मंत्रीमंडळाद्वारे लोकसभेत सादर केले जाते. अर्थ विधेयक मंजूर झाले नाही तर मंत्रीमंडळास राजीनामा द्यावा लागतो.

४) **नियुक्ती संबंधी कार्य** : भारताचा राष्ट्रपती देशाच्या राजकीय क्षेत्रातील व प्रशासनातील वरिष्ठ पदावरील महत्त्वपूर्ण अधिकाऱ्यांच्या नेमणूका पंतप्रधान व मंत्रीमंडळाच्या सल्ल्याने करतो. उदा. राज्यपाल, राजदूत, सेनाधिकारी, न्यायाधीश विविध आयोगाचे अध्यक्ष इत्यादी.

५) **देशात शांतता व सुव्यवस्था प्रस्थापित करणे** : शांततेच्या काळातच देश प्रगती करू शकतो. म्हणून मंत्रीमंडळ विविध प्रकारची धोरणे आखून, वेगवेगळ्या कायद्याची निर्मिती करते व त्याद्वारे देशात शांतता व सुव्यवस्था प्रस्थापित करण्याचे महत्त्वपूर्ण कार्य करते. देशात वेळोवेळी विविध कारणामुळे संघर्ष निर्माण होतात ते संघर्ष सोडवून शांतता प्रस्थापित करण्याचे कार्य मंत्रीमंडळास करावे लागते.

६) **परराष्ट्र संबंध विषयक कार्य** : देशाच्या सार्वभौमत्वाचे बाह्य आक्रमणापासून रक्षण करणे, परराष्ट्राशी युद्ध, तह, करार किंवा मैत्री करणे इत्यादी कार्य मंत्रीमंडळ करित असते. परराष्ट्र संबंध विषयक कार्य करण्यासाठी व देशाच्या सुरक्षिततेसाठी संरक्षण व परराष्ट्र मंत्रालयाची निर्मिती करण्यात आली आहे. परराष्ट्राशी मैत्रीपूर्ण संबंध प्रस्थापित करून आंतरराष्ट्रीय पातळीवर आपल्या देशाची प्रतिष्ठा वाढविण्याचे कार्य मंत्रीमंडळास करावे लागते.

एकंदरीत मंत्रीमंडळाच्या अधिकार व कार्यावरून असे दिसून येते की, भारतीय राजकीय व प्रशासकीय व्यवस्थेत मंत्रीमंडळाची भूमिका महत्त्वपूर्ण आहे. संपूर्ण देशाचा राज्यकारभार चालविण्याची वास्तविक जबाबदारी मंत्रीमंडळावर असते. राष्ट्रीय हित समोर ठेवून धोरण निश्चित करणे व त्याची अंमलबजावणी करण्याचे कार्य मंत्रीमंडळ करित असते.

स्वयं अध्ययन प्रश्न-२

ब) रिकाम्या जागी योग्य पर्याय निवडून विधाने पूर्ण करा.

- १) राष्ट्रपतीपदाच्या उमेदवाराचे वय वर्ष पूर्ण असावे लागते.
- २) विधेयक राष्ट्रपतीच्या पूर्वसम्मतीनेच लोकसभेत मांडले जाते.
- ३) मंत्रीमंडळातील मंत्री हे प्रथम क्रमांकाचे मंत्री समजले जातात.
- ४) मंत्रीमंडळ हे सामुहिकरित्या या सभागृहास जबाबदार असते.
- ५) मंत्रीमंडळातील मंत्र्यांची संख्या लोकसभेतील एकूण सदस्यांच्या टक्के असते.

३.३ सारांश

भारतीय संसदीय शासन पद्धतीमध्ये कायदेमंडळाला महत्त्वपूर्ण स्थान आहे. भारतात द्विग्रही कायदेमंडळ असून त्यातील प्रथम व कनिष्ठ सभागृहास लोकसभा तर द्वितीय व वरिष्ठ सभागृहास राज्यसभा असे संबोधले जाते. लोकसभा हे जनतेचे प्रतिनिधीत्व करणारे सभागृह आहे तर राज्यसभा घटक राज्यांचे प्रतिनिधीत्व करते. लोकसभेचा कार्यकाल ५ वर्षांचा असतो. राज्यसभा हे स्थायी सभागृह असून त्यातील सदस्यांचा कार्यकाल ६ वर्षांचा असतो. दर दोन वर्षांनी एक-तीतीयांश सदस्य निवृत्त होतात व तेवढेच नवीन सदस्य निवडले जातात. लोकसभा सभापतीची निवड लोकसभा सदस्यातूनच होते. उपराष्ट्रपती हा राज्यसभेचा पदसिद्ध सभापती असतो. अर्थ विधेयक प्रथम लोकसभेतच मांडले जाते. इतर सर्व विधेयकाबाबतीत दोन्ही सभागृहांना समान महत्त्व आहे.

संसदीय शासन पद्धतीच्या तत्त्वानुसार भारतात एक नामधारी व एक वास्तववादी सत्ताप्रमुख असे दोन प्रमुख असतात. राष्ट्रपती हा नामधारी सत्ताप्रमुख तर पंतप्रधान हा वास्तववादी सत्ताप्रमुख असतो. देशाचा संपूर्ण कारभार राष्ट्रपतीच्या नावाने चालतो परंतु प्रत्यक्षात त्यांच्या अधिकाराचा वापर पंतप्रधान व मंत्रीमंडळ यांच्याद्वारे केले जाते. राष्ट्रपतींची निवड करण्यासाठी एक निर्वाचक मंडळ असते त्या निर्वाचक मंडळात संसदेचे निर्वाचित सदस्य व विविध घटक राज्यांच्या विधानसभेचे निर्वाचित सदस्य असतात. राष्ट्रपतींची निवडणूक गुप्त, प्रमाणशीर प्रतिनिधीत्व पद्धतीने, व एकलसंक्रमणीय तत्त्वानुसार होते. राष्ट्रपतींच्या स्वाक्षरीशिवाय कोणत्याही विधेयकाचे कायद्यात रूपांतर होत नाही. राष्ट्रपतींना अध्यादेश काढण्याचा अधिकार आहे. तसेच संकटकाळात राष्ट्रीय, राज्यांतर्गत व आर्थिक आणीबाणी घोषित करण्याचा अधिकार त्यांना आहे. राष्ट्रपती हा तिन्ही सैन्यदलाचा प्रमुख असतो.

पंतप्रधान हा कार्यकारी मंडळाचा वास्तविक प्रमुख असतो. लोकसभेच्या सार्वत्रिक निवडणुकीत ज्या राजकीय पक्षाला बहुमत प्राप्त होते त्या पक्षाच्या नेत्यास पंतप्रधान म्हणून राष्ट्रपतीकडून नियुक्त केले जाते. केंद्रीय मंत्रीमंडळातील इतर मंत्री राष्ट्रपतीकडून पंतप्रधानाच्या सल्ल्याने नियुक्त केले जातात. मंत्र्यांमध्ये खाते वाटप करणे, मंत्रीमंडळाच्या बैठकीचे अध्यक्षस्थान भूषविणे, राष्ट्रपती व मंत्रीमंडळ यांच्यात सुसंवाद प्रस्थापित करणे, मंत्रीमंडळाच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवणे इत्यादी कार्ये पंतप्रधानास करावे लागते. मंत्रीमंडळातील मंत्र्यांची संख्या लोकसभेतील एकूण सदस्य संख्येच्या १५ टक्के असावी लागते. मंत्रीमंडळात कॅबिनेट मंत्री, राज्यमंत्री, उपमंत्री असे तीन प्रकारचे मंत्री असतात. मंत्रीमंडळ हे सामुदायिकरित्या लोकसभेस जबाबदार राहून कार्य करते. देशाच्या सर्वांगीण विकासासाठी आवश्यक असणारे कायदे निर्माण करणे, आर्थिक धोरण ठरविणे, देशात शांतता व सुव्यवस्था प्रस्थापित करणे. इत्यादी कार्ये मंत्रीमंडळास करावी लागतात.

३.४ पारिभाषिक शब्दावली

- १) **संसद** : भारतीय कायदेमंडळास संसद असे संबोधले जाते.
- २) **गणपूर्ती/गणसंख्या** : गणपूर्ती म्हणजे संसदेच्या सभागृहाची सभा भरण्यासाठी आवश्यक असलेल्या किमान सदस्यांच्या उपस्थितीची संख्या होय.
- ३) **अध्यादेश किंवा वटहुकूम** : संसदेच्या विराम काळात एखाद्या कायद्याची गरज निर्माण झाल्यास राष्ट्रपती अध्यादेश/वटहुकूम काढू शकतात. त्या अध्यादेशास कायद्याइतकेच महत्त्व असते.
- ४) **प्रश्न काळ** : संसदेच्या प्रत्येक बैठकीचा पहिला तास प्रश्न विचारणे व उत्तर देणे यासाठी उपलब्ध असतो. त्यास प्रश्न काळ असे म्हणतात. साधारणतः ११ ते १२ ही वेळ प्रश्नकाळाची असते.
- ५) **स्थगन प्रस्ताव** : स्थगन प्रस्ताव म्हणजे सभागृहाचे नेहमीचे कामकाज स्थगित करून सार्वजनिक महत्त्वाच्या मुद्यावर चर्चा करणे होय.
- ६) **निंदाव्यंजक प्रस्ताव** : मंत्रीमंडळाच्या विशिष्ट धोरणावर व कार्यावर टिका किंवा दोषारोपण करण्यासाठी निंदाव्यंजक प्रस्ताव विरोधी पक्षाद्वारे सभागृहात मांडले जाते.

३.५ स्वयं अध्ययन प्रश्नांची उत्तरे

अ) स्वयं-अध्ययन प्रश्न १ ची उत्तरे

- १) संसद
- २) अँग्लो इंडियन
- ३) १२
- ४) उपराष्ट्रपती
- ५) लोकसभा

ब) स्वयं अध्ययन प्रश्न-२ ची उत्तरे

- १) ३५
- २) अर्थविधेयक
- ३) कॅबिनेट
- ४) लोकसभा

५) १५ टक्के

३.६ सरावासाठी स्वाध्याय

- १) लोकसभेची रचना, अधिकार व कार्य स्पष्ट करा.
- २) राज्यसभेची रचना अधिकार व कार्य स्पष्ट करा.
- ३) राष्ट्रपतीचे अधिकार व कार्य स्पष्ट करा.
- ४) भारतीय संसदीय शासन पद्धतीत पंतप्रधानाची भूमिका स्पष्ट करा.
- ५) केंद्रीय मंत्रीमंडळाची रचना अधिकार व कार्य स्पष्ट करा.
- ६) टिपा लिहा.
- १) राष्ट्रपतींचे आणीबाणी विषयक अधिकार
- २) मंत्रीमंडळाची वैशिष्ट्ये
- ३) लोकसभा सभापती
- ४) प्रादेशिक मतदारसंघ
- ५) राज्यसभा सभापती

३.७ संदर्भ – अधिक वाचनासाठी पुस्तके

- १) Pylee M. V. (2016) Indias Constitution, S.Chand Publishing.
- २) Basu D. D. (1994) An Introduction to the Constitution of India, New Delhi.
- ३) Kashyap S. C. (2011) Our Parliament, National Book Trust.
- ४) Singh H, Singh P (2011) Indian Administration, Pearson Education, India.
- ५) चौधरी वाल्मिकी, (१९६९) संविधान मे राष्ट्रपती की भूमिका, नॅशनल हेरॉल्ड नई दिल्ली.
- ६) फाडिया बी. एल., जैन पी. (२०१४) भारतीय शासन एवं राजनीति, साहित्य भवन पब्लिकेशन, आग्रा.
- ७) घायाळ विनायक, (२०१४) भारतीय राज्यघटना आणि राजकीय व्यवहार एक परामर्श, के. सागर पब्लिकेशन.

- ८) घोरमोडे के. यु. (२०१३) भारतीय (संविधान) शासन व राजकारण, विद्या प्रकाशन, नागपूर.
- ९) देवगावकर एस. जी. (२०१२) भारतीय राजकीय व्यवस्था, श्री साईनाथ प्रकाशन, नागपूर.
- १०) पाटील बी. बी., चव्हाण उर्मिला (२०१३) भारतीय शासन, फडके प्रकाशन, कोल्हापूर.

सत्र २ : घटक ४

न्यायमंडल

अनुक्रमणिका

४.० उद्दिष्टे

४.१ प्रास्ताविक

४.२ विषय विवेचन

४.२.१ सर्वोच्च न्यायालयाची रचना

४.२.२ सर्वोच्च न्यायालयाची अधिकार व कामे

४.२.३ न्यायालयीन पुनर्विलोकन

४.३ सारांश

४.४ पारिभाषिक शब्द, शब्दार्थ इ.

४.५ स्वयं-अध्ययन प्रश्न व उत्तरे

४.६ सरावासाठी स्वाध्याय

४.७ अधिक वाचनासाठी संदर्भग्रंथ

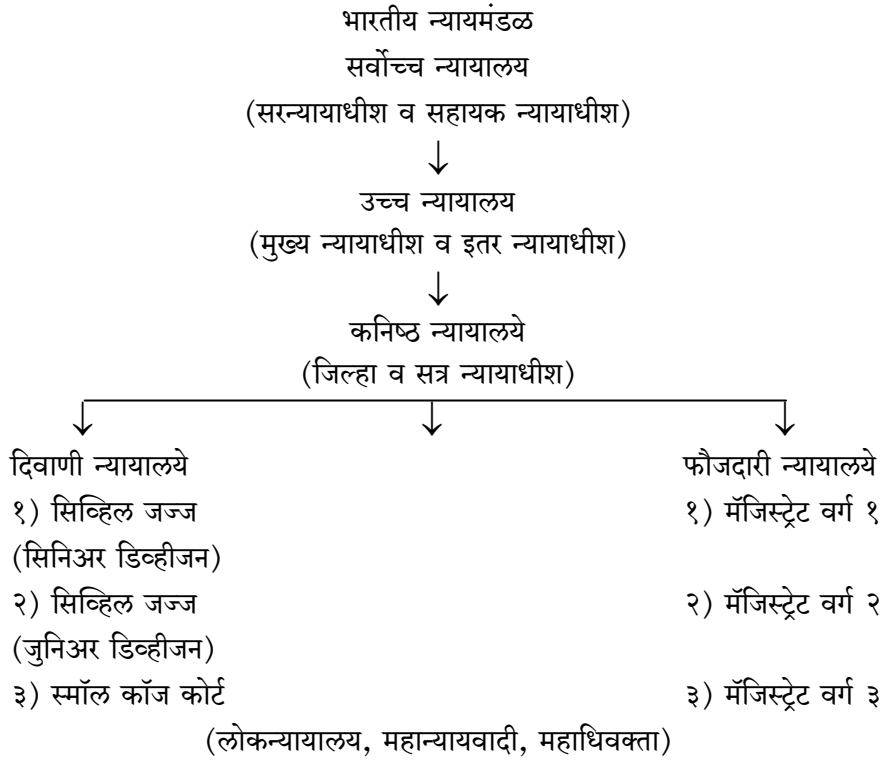
४.० उद्दिष्टे :

या घटकाच्या अभ्यासानंतर आपणांस पुढील गोष्टी समजून येतील.

- भारतीय न्यायव्यवस्था
- सर्वोच्च न्यायालयाची रचना
- सर्वोच्च न्यायालयाचे विविध अधिकार व कामे
- न्यायालयीन पुनर्विलोकनाची संकल्पना

४.१ प्रास्ताविक :

आपण प्रस्तुत प्रकरणात न्यायमंडळ या शासनाच्या तिसऱ्या व महत्त्वपूर्ण घटकाचा अभ्यास करणार आहोत. भारतीय न्यायमंडळाची रचना, स्वरूप व अधिकार, कामे, न्यायालयीन पुनर्विलोकन यांचा आढावा या घटकात घेतला आहे. इतर संघराज्यात्मक देशांच्या तुलनेत भारतीय न्यायमंडळ वैशिष्ट्यपूर्ण बनले आहे. ज्यामध्ये केंद्र व राज्य यांसाठी एकीकृत न्यायव्यवस्था निर्माण केली आहे. भारतीय न्यायमंडळाचे स्वरूप एकेरी व पिरॅमीडच्या आकाराचे आहे. सर्वोच्च न्यायालय शिखर न्यायालय असून अपिलाचे अंतिम न्यायालय आहे. सर्वोच्च न्यायालयाच्या नियंत्रणाखाली घटक राज्यांच्या परीक्षेत्रात उच्च न्यायालये कार्य करतात. उच्च न्यायालयाच्या नियंत्रणाखाली दुय्यम (कनिष्ठ) न्यायालयांचे जिल्हा व तालुका स्तरावर कार्य करतात. भारतीय न्यायमंडळात कनिष्ठ न्यायालयाकडून वरिष्ठ न्यायालयांकडे अपिल करण्याची पद्धती स्वीकारली आहे. शिवाय आपण संघराज्यात्मक शासनपद्धतीचा स्वीकार केला असला तरी, अमेरिकन संघराज्याप्रमाणे दुहेरी न्यायव्यवस्थेचा स्वीकार केला नाही. २६ जानेवारी १९५० पासून ब्रिटीश राजवटीतील न्यायव्यवस्था बरखास्त करून भारतीय संविधानानुसार नवीन न्यायमंडळ अस्तित्वात आले.

४.२ विषय विवेचन

४.२.१ सर्वोच्च न्यायालयाची रचना :

ब्रिटीश राजवटीत १९३५ च्या भारत प्रशासन कायदानुसार 'Federal Court of India' (संघीय न्यायालय)ची स्थापना कलकत्ता येथे करण्यात आली. या न्यायालयाविरुद्ध इंग्लंडमधील

‘प्रिव्ही कौन्सील’कडे अपील करता येत होते. २६ जानेवारी १९५० ला संघीय न्यायालय बरखास्त करून त्या जागी दिल्ली येथे सर्वोच्च न्यायालयाची स्थापना करण्यात आली. भारतीय राज्यघटनेनुसार न्यायमंडळात सर्वोच्च न्यायालय हे शिखरस्थानी असून ते अपिलाचे अंतिम न्यायालय आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या पाचव्या भागात कलम १२४ ते १४६ मध्ये सर्वोच्च न्यायालयाची तरतूद केली आहे. सर्वोच्च न्यायालयाची रचना पुढीलप्रमाणे आहे.

I) न्यायाधिकांची पात्रता :

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १२४ (३) मध्ये सर्वोच्च न्यायालयाच्या न्यायाधिकांची पात्रता दिली आहे. ती पुढीलप्रमाणे

- * ती व्यक्ती भारतीय नागरीक असावी.
- * तीने किमान पाच वर्षे उच्च न्यायालयाच्या न्यायाधिशपदी काम केले असावे. किंवा किमान दहा वर्षे उच्च न्यायालयात वकील म्हणून काम पाहिले असावे.
- * राष्ट्रपतींच्या मते, ती व्यक्ती सुप्रसिद्ध कायदेपंडीत असावी.

II) न्यायाधिकांची नियुक्ती :

सर्वोच्च न्यायालयातील मुख्य न्यायाधिकांची नियुक्ती राष्ट्रपती करतात. मुख्य न्यायाधिकांच्या सल्ल्यानुसार राष्ट्रपतींमार्फतच इतर न्यायाधिश नियुक्त केले जातात. सर्वसाधारणपणे मुख्य न्यायाधिकांच्या नियुक्तीबाबत पदवरिष्ठताक्रम विचारात घेतला जातो. तसेच हंगामी न्यायाधिकांची नियुक्ती राष्ट्रपतींच्या सल्ल्याने मुख्य न्यायाधिकांकडून केली जाते.

III) न्यायाधिकांची संख्या :

भारतीय राज्यघटनेतील कलम १२४ (१) नुसार सर्वोच्च न्यायालयात एक मुख्य न्यायाधिश व संसद कायद्याने निश्चित करेल एवढी न्यायाधिकांची संख्या असेल. १९८६ पासून संसदेने कायदा करून एक मुख्य न्यायाधिश व इतर २५ न्यायाधिश असे एकूण २६ इतकी संख्या निश्चित केली होती. सध्या सर्वोच्च न्यायालयात एक मुख्य न्यायाधिश व इतर ३० न्यायाधिश असे एकूण ३१ न्यायाधिश आहेत.

न्यायाधिकांची संख्या किती असावी? याबाबत भारतीय राज्यघटनेत स्पष्ट उल्लेख नाही. परंतु कलम १४५ (क) असे निर्देशित करते की, संविधानिक विषयावर निर्णय देण्यासाठी किमान पाच न्यायाधिकांचे पीठ असावे.

IV) न्यायाधिकांचा कार्यकाल :

भारतीय राज्यघटनेत सर्वोच्च न्यायालयातील न्यायाधिकांचा कार्यकाल निश्चित केला नाही. मात्र न्यायाधिकांच्या निवृत्तीचे वय ६५ वर्षे इतके निर्धारित केले आहे. तर निवृत्तीपूर्वी न्यायाधिश आपल्या पदाचा

राजीनामा राष्ट्रपतीकडे सुपूर्द करू शकतात. तसेच महाभियोगाच्या प्रक्रियेद्वारे न्यायाधिकांना पदच्युत केले जाते.

V) महाभियोग :

सर्वोच्च न्यायालयातील न्यायाधिकांना गैरवर्तन किंवा अकार्यक्षमता या कारणास्तव महाभियोगाच्या प्रक्रियेद्वारे पदच्युत केले जाते. महाभियोगाचा खटला संसदेमध्ये चालविला जातो. न्यायाधिकांवरील आरोप सिद्ध होण्यासाठी संसदेच्या दोन्ही सभाग्रहांमध्ये एकूण सभासद संख्येच्या बहुमताची आणि ठरावाच्या दिवशी सभागृहात उपस्थित राहून मतदान करणाऱ्या सभासदांच्या $\frac{2}{3}$ बहुमताची आवश्यकता असते. आरोप सिद्ध झाल्यास राष्ट्रपतींच्या आदेशाद्वारे संबंधित न्यायाधिशाला पदच्युत केले जाते. परंतु आजतागायत एकही न्यायाधिश या प्रक्रियेद्वारे पदच्युत झालेला नाही.

VI) वेतन व भत्ते :

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १२५ मध्ये संसद कायद्याद्वारे ठरवेल त्याप्रमाणे न्यायाधिकांना वेतन व इतर सोईसुविधा दिल्या जातात. अशी तरतूद आहे. या व्यतिरिक्त न्यायाधिकांना निवृत्तीवेतन, मोफत निवासस्थान, प्रवासभत्ता इत्यादी सुविधा पुरविल्या जातात. न्यायाधिकांच्या वेतनात आर्थिक आणिबाणीच्या काळात कपात केली जाऊ शकतो. इतर वेळी त्यात नुकसानकारक बदल केले जाऊ शकत नाहीत. तसेच सर्वोच्च न्यायालयातील न्यायाधीश निवृत्तीनंतर भारतातील कोणत्याही न्यायालयात वकिली करू शकत नाहीत.

★ स्वयं अध्ययनासाठी प्रश्न-१

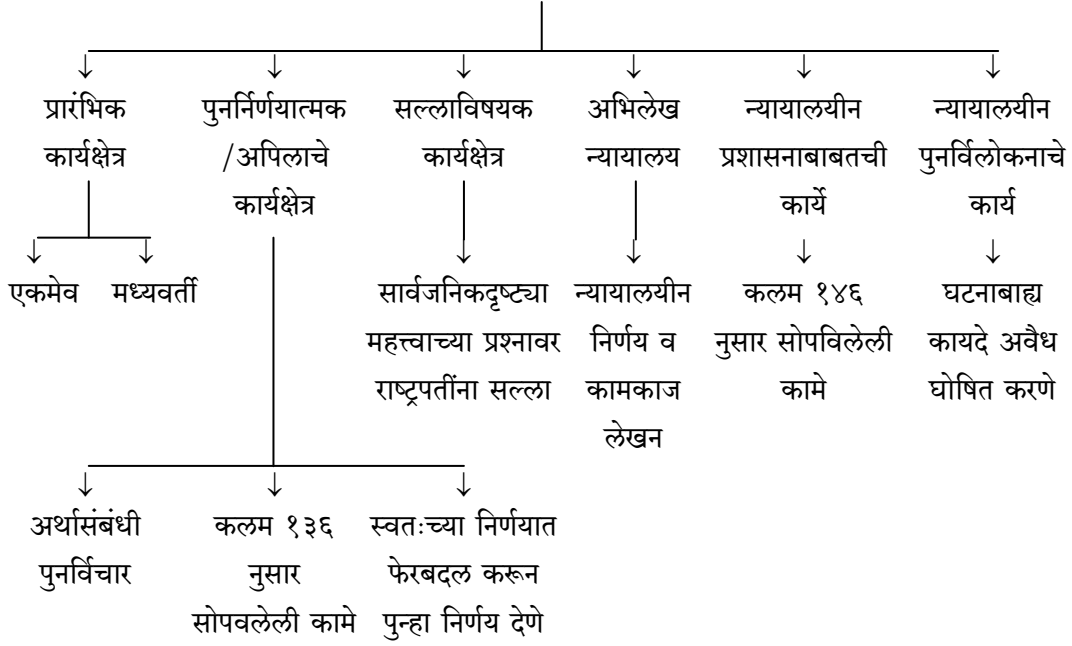
रिकाम्या जागी योग्य पर्याय निवडा.

- १) सर्वोच्च न्यायालय न्यायालय आहे.
अ) द्वितीय ब) कनिष्ठ क) शिखर ड) वरील सर्व बरोबर
- २) सर्वोच्च न्यायालयाच्या न्यायाधिकांचे निवृत्तीवय आहे.
अ) ५८ वर्षे ब) ६० वर्षे क) ६२ वर्षे ड) ६५ वर्षे
- ३) सर्वोच्च न्यायालयातील मुख्य न्यायाधिकांची नियुक्ती करतात.
अ) पंतप्रधान ब) राष्ट्रपती क) उपराष्ट्रपती ड) लोकसभेचे सभापती
- ४) भारतात सर्वोच्च न्यायालयाची स्थापना राज्यघटनेच्या या कलमाद्वारे झाली आहे.
अ) कलम १२४ ब) कलम २६८ क) कलम ३ ड) कलम २७३
- ५) भारतात पद्धतीची न्यायव्यवस्था स्वीकारली आहे.
अ) एकेरी ब) दुहेरी क) तिहेरी ड) यापैकी नाही

४.२.२ सर्वोच्च न्यायालयाची अधिकार कामे

सर्वोच्च न्यायालयाचे कार्यक्षेत्र अतिशय व्यापक व महत्त्वपूर्ण आहे. राज्यघटनेचा अर्थ लावणे, नागरिकांच्या मूलभूत हक्कांचे रक्षण करणे, केंद्र व राज्य यांच्यातील संघर्ष सोडविणे इत्यादी महत्त्वपूर्ण कामे सर्वोच्च न्यायालयास करावी लागतात. पुढील तक्त्याच्या आधारे ती अधिक स्पष्ट करता येतील.

सर्वोच्च न्यायालयाची अधिकार कामे

१) प्रारंभिक अधिकारक्षेत्र : (कलम १३१)

प्रारंभिक अधिकारक्षेत्रात पुढील दोन प्रकारांचा समावेश होतो.

I) एकमेव प्रारंभिक कार्यक्षेत्र : जे खटले केवळ सर्वोच्च न्यायालयात चालविले जातात, इतर न्यायालयात ते चालविले जात नाहीत अशा सर्व खटल्यांचा समावेश एकमेव प्रारंभिक कार्यक्षेत्रात होतो. यात तीन स्वरूपाचे खटले समाविष्ट होतात. भारत सरकार व एक किंवा अधिक घटकराज्ये यांच्यातील वाद, भारत सरकार व एक किंवा अनेक घटकराज्ये एका बाजूस आणि दुसऱ्या बाजूस एक किंवा अनेक घटकराज्ये यांतील वाद, दोन किंवा अधिक घटक राज्यांतील वाद.

II) समवर्ती प्रारंभिक कार्यक्षेत्र : भारतीय संविधानानुसार नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांच्या संरक्षणाची जबाबदारी सर्वोच्च न्यायालयावर सोपविली आहे. मूलभूत अधिकारांच्या संरक्षणासंदर्भातील वादांचा समावेश समवर्ती प्रारंभिक कार्यक्षेत्रात अंतर्गत होतो. संविधानाच्या कलम ३२ नुसार विविध

आदेशाद्वारे सर्वोच्च न्यायालय नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांचे रक्षण करते. उदाहरणार्थ - बंदीप्रत्यक्षीकरण, परमादेश, प्रतिषेध, अधिकारपृच्छा, उत्प्रेषण लेख.

२) पुनर्निर्णयात्मक/अपिलाचे कार्यक्षेत्र

भारतीय संविधानाच्या कलम १३२ नुसार 'सर्वोच्च न्यायालय हे अपिलाचे अंतिम न्यायालय आहे.' उच्च न्यायालयानी दिलेल्या निर्णयाविरुद्ध अपिल स्वीकारून त्यावर पुनर्निर्णय देण्याचे कार्य सर्वोच्च न्यायालय करते. पुढील परिस्थितीत सर्वोच्च न्यायालय पुनर्निर्णयाचे कार्य करते.

- * एखाद्या खटल्यामध्ये घटनेच्या अर्थासंबंधी कायद्याचा मूलभूत प्रश्न अंतर्भूत असल्याचे उच्च न्यायालयाने प्रमाणित केल्यास, अशा खटल्यावर पुनर्विचार करून निर्णय देण्याचे कार्य सर्वोच्च न्यायालय संविधानाच्या कलम १३४ (आ) नुसार करते.
- * दिवाणी स्वरूपाच्या खटल्याबाबत अपिल स्वीकारून पुनर्निर्णय देण्याचे कार्य सर्वोच्च न्यायालय करते. अशावेळी संबंधित खटल्यात कायद्याचा महत्त्वपूर्ण प्रश्न अंतर्भूत असल्याचे न्यायालयाने प्रमाणित करणे आवश्यक आहे.
- * उच्च न्यायालयांनी फौजदारी खटल्याबाबत दिलेल्या निर्णयाविरुद्ध सर्वोच्च न्यायालयात अपिल करता येते. सर्वोच्च न्यायालय पुनर्निर्णयासाठी आलेल्या अपिलावर पुनर्विचार करून निर्णय देण्याचे कार्य करते. याबाबत उच्च न्यायालयाने संबंधित खटला सर्वोच्च न्यायालयात अपिल करण्यास योग्य असल्याचे शिफारसपत्र देणे आवश्यक आहे. वरील तरतुदी व्यतिरिक्त सर्वोच्च न्यायालयास कलम १३६ नुसार विशेष कार्य सोपविले आहे. ज्यामध्ये सैनिकी न्यायालय सोडून भारतातील कोणत्याही न्यायालयाच्या निर्णयाविरुद्ध अपिलाची खास परवानगी सर्वोच्च न्यायालय एखाद्यास देऊ शकते.
- * संविधानाच्या कलम १३७ नुसार सर्वोच्च न्यायालय हे स्वतः दिलेले निर्णय किंवा आदेशावर फेरविचार करू शकते. एखाद्या खटल्याबाबत नवीन तथ्य समोर आल्यास किंवा एखादा व्यक्ती किंवा पक्षावरती अन्याय झाल्याची शंका वाटल्यास सर्वोच्च न्यायालय स्वतः दिलेल्या निर्णयात फेरबदल करून पुनर्निर्णय देण्याचे कार्य करते. अशाप्रकारे सर्वोच्च न्यायालय विविध मार्गांनी पुनर्निर्णय देण्याचे कार्य करित असते.

३) सल्लाविषयक कार्यक्षेत्र (कलम १४३)

भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १४३ नुसार राष्ट्रपतींनी सल्ला मागितल्यास सर्वोच्च न्यायालय सल्ला देण्याचे कार्य करते. एखाद्या सार्वजनिकदृष्ट्या महत्त्वाच्या मुद्यांबाबत, ज्यामध्ये कायदा व वस्तुस्थितीचा प्रश्न उपस्थित झाला असेल, अशावेळी राष्ट्रपती सर्वोच्च न्यायालयास सल्ला विचारतात. मात्र एखाद्या प्रकरणात दिलेला सल्ला राष्ट्रपतींवर बंधनकारक असत नाही. तर एखाद्या प्रकरणात सर्वोच्च न्यायालयास सल्ला देणे अनावश्यक वाटत असल्यास ते नकारही दर्शवू शकते. सर्वोच्च न्यायालयावर सल्ला देण्याचे संवैधानिक बंधन नाही. राष्ट्रपतीला केंद्र आणि घटकराज्ये यांच्यातील वाद मिटविण्यासाठी अनेक

वेळा सल्ला देण्याचे कार्य सर्वोच्च न्यायालयाने केले आहे. उदा. गुजरात विधानसभा निवडणूक प्रकरण (२००२), बाबरी मश्चिद प्रकरण अशा अनेक प्रसंगात सर्वोच्च न्यायालयाने सल्लाविषयक कार्य पार पाडले आहे.

४) अभिलेख न्यायालय (कलम १२९)

राज्यघटनेच्या कलम १२९ नुसार सर्वोच्च न्यायालय अभिलेख न्यायालय म्हणून ओळखले जाते. सर्वोच्च न्यायालयातील सर्व कामकाज व निर्णयविषयक कागदपत्रे लिखित किंवा अभिलेखीत करून ठेवली जातात. सर्वोच्च न्यायालयाचे निर्णय भारतातील सर्व न्यायालयांवर बंधनकारक असतात. सर्वोच्च न्यायालयाचे अभिलेखीत निर्णय भविष्यकाळात उद्भवणाऱ्या खटल्यांबाबत आधारभूत मानले जातात.

५) न्यायालयीन प्रशासनाबाबतचे कार्य

राज्यघटनेच्या कलम १४६ नुसार सर्वोच्च न्यायालय आपल्या कर्मचाऱ्यांच्या नियुक्त्या व त्याबाबत सेवाशर्ती निर्धारित करते. सर्वोच्च न्यायालय उच्च न्यायालयाच्या प्रशासनासंबंधी निर्देश देते. अशाप्रकारची न्यायालयीन प्रशासनाबाबतची कामे सर्वोच्च न्यायालयाला करावी लागतात.

६) न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे कार्य

भारतीय संघराज्य, राज्यघटना, मूलभूत अधिकारांचे रक्षण करण्याची जबाबदारी सर्वोच्च न्यायालयावर सोपविण्यात आली आहे. याबाबत सर्वोच्च न्यायालयाला न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा अधिकार दिला आहे. कायदेमंडळाने केलेले कायदे, कार्यकारी मंडळाची कृती यांचे परीक्षण करून संबंधीत कायदे किंवा कृती घटनाबाह्य असल्यास ते अवैध घोषित करण्याचा अधिकार म्हणजे न्यायालयीन पुनर्विलोकन होय.

भारतीय सर्वोच्च न्यायालय पुढील परिस्थितीत न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे कार्य करते.

- * कायदेमंडळाने केलेला कायदा किंवा कार्यकारी मंडळाची कृती, ही त्यांच्या अधिकार मर्यादांचे उल्लंघन करित असल्यास.
- * संबंधीत कायदा व प्रशासकीय कृती ही घटनात्मक तरतुदींचे उल्लंघन करित असल्यास.
- * संबंधीत कायदा किंवा प्रशासकीय कृती ही मूलभूत अधिकारांची पायमल्ली करित असल्यास न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे कार्य करून सर्वोच्च न्यायालयाने मूलभूत अधिकारांना संरक्षण मिळवून देते.

एकंदरीत सर्वोच्च न्यायालयाचे कार्यक्षेत्र व्यापक व विस्तृत स्वरूपाचे आहे. घटना निर्मात्यांनी सोपविलेली जबाबदारी सर्वोच्च न्यायालयाने कार्यक्षमपणे पार पाडलेली आहे. संविधानाचा अधिकार व संरक्षक म्हणून सर्वोच्च न्यायालयाने महत्त्वपूर्ण भूमिका पार पाडली आहे. कार्यकारी मंडळ व कायदे मंडळाच्या स्वैर धोरणाला आळा घालून नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांचे रक्षण करण्यास सर्वोच्च

न्यायालयाने गेल्या ६८-६९ वर्षांत सकारात्मक पाऊले उचलून भारतीय लोकशाहीला बळकट करण्याचा प्रयत्न केला आहे.

भारतीय सर्वोच्च न्यायालयाचे आजपर्यंतचे न्यायाधीश

अ.क्र.	सरन्यायाधिकाचे नाव	कालावधी
१	एच. जे. कानिया	१९५० ते १९५१
२	एम. पी. सस्त्री	१९५१ ते १९५४
३	एम. सी. महाजन	१९५४ ते १९५४
४	बी. के. मुखर्जी	१९५४ ते १९५६
५	एस. आर. दास	१९५६ ते १९५९
६	बी. पी. सिंह	१९५९ ते १९६४
७	पी. बी. गजेंद्रगडकर	१९६४ ते १९६६
८	ए. के. सरकार	१९६६ ते १९६६
९	के. एस. राव	१९६६ ते १९६७
१०	के. एन. वांछू	१९६७ ते १९६८
११	एम. हिदायतुल्लाह	१९६८ ते १९६९
१२	जे. सी. शाह	१९७० ते १९७१
१३	एस. एम. सिक्री	१९७१ ते १९९३
१४	ए. एन. रे	१९७३ ते १९७७
१५	एम. एच. बेग	१९७७ ते १९७८
१६	वाय. वि. चंद्रचूड	१९७८ ते १९८५
१७	पी. एन. भगवती	१९८५ ते १९८६
१८	आर. एस. पाठक	१९८६ ते १९८९
१९	ई. एस. वेंकटरमेय्या	१९८९ ते १९८९
२०	एस. मुखर्जी	१९८९ ते १९९०

२१	आर. मिश्रा	१९९० ते १९९१
२२	के. एन. सिंग	१९९१ ते १९९१
२३	एम. एच. कनिया	१९९१ ते १९९२
२४	एल. एम. शर्मा	१९९२ ते १९९३
२५	एम. एन. वेकटचेलय्या	१९९३ ते १९९४
२६	ए. एम. अहमदी	१९९४ ते १९९७
२७	जे. एस. वर्मा	१९९७ ते १९९८
२८	एम. एम. पूंछी	१९९८ ते १९९८
२९	ऐ. एस. आनंद	१९९८ ते २००१
३०	एस. पी. भरूचा	२००१ ते २००२
३१	बी. एन. किरपाल	२००२ ते २००२
३२	जी. बी. पटनाईक	२००२ ते २००२
३३	त्रही. एन. खरे	२००२ ते २००४
३४	एस. आर. बाबू	२००४ ते २००४
३५	आर. सी. लाहोटी	२००४ ते २००५
३६	अय के. सभरवाल	२००५ ते २००७
३७	के. जी. बाळकृष्णन	२००७ ते २०१०
३८	एस. एच. कपाडीया	२०१० ते २०१२
३९	ए. कबीर	२०१२ ते २०१३
४०	छी. सथशिवम्	२०१३ ते २०१४
४१	आर. एम. लोढा	२०१४ ते २०१४
४२	एच. एल. दत्तू	२०१४ ते २०१५
४३	टी. एस. ठाकूर	२०१५ ते २०१७
४४	जे. एस. खेहर	२०१७ ते २०१७

४५	दिपक मिश्रा	२०१७ ते २०१८
४६	रंजन गोगोई	२०१८ पासून....

★ स्वयं अध्ययनासाठी प्रश्न-२

पुढील विधाने चूक की बरोबर आहेत ते लिहा.

- १) सर्वोच्च न्यायालय अपिलाचे अंतिम न्यायालय आहे.
- २) सर्वोच्च न्यायालयाचा सल्ला राष्ट्रपतीवर बंधनकारक असतो.
- ३) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ३२ अन्वये सर्वोच्च न्यायालय मुलभूत अधिकारांचे रक्षण करते.
- ४) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १२९ नुसार सर्वोच्च न्यायालय हे अभिलेख न्यायालय म्हणून ओळखले जाते.

४.२.३ न्यायालयीन पुनर्विलोकन

प्रास्ताविक :

न्यायव्यवस्थेत 'न्यायालयीन पुनर्विलोकन' या संकल्पनेला अनन्यसाधारण महत्त्व आहे. कायदेमंडळाने केलेला कायदा घटनात्मक तरतुदीशी विसंगत असल्यास संबंधित कायदा अवैध ठरविण्याचा अधिकार न्यायमंडळाला असणे म्हणजे न्यायालयीन पुनर्विलोकन होय. न्यायालयीन पुनर्विलोकनाला 'न्यायालयीन सिंहावलोकन' असेही म्हणतात. कारण कायदेमंडळाने किंवा कार्यकारी मंडळाने घेतलेल्या निर्णयाकडे/कृतीकडे न्यायमंडळ या अधिकाराद्वारे सिंहाप्रमाणे मागे वळून पाहते आणि त्याची योग्यायोग्यता पडताळून पाहते.

भारतीय राज्यघटना व न्यायालयीन पुनर्विलोकन

भारतीय राज्यघटनेत न्यायालयीन पुनर्विलोकन अशी स्पष्ट शब्दरचना कोठेही आढळत नाही. परंतु संविधानातील काही तरतुदी न्यायमंडळास न्यायालयीन पुनर्विलोकनाची सत्ता किंवा अधिकार प्रदान करतात. त्या तरतुदी पुढीलप्रमाणे आहेत.

अ) भारतीय राज्यघटना कलम १३ नुसार, राज्याद्वारे केलेल्या कायद्यामुळे मुलभूत अधिकारांचे उल्लंघन होत असल्यास संबंधित कायदा अवैध घोषित केला जातो. कलम ३२ नुसार, राज्याद्वारे केलेल्या कायद्यामुळे मुलभूत अधिकारांचे उल्लंघन होत असल्यास संबंधित कायदा अवैध घोषित केला जातो. कलम ३२ नुसार, घटनात्मक उपाययोजनेच्या आधारे कोणतीही व्यक्ती आपल्या मुलभूत अधिकारांवरील अन्यायाचे परिमार्जन करण्यासाठी सर्वोच्च न्यायालयाकडे दाद मागू शकते. कलम २२६ नुसार, मुलभूत अधिकारांच्या रक्षणाची जबाबदारी उच्च न्यायालयावर सोपविली आहे.

वरील कलमांच्या आधारे न्यायमंडळ नागरिकांच्या मुलभूत अधिकारांच्या संरक्षणासाठी कायदेमंडळाचे कायदे व कार्यकारी मंडळाचे निर्णय व कृती यांचे पुनर्विलोकन करू शकते.

ब) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम १३२ नुसार, राज्यघटनेचा अर्थ लावण्यासंदर्भातील खटले सर्वोच्च न्यायालयामध्ये दाखल केले जातात. अशा स्वरूपाच्या संविधानिक खटल्यावर निर्णय देण्याचा अधिकार सर्वोच्च न्यायालयाला आहे. या कलमाच्या आधारे न्यायमंडळ न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा अधिकार वापरते.

क) भारतीय राज्यघटनेच्या कलम २४६ मध्ये केंद्र आणि राज्य यांच्या कायदेविषयक अधिकारक्षेत्रांची स्पष्ट नोंद केली आहे. यानुसार केंद्र आणि राज्य यांची कायदे निर्मितीची अधिकारमर्यादा निश्चित केली आहे. केंद्र किंवा राज्य यांनी आपल्या अधिकारक्षेत्राच्या बाहेरील विषयावर कायदा केल्यास संबंधित कायदा अवैध घोषित करण्याचा हक्क न्यायमंडळाला आहे.

ड) भारतीय राज्यघटना कलम ३६८ नुसार घटनादुरुस्तीची प्रक्रिया स्पष्ट केली आहे. राज्यघटनेच्या विशिष्ट कलमांमध्ये दुरुस्ती करताना संसद व राज्यविधीमंडळाच्या मान्यतेची आवश्यकता असते. एखादी घटनादुरुस्ती या प्रक्रियेनुसार झालेली नसेल तर न्यायमंडळ संबंधित घटनादुरुस्ती अवैध ठरवून रद्द करू शकते.

एकंदरीत, लिखित व ताठर राज्यघटना, मुलभूत अधिकारांची व्यवस्था, केंद्र आणि राज्य यांतील सत्ताविभाजन ह्या बाबी भारतीय न्यायमंडळास न्यायालयीन पुनर्विलोकनाची सत्ता प्रदान करतात.

न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा उदय

न्यायालयीन पुनर्विलोकन या संकल्पनेचा उदय सर्वप्रथम १८०३ मध्ये अमेरिकेत झाला. अमेरिकेकडून ही संकल्पना भारतीय न्यायव्यवस्थेत स्वीकारण्यात आली. परंतु भारतीय संघराज्य व अमेरिकन संघराज्य यांत न्यायालयीन पुनर्विलोकनाच्या बाबतीत बरीच तफावत आहे. अमेरिकन शासन प्रणालीत न्यायालयीन पुनर्विलोकनाची प्रक्रिया अत्यंत प्रभावीपणे वापरली जाते. कारण अमेरिकन संविधानाने न्यायालयीन सर्वोच्चता मान्य केली आहे. याउलट इंग्लंडच्या शासनप्रणालीत 'संसदीय सर्वोच्चता' मान्य केली आहे. भारतीय शासनव्यवस्थेत या दोन्हीचा सुवर्णमध्य साधून 'संविधानिक सर्वोच्चता' निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला आहे.

अमेरिकन न्यायमंडळास न्यायालयीन पुनर्विलोकनाबाबत व्यापक अधिकार प्राप्त झाले आहेत. कारण अमेरिकन संविधानात 'Due process of Law' (कायद्याची उचित प्रक्रिया) अशी शब्दरचना स्वीकारली आहे. परंतु भारतीय संविधानात, जपानी संविधानाप्रमाणे 'Procedure Established by Law' (कायद्याद्वारे स्थापित प्रक्रिया) अशी शब्दरचना स्वीकारली आहे. ही शब्दरचनाच अमेरिकन न्यायमंडळास कायद्याचे परीक्षण करण्याचे विस्तृत अधिकार प्राप्त करून देते. या शब्दरचनेनुसार अमेरिकन न्यायमंडळास एखाद्या कायद्याची उचीतता व अनुचीतता पडताळण्याचा हक्क प्राप्त झालेला आहे. अर्थात हा अधिकार

अमेरिकन न्यायमंडळाचा स्वविवेकाधीन अधिकार आहे. विधिमंडळाने केलेला कायदा नैसर्गिक न्यायाच्या काही सर्वमान्य सिद्धांतांच्या विरुद्ध असेल तर असा कायदा न्यायमंडळाकडून रद्द ठरविला जातो. अमेरिकन न्यायमंडळाप्रमाणे भारतीय न्यायमंडळ कायद्याची उचीतता वा अनुचीतता नैसर्गिक न्यायाच्या आधाराने पडताळून पाहू शकत नाही. कारण भारतीय राज्यघटनेने 'कायद्याद्वारे स्थापित प्रक्रिया' अशी शब्दरचना स्वीकारली आहे. या शब्दरचनेनुसार भारतीय न्यायमंडळ हे विधिमंडळानी केलेला कायदा तेव्हाच रद्द करू शकते, जेव्हा संबंधित कायदेमंडळाने आपल्या कायदा निर्माण करण्याच्या क्षमतेचे उल्लंघन केले असेल.

थोडक्यात भारतीय राज्यघटना निर्माते देखील न्यायमंडळास न्यायालयीन पुनर्विलोकनाची व्यापक अधिकारीता देण्यास उत्सुक नव्हते. याबाबत पंडीत ज. नेहरू यांनी संविधान सभेत असे मत व्यक्त केले होते की, "कोणतेही न्यायालय अथवा सर्वोच्च न्यायालय स्वतःला कायदेमंडळाचे तिसरे सभागृह बनवू शकत नाही. कोणतेही न्यायालय सर्व जनतेचे प्रतिनिधी असणाऱ्या संसदेच्या इच्छेला विरोध करू शकत नाही. आम्ही केलेल्या त्रुटी ते सांगू शकते परंतु जिथे सर्व समुदायाच्या भविष्याचा प्रश्न आहे. तिथे न्यायपालिका अडथळा बनू शकत नाही."

न्यायालयीन पुनर्विलोकनाबाबत न्यायमंडळाची भूमिका

राज्यघटनेच्या अंमलबजावणीपासून आजतागायत न्यायमंडळाची भूमिका अत्यंत महत्त्वपूर्ण राहिलेली आहे. न्यायमंडळाने न्यायालयीन पुनर्विलोकनाबाबत अनेक निर्णय दिले आहेत. भारतीय संघराज्य व मुलभूत अधिकारांशी संबंधित संसदेने केलेले कायदे अवैध घोषित केले आहेत. पुढील मुद्द्यांच्या आधारे न्यायमंडळाची याबाबतची भूमिका स्पष्ट करता येईल.

सर्वप्रथम १९५१ साली ए. के. गोपालन विरुद्ध मद्रास राज्य खटल्यात न्यायालयाने 'निवारक निरोध अधिनियम' चे १४ चे खंड असंवैधानिक ठरवून रद्द घोषित केले. तेव्हापासून न्यायमंडळाने न्यायालयीन पुनर्विलोकन या अधिकाराचा वापर करून कायदेमंडळानी केलेल्या कायद्याची घटनात्मकता तपासली आहे. १९६७ साली गोलखनाथ विरुद्ध पंजाब राज्य या खटल्याबाबत निर्णय देताना सर्वोच्च न्यायालयाने महत्त्वपूर्ण मत नोंदविले की, संविधानाच्या तिसऱ्या भागात नमूद केलेल्या मुलभूत अधिकारांमध्ये दुरुस्ती करण्याचा अधिकार संसदेला कलम ३६८ अन्वये प्राप्त होत नाही. या ऐतिहासिक निर्णयामुळे संसदेच्या कायदे निर्मितीच्या सत्तेला/अधिकाराला न्यायमंडळाकडून मोठे आव्हान देण्यात आले. पुढे 'संसद श्रेष्ठ की न्यायमंडळ श्रेष्ठ' हा वाद समोर आला. मात्र १९७३ ला केशवानंद भारती विरुद्ध केरळ राज्य या खटल्याचा निर्णय देताना न्यायालयाने पूर्वी स्वतः दिलेल्या निर्णयात बदल करून असे स्पष्ट केले की, घटनादुरुस्ती करण्याचा अधिकार संसदेला देण्यात आलेला आहे. राज्यघटनेच्या कलम ३६८ नुसार संसद मुलभूत अधिकारांसह राज्यघटनेच्या कोणत्याही भागात दुरुस्ती करू शकते. परंतु पुढे न्यायालयाने असेही स्पष्ट केले की, 'संविधानाची मूळ चौकट' नष्ट होईल इथपर्यंत संसद या अधिकाराचा वापर करू शकत नाही. परिणामी या निर्णयाने संसदेच्या कायदे निर्मितीच्या अधिकारात व क्षमतेत काही अंशी वाढ झाली असे म्हणता येते.

न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे समर्थन

प्रा. मनो, डिमॉक आणि डिमॉक, प्रो.डायसी व केंट या विचारवंतांनी न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे समर्थन केले आहे. त्याची मांडणी पुढीलप्रमाणे आहे.

- i) न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा अधिकार सर्वोच्च न्यायालयाला मिळाल्याने ते नागरिकांच्या मूलभूत अधिकारांचे रक्षण करते. नागरिकांच्या मूलभूत हक्कांवर आक्रमण झाल्यास सर्वोच्च न्यायालय त्या गोष्टी, कायदे पुनर्विलोकनाद्वारे रद्द ठरवते.
- ii) न्यायालयीन पुनर्विलोकनामुळे संघराज्य शासनपद्धतीला स्थैर्य लाभते. तसेच घटक राज्यांची स्वायत्तता व अधिकारांचे संरक्षण होते.
- iii) न्यायालयीन पुनर्विलोकनामुळे कायदेमंडळाकडून योग्य व सुसंगत कायद्याची निर्मिती होऊ शकते.
- iv) न्यायालयीन पुनर्विलोकनामुळे राज्यघटनेचे पावित्र्य राखले जाते. राज्यघटनेतील तत्त्वे, नियमांचे रक्षण करण्याची महत्त्वपूर्ण भूमिका न्यायालयाला पार पाडावी लागते.
- v) न्यायालयीन पुनर्विलोकनामुळे अल्पसंख्यांकाना संरक्षण मिळते.

परीक्षण

न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचा वापर आजपर्यंत न्यायालयाने विवेकपूर्ण केला आहे. परंतु इ.स. १९६७ ते १९७३ या काळात दिलेल्या अनेक निर्णयात न्यायालयाची भूमिका वादग्रस्त व आक्षेपार्ह राहिलेली आहे. त्याची चर्चा पुढील मुद्द्यांच्या आधारे करता येते.

- i) १९५०-५१ साली जमिनदारी व जहागिरदारी निर्मुलनांतर्गत संमत केलेल्या भूसुधारणा कायद्यांना रद्द करून न्यायमंडळाने सुधारणा असा प्रत्यय दिला.
- ii) १९६७ साली गोलकनाथ खटल्यात न्यायालयाने संसदेच्या घटनादुरुस्तीच्या अधिकाराला संकुचित करणारा निर्णय दिला. याबाबत माजी संसद सदस्य सुरेंद्रनाथ द्विवेदी यांनी असे मत मांडले की, “या देशात न्यायमंडळ विशिष्ट वर्गांच्या हिताचे प्रतिनिधित्व करित आहे असे वाटते. कायद्याचा अर्थ लावताना न्यायालय राज्यघटनेसमोर ठेवलेल्या सामाजिक उद्देशांना दुर्लक्षित करू शकत नाही.”
- iii) सर्वोच्च न्यायालयाने न्यायालयीन पुनर्विलोकनाच्या आधारे दिलेल्या निर्णयात वारंवार बदल करून घटनात्मक कायद्याबाबत संभ्रम निर्माण केला आहे. उदाहरणार्थ, गोलकनाथ खटला (१९६७) व केशवानंद भारती खटला (१९७३).
- iv) या अधिकाराचा वापर करून न्यायमंडळाने संसद विरुद्ध न्यायमंडळ या वादाला जन्म दिला आहे. प्रगल्भ लोकशाही व शासनपद्धतीच्या विकासासाठी ही धोक्याची सूचना आहे असे वाटते.

थोडक्यात, न्यायमंडळाने या अधिकाराचा वापर करून स्वतःच्या अधिकारमर्यादाचे उल्लंघन केले आहे. भारतीय घटनाकारांना देखील या अधिकाराची व्यापकता मान्य नव्हती असे पंडीत नेहरूंच्या संविधान सभेतील वक्तव्यावरून स्पष्ट होते. या अधिकारामुळे सामाजिक व आर्थिक जीवनामध्ये अस्थिरता निर्माण झाली आहे. विकासाला बाधक अशी न्यायमंडळाची भूमिका राष्ट्रहितासाठी धोकादायक ठरू शकते. याविषयी मत व्यक्त करताना माजी केंद्रीय कायदामंत्री गोखले म्हणाले की, 'न्यायालय कायदेविषयक मुद्यांवर निर्णय देऊ शकते. राजकीय व आर्थिक मुद्यांवर निर्णय देण्याचा अधिकार न्यायालयास नाही. संसद, कार्यकारी मंडळ व न्यायमंडळ यांचे समान महत्त्व आहे. न्यायमंडळाचे महत्त्व कमी नाही परंतु राजकीय व आर्थिक प्रश्न न्यायमंडळाच्या अधिकार क्षेत्राबाहेरचे आहेत.

न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे महत्त्व

कायदेतज्ञ, राजकीय नेतृत्व, अभ्यासकांनी न्यायमंडळाच्या भूमिकेवर विविधांगी आक्षेप घेतले आहेत. तरीही न्यायमंडळाची भूमिका महत्त्वपूर्ण राहिली आहे. मुलभूत अधिकारांच्या रक्षणार्थ न्याय मंडळ नेहमीच संवेदनशिल राहिले आहे. प्रातिनिधिक लोकशाहीत बहुमताची हुकूमशाही निर्माण होऊ नये याबाबत नेहमी दक्ष राहिले आहे. न्यायमंडळावर सुधारणाविरोधी अशी टीका केली जाते. परंतु ही टीका फोल असल्याचे स्पष्ट करताना सोली सोराबजी असे मत व्यक्त करतात की, 'कर्मचारी भविष्य निधी अधिनियम', 'बोनस वाटप अधिनियम' इत्यादींच्या विरोधात सर्वोच्च न्यायालयात आव्हान देण्यात आले होते. परंतु न्यायालयाने त्यास वैध घोषित केले. न्यायालयाने औद्योगिक विषयावर निर्णय देताना मालकांच्या हितापेक्षा कामगारांच्या हिताचे रक्षण करण्याचा दृष्टीकोन बाळगला आहे.' न्यायमंडळाने स्वतः दिलेल्या निर्णयात अनेकवेळा बदल केले आहेत. ज्यामुळे न्यायमंडळाने विकासमूलक संविधानालाच पाठपुरावा दिला आहे हे स्पष्ट होते.

★ स्वयं अध्ययन प्रश्न-३

पुढील विधाने चूक की बरोबर ते ओळखा

- १) 'न्यायालयीन पुनर्विलोकन' अशी शब्दरचना भारतीय राज्य घटनेत स्पष्ट केली आहे.
- २) भारतात न्यायालयीन पुनर्विलोकन अधिकारावर काही मर्यादा आहेत.
- ३) न्यायालयीन पुनर्विलोकन संकल्पनेचा उदय अमेरिकेत झाला.

४.३ पारिभाषिक शब्द

प्रिव्ही कौन्सिल (Privy Council) प्रिव्ही कौन्सिल ही युनायटेड किंग्डमच्या न्यायव्यवस्थेचे अविभाज्य अंग आहे. ब्रिटीश साम्राज्यांतर्गत येणाऱ्या, अर्थात राष्ट्रमंडळातील सदस्यराष्ट्रांसाठी ते शिखर

न्यायालय होते. ब्रिटनस्थित प्रिव्ही कौन्सिल हे स्वातंत्र्यपूर्व भारताचे अपिलाचे अंतिम न्यायालय आहे. त्यात हाऊस ऑफ लॉर्डस् सभागृहातील सदस्य, लॉर्ड चान्सलर व इतर कायदेतज्ञाचा समावेश होतो.

शिखर न्यायालय : अंतिम, सर्वोच्च न्यायालय

उचीतता व अनुचीतता : योग्यायोग्यता तपासणे

संविधान दुरुस्ती : घटनादुरुस्ती, विशोधन

४.४ स्वयं अध्ययन प्रश्नांची उत्तरे

★ स्वयं अध्ययन प्रश्न-१ ची उत्तरे

१) शिखर २) ६५ वर्षे ३) राष्ट्रपती ४) कलम १२४ ५) एकेरी

★ स्वयं अध्ययन प्रश्न-२ ची उत्तरे

१) बरोबर २) चूक ३) बरोबर ४) बरोबर

★ स्वयं अध्ययन प्रश्न-३ ची उत्तरे

१) चूक २) बरोबर ३) बरोबर

४.५ सारांश

भारतीय न्यायदान प्रक्रियेतील सर्वोच्च न्यायालय व न्यायालयीन पुनर्विलोकन हे मुद्दे आपण पाहिले. त्याचा सारांश पुढीलप्रमाणे आहे.

१) सर्वोच्च न्यायालय :

रचना : पार्श्वभूमी, न्यायाधिकांची पात्रता, नियुक्ती, संख्या, कार्यकाल, महाभियोग, वेतन व भत्ते.

अधिकार कामे : प्रारंभिक कार्यक्षेत्र, पुनर्निर्णयात्मक कार्यक्षेत्र, सल्लाविषयक कार्यक्षेत्र, अभिलेख न्यायालय, न्यायालयीन प्रशासनाबाबतची कार्ये, न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे कार्य.

२) न्यायालयीन पुनर्विलोकन :

पार्श्वभूमी, भारतीय राज्यघटना व न्यायालयीन पुनर्विलोकन, उदय, न्यायालयीन पुनर्विलोकनाबाबत न्यायमंडळाची भूमिका, न्यायालयीन पुनर्विलोकनाचे समर्थन, परीक्षण, महत्त्व.

४.६ सरावासाठी स्वाध्याय

अ) सविस्तर उत्तरे लिहा.

१) सर्वोच्च न्यायालयाची रचना व अधिकार कामे विषद करा.

ब) टीपा लिहा.

१) न्यायालयीन पुनर्विलोकन

२) सर्वोच्च न्यायालयाची रचना.

४.७ अधिक वाचनासाठी पुस्तके

१) भारताचे संविधान, भारत सरकार, विधीमंत्रालय प्रकाशन १९९६.

२) भोळे भा. ल., भारतीय गणराज्याचे शासन आणि राजकारण, पिंपळापुरे अँड पब्लिशर्स, नागपूर, जून, २००३.

३) देशमुख बी. टी., भारतीय संविधान, पिंपळापुरे अँड पब्लिशर्स, नागपूर, जुलै २०००.

४) जोशी प. ल., भारतीय संविधान : शासन व राजकारण, विद्या प्रकाशन, नागपूर, १९७७.

५) Basu D. D., Introduction to the constitution of India, Wadhwa, Nagpur, 2007

६) Kashyap Subhash, Our Political System, National Book trust, India, 2009.

७) Laxmikant M., Indian Polity, McGraw-Hill Education, 2010.

